

Verselő Antológia 2012

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2012

Verselő Antológia 2012

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2012

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
A. Kovács Attila Zoltán.....	9. oldal
A. Túri Zsuzsa.....	15. oldal
Ambrus József.....	27. oldal
Bálló Attila.....	36. oldal
Balogh Krisztina.....	42. oldal
Bankó Béla.....	45. oldal
Bedő Csaba.....	49. oldal
Berze Tünde.....	59. oldal
Bihary Zsoltné.....	65. oldal
Bódi János.....	69. oldal
Borsos Irén.....	76. oldal
Czitó Hajnal.....	83. oldal
Csonka Miklós.....	87. oldal
Domokos Anna.....	107. oldal
F. Bodó Imre.....	111. oldal
Farkas Margit.....	123. oldal
Fazekas Margit.....	126. oldal
Forró Hajnalka.....	140. oldal
Gaál Krisztián.....	145. oldal
Gyuricza Gergely.....	160. oldal
Horányi György.....	163. oldal
Járik Andrea.....	183. oldal
Juhászné Hegedűs Zsófia.....	190. oldal
Kerek Anna.....	193. oldal
Kisháziné Vincze Julianna.....	196. oldal
Kiss Antal.....	204. oldal

Komáromi Anna.....	224. oldal
Komáromi János.....	228. oldal
dr. Kovács József.....	248. oldal
Lakatos Tibor.....	254. oldal
László Edit.....	263. oldal
Melicher Bernadett.....	281. oldal
Mészáros Erzsébet.....	285. oldal
Mohai Aletta.....	289. oldal
Molnár Kati.....	293. oldal
Molnár-Fazekas Zsuzsanna.....	305. oldal
Pólya Lajos.....	309. oldal
Sepsi Sándor.....	328. oldal
Simon László.....	335. oldal
Slezák Lajos.....	338. oldal
Somogyi Ilona.....	342. oldal
Sövényi Annamária.....	348. oldal
Stonawski József.....	351. oldal
Stramszky Márta.....	355. oldal
Sudár Imre.....	359. oldal
Szabó József.....	379. oldal
Száva Mária Anna.....	384. oldal
Tóth Márta.....	391. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	399. oldal
Valkócziné Katalin.....	405. oldal
Válóczy Szilvia.....	411. oldal
Vilcsek Adrienne.....	417. oldal
Vincze Paula.....	426. oldal
Virág Zsófia.....	432. oldal

Irodalmi „virággyűjtemény”

Ismét egy csokor...

Ismét egy antológia (virággyűjtemény) és ismét egy csokor. Egy csokor a mai magyar amatőr művészet kincseiből.

Ez már az ötödik kötet...

Szinte magam sem hiszem, de már ötödik éve jelenik meg karácsony közeledtével a Verselő Antológia.

Az előző négy kötet bizonyította, hogy eredeti elképzeléseimnek megfelelően, sikerült sok-sok író embert megajándékozni azzal az érzéssel, amit saját műveik valódi könyvben való viszontlátása jelent.

Sokat fejlődöttünk az első (2008) kötet megjelenése óta. Azóta helyet kaptak a kiadványban a szerzők, írók, alkotók fotói és képzőművészeti munkái is. Az oldalszám pedig már a második kötet óta stabilan 400 oldal fölött van. Ebben az évben kissé aggódtam, hogy a gazdasági helyzet, az emberek anyagi nehézségei hogyan fognak hatni a megjelenésre. Nos, láthatják... A kötet elkészült és bár voltak akik kénytelenek voltak kimaradni belőle, vagy csak szerényebb megjelenésre futotta erejükből, de így is megteltek a lapok.

Most is bátran lehet válogatni a kötetben található művek között. Bizton mondhatom, hogy mindenki összeállíthat belőlük a kedvére való csokrot!

...és ez így is van jól, hiszen az antológiának éppen ez a célja. Anthologia – görög szó. Az anthosz – virág és a legó – gyűjt, olvas szóból származik. Anthologeó – virágot szed. Az anthologia tehát tulajdonképpen virággyűjteményt jelent. Természetesen ma már főként gyűjtemény, válogatás értelemben használjuk. Mégis, azt hiszem rendkívül találó ez az eredeti kifejezés. Virággyűjtemény.

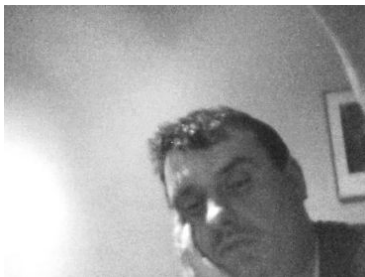
Kívánok szórakoztató és boldog élményeket adó, vagy éppen elgondolkodtató "virág" válogatást!

Legyen a kész csokor mindenkinek a kedvére való!

Szeretettel:

Komáromi János (koma) szerkesztő

A. Kovács Attila Zoltán

Köszönöm Édesanyámnak, hogy immár harmadik alkalommal megjelenhetnek verseim Antológiákban. Köszönöm orvosaimnak, hogy még életben vagyok. És köszönöm, hogy nagy türelemmel elolvassátok a verseim.

És akkor síromra hozol egy virágot

Nem kell már nekem a szerelmed,
Se a vágyad.
Mikor ágyamon hever meg,
A Bánat.
Nemsokára eljön, hogy sajnálod,
És átkozod a Világot,
S, hogy elhagytál,
És akkor síromra hozol majd virágot...

Varjak

Egy novemberi délután felnéztem az égre,
A házak fölött húztak el a varjak.
Károgva kérdezték: várok, vagy velük szállok?
Varjak. Menjek vagy maradjak?
Tél jön. Csak az egek sírnak'.
Úgy mondják: havaznak.
Tölgyfák fölött köröznek,
Csak a háztetők maradnak.
Nem szállhatok velük,
Pedig lehet, hogy akarnak...
Elszállni akarnak. Tova...
Messzi mezőkre, mindenkitől távol...
Én maradok. Ők madarak.
Én félek a változástól,
Pedig hívnak, hogy akarjak'...
Kiszabadulni! Ők a szabadok!
A sokat utált varjak!
Maradok még kicsit..
Szálljatok, fekete lelkek!
Egyszer eljön, hogy együtt szállunk'...
Hogy, végleg veletek megyek'...
Addig is csak várjak? Nem úgy a varjak...
Várom, hogy repüljek'. Várom, hogy meghaljak...

Csak megalvadt vér

Pusztá testemen, a pislákoló fény,
Alszik lágyan, mint csalóka remény.
Léptem súlya ébreszti fel csupán,
Olvadó lelkem bús halotti torán.
Titokban álma csendes halálhoz ér,
Ajtaján benyitva nyugodni tér.
Itt nem marad más, csak megalvadt vér...

Izzad a pohár

Hajnali három múlt...
És az ásványvíz, úgy gyöngyözik a pohárban,
Hogy közben annak fala izzad a dohányzóasztalon.
Mohóságomban egy fél dinnyét megeszek.
A kerti csapból egy férfi iszik, néhány kortyot.
Minden neszre felébredek.
Megint fulladok.
Autók jönnek-mennek szüntelen az utcában.
Honnan-hová?
Hétvége van. Ünnepe lesz!
Árad a Duna! Víz alatt fél Európa.
De még mindig nem tudom,
Hogy honnan jön ez a húgyszag...

Realista gondolatok a Klinikáról

Körbezárt kőfalak,
S rácsos ablakok közé
A bastille-iba száműztem magam,
Meggondolatlanságom okán.
Önmagam ellen fordultam újra
S ez önmagában,
Még nem is lenne oly nagy újdonság,
Különös és furcsa;
De nekem legyen mondva:
Önszántamból jöttem.
Kanállal eszem rágós húsokat,
S e bot-csinálta RITZ-HOTEL'
Négyes lakosztályában'
– mely nemigen méretes –
Hatan vagyunk összezárva.
Hajnali fél négy s arra ébredek,
Hogy biz' medvék barlangjában vagyok.
Oly' a horkolás-brummogás, már-már kakofónia...
S terjeng valami fertelmes fekália szag,
Mely a "lakosztályokon"át-át lengedez,
S álmomban nyilvános vécékről álmodozom;
Melyek tartályaiból kifogytak az öblítővizek,
S ennek okán, silány reterát-budikká züllesztették önmaguk.
Egy vizelet szagú, fürdőszobaszerű putriban,
Rovom e sorokat. Mállik a vakolat,
Retkes a kövezet, igen talán ez már,
Egy jól-szituált hotel fürdője;
Amolyan afroázsiai övezet...
Még csótányok hada sem kísér,

S bár patkányok se jönnek elő a csatornából,
– talán szégyellik magukat a gyér megvilágításban –
De az is lehet, hogy rég dezertáltak ezen "ETIÓP-RITZBŐL".
Már nem volt keresnivalójuk e-szánalmas,
Karanténna tett körzetben, melynek udvarán,
Kugliállványnak álcázott akasztófa lóg,
S a fákról levéltetvek hullanak alá,
Végső elkeseredésükben, hogy ruháink bepiszkítsák.
Az "elegáns étteremben",alumínium kanállal fogyasztjuk,
Kétfogásos menünket, mely olybá' taszít,
Hogy fogyókúrára fogom önmagam.
Ez egyben a nagyszalon, hol háborodott lelkek kóvályganak,
S a "fegyőrök" árgus szemekkel vigyázzák
A törékeny rendet, némelyünket obszerválnak,
S mi "fegyencek"; alázatosan szívjuk cigarettáink láncba,
Hisz' ez oly megalázó, úgy érzem magam,
Mint egy szerencsétlen, frusztrált, elhagyott árva.
Most befejezem, de lesz még ennek folytatása!

Világvégi tél

Vakító-Titánfehér
Tejködbe lobban.
Szikrázik felénk,
A megfagyott határ.
Már szív se dobban.

Jégtömbbé dermedt,
Holttestek halomba,
Szanaszét hevernek.
Sorvadó tüdőd levegőért
Könyörög, kapkodva.

Üszkösödött, vézna a lábad.
Megszürkült. Sikítva reccsen,
Alatta, üvegpáncéllá fáradt,
Az Anyag. Egy koszos pocsolya.
Varjú se károg, holló se rebben.

Rákos végsóhajként, szádból
Gomolyog már a lélek, kisarjad.
Üzentek a Mennyországból,
Hogy várnak. Vér nem kering.
Ellilult hát' szederjes ajkad.

Bűzölgő havas a bundája,
Rozsdás szőre az égre mered,
Vértől maszatos pofája.
Szilánkos-sárga fogakkal
Vicsorog rám, lába remeg.

Villámló szemeit forgatja,
Sunyítva pillant felém a buta.
Málló kövön, mancsát dobantja.
Beleüvölt a néma éjszakába,
Szegény pára. Egy elkóborolt kutya.

A Világvégét megidézve,
Európát letarolva,
Borított mindent hólepelbe,
A könnyörtelen idei Tél.
Csontjainkig lehatolva.

A. Túri Zsuzsanna

"Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja."

(Weöres Sándor)

Húsvéti ima

Lágy esővel, könnyeiddel mosd le a port, Istenem,
ébreszd fel az alvó Földet, adj békét az ünnepen,
borítsd hát újra virágba a rég csupasz ágakat
ami nincs, hát add meg újra, hiszen semmi sem maradt...

Éleszd újra áldott Földem, nézd hová lett Nemzetem,
segítsd most, hogy új reménnyel repül Hozzád énekem,
ott, hol régen friss derűvel kezdték, mi félbeszakadt
ami nincs, hát add meg újra, hiszen semmi sem maradt...

Add, hogy bölcsen, büszkén lépjünk át elveszett éveken,
s ne rettegjen senki többé e boszorkányszigeten.
Hősnek teremtetted minket, nem koldusnak, ne tagadd,
ami nincs, hát add meg újra, hiszen semmi sem maradt...

Feltámadás! Szabad élet, újabb Tavasz, hát ragyogj!
Büszke hitünk térjen vissza, úgy, mint a madárrajok,
kérges, kitárt tenyerekbe szórjál újra aranyat,
ami nincs, hát add meg újra, hiszen semmi sem maradt...

Szép fiad már megfizetett bűneinkért s újra él,
éljen újra vele népünk, bajt sodorjon lenge szél,
nyirkos félelmeink fölött győzzön hát az akarat
ami nincs, hát add meg újra, hiszen semmi sem maradt...

Tavaszwáró

Már
érezni illatát
bár
csupasz még minden ág
csontkézzel integet
kavarja a szelet,
rügök burka
alatt
friss, új élet
fakad,
hégában feldagad s
életre kel
a mag,
nedvekben fut tovább
s megújul a csoda.
Még
nincsen sehol virág
de
dalolnak már a fák,
kit fészke visszavár,
visszatér sok madár.
Fent szürke égdarab
mögül perzsel a Nap,
kiárad a patak
s
a Föld újra kacag.

A kakas

Beült a kiskakas a sasok fészkébe
Kiduzzasztott beggyel büszkén kukorékol,
Éneke félelem nélkül száll az égbe,
Kevély sziluettje mindent beárnyékol.

Mondhatnám, hogy nem baj, hogy nem történt semmi,
Ült már ott több kakas, de ki lett seperve,
Egyszerűen tovább kellene csak menni,
Hiszen a legtöbbször nyaka kitekerve.

De ez a kiskakas másodszor ült trónra,
Úri sasnak magát másodszor gondolja
S míg másoknak helyét bátran bitorolja
Sasok birodalmát a porig rombolja.

Gyémántfélkrajcárja hamis fénnel csillog
Nemes nagymadarak mind elhúznak délre,
Aprócska szemében az elszántság villog,
Zavartan néznek a szomszéd sasok félre...

Nem értem, hol vannak, akik elkaphatnák,
Mért nem lesz pörkölt a kakasheréből?
Hiszen az országot kakasok eladták,
mért nem tanul senki a sok veszteségből?

Nem élnek már sasok ezen a környéken?
Talán csak elbújtak, keressük meg őket!
Gyűjtsunk végre lángot koromsötét éjben,
találjuk meg együtt a mi megmentőnket!

A királynő

Felment a királynő
Hallgatás tornyába
Hallgatás tornyába,
Végső otthonába.

Szemén méla homály,
Közöny és halál ült,
Közöny és halál ült,
Sorsával kibékült.

Lassan tovatűnő
Emléke ma fáj még
Emléke ma fáj még :
Égbe nyúló árnyék.

Csontjai szétszórva,
S álmát én vigyázom,
Álmát én vigyázom,
Innen a halálon.

(A hallgatás tornya az időskori demencia,
de a halál is)

Halottak napja

Rozsdás színű alkonyatban
Imbolygó kígyó az út,
Fon elszáradt levelekből
Szomorúság-koszorút,

Fák karma az ég felé int
És a parkban néma csend,
Szisszenő szél lebbenti a
Gyertyák lángját idelent.

A szívemen súlyos szikla,
Bánat és füst fojtogat
Elnyel lassan a sötétség,
Mint a föld a csontokat.

Feltámadást még remélő
Lelkünkben a hit vacog,
Halottaink szemei az
Ébredező csillagok.

Az álom

Az éj ékszerésze
kiteszi
drágaköveit az égre,
kiterített fekete lepel
az este.
Csillogó ékszerek közt
suhan,
füstölő üstökös-háton,
szabadságot és békét hozva
az álom.
Lecsukott szemhéjak
mögé lép,
fájdalmat, bánatot elfed,
kihúlt szívekkel újra minden
megeshet.
Elfelejtett zeneszó
szállhat
s törhet át a bűvös gáton,
halált feledve vezet át a
csodákon.

Még egyszer ősz

Aranyszínben úszik
a táj
Elvakít a fény, szinte
fáj
Búcsúcsókot így küld
a nyár,
Bokrok közt bujkál a
homály,
Szélben kavargó
levelek
Függönye mögött
didereg
A kert,
roppantva ágait,
Égbe tárva fakarjait.
Ezerszínű szőnyeg
alatt
Belemar a földbe
a fagy
S üzen lombtépő
szelekkel
A hideg már minden
reggel.
tücsök ciripel
valahol,
a közelgő télről
dalol,
szívtépően szól a
panasz:
Ki tudja, lesz-e még
tavasz?

Emlék

Vártalak hidegben,
hóban, fagyban, sárban,
vártalak a forró, déli
örök nyárban,
szeretted dűnék közt,
sivatagban, százszor,
esőerdő szélén,
zivatarban, máskor
Mióta halkán szól
Lelkemben az ének
Már csak emlékednek
Mécslángjában élek,
Mióta elmúltak
Szívemből a vágyak
Már csak lázálmaim
Káoszában várlak.

A vérszínű ég

Zokog a hajnal:
vérszínű ég,
néma fájdalom,
szikrázva ég,

keserű csóкод,

keserű méz,
szikrázó semmit
markol a kéz...
Keserű forrás,
vérízű kút
ne idd ki, mérge
szívedbe jut,
keserű szavak,
vörös halál,
ne hallgasd, mert mind
szíven talál.

Eloszlott álmok,
szétvert remény,
eltorzult képek,
hazug erény,
taposd a sárba
vágyaidat
ne idézd újra
álmaidat,
elmúlt varázslat
hideg közöny
hideg valóság
s ezernyi könny:
ne jöjj el többet,

ajkam hideg,
felizzítani,
ugyan, minek?

Csak ott állt

Csak ott állt,
Nem tudtam,
igaz-e, vagy álom,
csak ott állt,
az úton,
zöld kalapban, nyáron,
suttogtak
a kertek,
a szellő
viháncolt,
nevető
szemében
ezer csillag táncolt,
csak ott állt,
mosolygott,
és magához hívott,
melegség,
arany fény,
rögtön elborított,
kezében,
ágak közt,
kis szíveket tartott,
aprócska
szíveket,
mit más elhullajtott,

nem tudtam,
mi vár rám,
szenvedés,
vagy játék,
azt láttam,
minden perc
értékes
ajándék,
megszólalt,
szavai
pillangókká váltak,
színt adott
a rétnak
és lombot
a fáknak,
csak ott állt,
és gyáván
lassan továbbmentem,
nem dúdol
már tavasz
azóta
felettem.

Ambrus József

Verseim mint késő őszi termés, – sokáig aszalódott a fiókban, de most talán beért, van ami nem, de önmagában is szépen érlelődik. Kialakulóban, képi és íz világom. Van, hogy egy szikra robbantja ki a sorokat, van, hogy rágósak a szavak... De könnyen emészthető... Már rég ostromolnak az álmok, és van, hogy én ostromolom az álmokat. A messzeséget próbálom közel hozni, felnagyítani, hogy látva lássanak, és halljanak azok is, akik eddig nem.

16 éves korom óta írok, írtam, – abba hagytam különböző megpróbáltatások miatt, de a vers mindig a véremben lüktetett, és egyre érettebben lüktet...

Célt és utat keresek a nagy végtelenben, azt az utat melyen a hangos szavak életem végéig elkísérnek...

Homlokránc

Törpe csend lehetne végre
mint rozsdás szög a falakon,
három színt festek az égre
ijedt homlokránc az asztalon.
Ezüstből kiálló szent idomok,
vagy bennem felhők ligetek,
szavakban ujjenyomatok
gondolattá formált kezek.
Géneken gyötrelem és kóc,
kiégett árva cédrusok.
Füstölgők mint eldobott kanóc, -
dohos házak és hídromok.
Keskeny homlokráncon evezve
szikkadt szellemföldem fölött,
gyöngypikkelyeket verejtékezve,
száraz csontbogáncsok között.
Vörös lámpások félhomályban
kergetem porzó lábnyomát,
szívemben sötét homlokránc van,
de nem veszthetek mégsem csatát.
Szemed gótikus komódjain
ülve, csapkodom a ködöket,
homlokránc nyaktól lábig beborít,
és szabadság mos függönyöket.

Szellemföldem

Sziklás szellemföldem felett,
dögkeselyűk hadcsapata les,
métereket futok a cél fele, --
és borzolt tekintetem üveges.
Talán száz tégelyt tartalmaz,
amit az idő, nap mint nap emészt,
lent az utcaporból tekintem meg,
a délibábos fénylő sziklarést.
Fehér köd lüktet a torkomon,
gyér jelzők, abszurd melléknevek
vöröslenek a rossz levegőben,
mint gyapottal tömött szív erek.
Széljárta üres fuvallat közelít,
elcsitul, erősödik a vonulás zaja,
százszor újrakezdem estétől hajnalig,
ha elröppen a dögkeselyűk hada.
Kopár szellemföldön ami végbemegy,
arcunkon bizalmas fény röpköd,
métereket futok a cél fele, --
hogy legyek nagykövet, vagy ügynököd.

Temetőben (Távirat nagymamának)

Sziklás talajon állok egymagam
gyógyírt formálva múltó sebemre,
temető mélyében némán daloltam,
mosolyogva le nagyanyám szívére.
Millió rejtély porlik odalenn,
melyből sűrű villámok csapnak felém
kripták rózsái lengedez idefenn,
végtelen álmok didergő telén.
Hantok felett emlékek lebegnek,
szememben a mélység száraz virága,
hervadt lombját vágom életemnek,
nagyanyám alakját emlékekben látva.
Halkan muzsikál a fák zenéje,
létnek gyönyörét korán itt hagytad,
most vak sötétség ül szívedre,
és tested az ős anyaföldnek adtad.

Bús harangot kongatnak szavaid,
mosolyod szál hozzám halk zenében,
felszínre törni már semmi mód itt,
Te csak lépkedsz szelíd üdvösségben.

Üzenet a fénynek

Azúr ég alján suhanó fényesek az esték,
és szóródtak szét mint ablakon a festék.
Hideg ezüsthények rám csavarodtak,
és reggelre engem is tisztára mostak.
Az ébredő Nap pajzsot tart az ég előtt
éjszakák zabálták a színes fényvelőt,
tömérdék szikra szememben terem,
és újra elnyeli, a szemfödél, a verem.
Jó lenni fénynek, vagy kolduló sötétnek,
csöndben üzenek éjfélkor a fénynek.

Megfejttem a vén Univerzum agg korát,
félíg gombolt meztelenségben a csodát.
Szürke kozmosz szivárványtükre vagyok,
melyben a csillagfény mellemen ragyog.
Egy csillag szól hozzád, ha feléje intesz,
vinném én hozzád, de minek? legyintesz.
Valami naprendszer robbant ma szilánkra,
hány mérföld lobbant bennem lángra?
Néha csodálkozom, hogy megszülettem,
és a Mindenség kering szépen körülöttem...

Festett mosoly

Összezárt szájjal, festett mosollyal kacagott,
a Föld arcából kiszakadt friss tekintet,
ősszel a sors asztalánál csak a holdsugár,
verte lágy bilincsbe hervadt terveinket,
de eljön a szerencse, játszmánk véget ér,
a gondolatok szürke arccal fekszenek.
A szó végképp kifoszthat, szép verdesés,
madárhad, lesnek szavamra az emberek.
Harc után földbe zárva egyikünk se porlad,
halál, és szeretet az élet folytatása, --
vékony szőrű babona közeleg szemlesütve,
mint Etna tetejéről, a kihűlt hideg láva.
Nincs mögöttem más csupán puszta mosoly,
már a csendet megszoktam magam körül,
aromba öntöd mosolyod félve reggelig
de vörös nyomát itt hagyom mégis örökölni.

Hangos szavam sikolt, mosolyt idegent,
tegnap ejtett árnyék új ócska pillanat,
mégis csapdába csalták minden mondatom,
amíg némaságból bontom le a falakat.

Periférián

Holttá vetköztet a legszebb szégyen
az Isten is unott mankón biceg, --
ruhát húz magára a meztelen szemérem
s hallom, ahogy szégyenében sziszeg.
Pedig hát ruhát venni nem akarok,
bontsátok ki zászlóikat az esti szélben,
zsolozsmát suttoysz mint fáradt zarándok,
és kopott kalapját megáldja az éjben,
de még messze pislákol a fehér torony
görnyedt kinnal hurcolom a bűnöket,
az élet perifériáján sötét barikádokon
varrják gyűrött arcodra a szabad éveket.
Tudom, hogy felsőbb parancs hajt utánad
Mátrában a sodródó falevelek között, --
hol fénylő látomásban tört össze a lábad,
s fülem ritka szarvasbőgéssel ütközött.
Szamba vesszük mindig ami volt, ami van,
de a roppant titok a ködökből kiválik,
szégyen rakétái a tiszta ég fele rohan,
és idecsendül aranyba mártott patáik.

Holttá vetköztet a legszebb szégyen,
az Isten is unott mankón biceg, --
ruhát húz magára a meztelen szemérem,
s hallom ahogy szégyenében sziszeg.

Pegazus hangon

Megkérem a hangomat, hogy ne sikongjon,
a Föld is maradjon még nyugodtan, --
zeng az ég, természet üvöltött egy nagyot,
riadt Pegazus vágat a perzselő homokban.
Tengerzöldet játszik percenként a szemed
kagylóban ver jégcsipkét vad pulzusod,
messze vagy tőlem mint a titkos rejtjelek,
s hogy miben rejlik a titka, – csak te tudod.
Mesél a tenger, gőzölög az ős naplemente,
fogyó nyár osztogatja kegyvesztett sugarait,
a szemérmes kagylók arcukból kivetkőznek,
és lila tüdőmbé burkolom a hangok zsigereit...
Hangomat megkérem, hogy adjon kegyelmet,
Földnek adjuk tékozlón amit guberáltunk, --
szürke hullámokban ezrek közt is felismerlek,
és partra érve összerezzen sebhelyes vállunk.

Föld gyomrában szelíd morgó hangon,
pulzusom pásztáz, végig marcangolhat,
porrá hamvadt ős tűzhányókon alszom,
amíg pöffeszkedve élvezem a hatalmat.

Jubilaté

Ahol bort iszom, ott csillog a kehely,
egy azon tűz lobog kívül-belül,
a költészet szelleme ifjan énekel -
zsenge hajtása zölddel remekül.
A múltba nézünk, és jövőbe látunk
napszemünk ős csillagokban ázik -
hexametereken tapos apró lábunk,
menetelve szépen az elmúlásig.
Szószólója vagyok múltnak jelennek,
lelket formát adsz költői szavaknak-
legyen ez himnusz pokloknak, egeknek,
hol a tiszta rímek egekig szaladnak.
Ő alkotói műhely, gyújts lángra verseket,--
Mennybéli Istenünk adj új jubileumot,
szeress minket s taníts nekünk rendet
hogy véremmé fogadjam ízes szérumod...

Bálló Attila

Egy eredeti szakmáját tekintve szakács, majd főnác, azután informatikus vagyok, aki Rejtő, Verne, Asimov, Lem, C. Clarke és Kubrick novelláin és regényein, Ágai Ágnes, Szabó Lőrinc, Tamkó Sirató Károly, Radnóti Miklós, József Attila, Radnóti Miklós, Ady Endre versein, és rengeteg mesén nőtt fel. Közel nyolc évig játszott Kisfaludy Károly, Moliere és Shakespeare drámákban, Lázár Ervin mesékben, és görög mondákban. Ma férj négy fiú apja, és informatikus. Ez vagyok én, három mondatban.

Próbálok minden nap ember maradni, és egy kicsit mindenben jobb lenni, mit addig. Próbálok mindenben meglátni azt az embert, aki még bennem is azt látja. Nyitott szemmel és szívvel járni a világban, bár néha könnyebb lenne mindkettőt bezárni, és elveszteni a kulcsot...

Jéghegyek

Milliárdnyi jéghegy
ütközik, majd szétmegy;
az élet óceánján,
utat nem találván
céltalan bolyongva
úsznak csak, sodorva
délre, vagy északra,
a nyugalmat kutatva.
Mit a nagyvilág lát
– a jéghegy csúcsát –
csak az mit ismerünk,
mert saját jéghegyünk
lényegét is elrejt
az óceán, s a mély,
és az sem hófehér...
Dél felé, hol nyugalom
vár, s némi jutalom
a megtett útért,
mely véget ért,
hogy fényben fürödve
öntsön el a Nap könnye,
s felmelegítve
fagyos szívemet,
az óceán lágy habjai közt
hagyjam el az életet.

Törpék és Óriások

Te óriás vagy, én pedig törpe,
együtt nézünk egy görbe tükörbe,
mit a világ tart naponta elénk,
így látszunk egyformának te, meg én.

Azért én tudom, mily nagy vagy te,
mert szívem nem néz a görbe tükörbe,
hanem a szívedet, a szíveket látja,
így láthat be egy rejtett világba.

Itt a törpék hiszik, hogy óriások,
(és belőlük van aztán igazán sok),
de gólyalábon állva sem túl nagyok,
csak a szemétdombjukon hatalmasok.

Míg az óriások mindenhol azok,
de közöttünk járva nem nagyok,
lehajolnak hozzánk, emberekhez,
hogy közelebb legyenek a szívekhez.

Te óriás vagy – én csak egy törpe,
most együtt nézünk a görbe tükörbe,
s egyszer tán lehetek én is óriás,
de még nőnöm kell, ez nem vitás.

Élet út

Jártam iskolába
már egy párba,
de sosem párba',
mindig egyedül.
Mint a zenekarban,
ha valaki halkán,
csak magában hegedül,
voltam sokak közt magam,
így járva az utam.
Ez már a sokadik futam,
s a nézőtér kiürül.
Hátra még egy menet,
a mese így lesz kerek,
de meg sosem nyered,
s mindenki menekül.
Végül ott állok újra,
hol ráléptem az útra,
az Úr előtt, leborulva,
mint mindenki, egyedül.
De hátravan még egy próba,
s míg görcsösen fogódzva
kapaszkodom, üt az óra.
A test zuhan. A lélek repül.

Hazafelé

Míg elfolynak az évek,
csak gyűlnek az emlékek,
és csak cipelem mind.
Ki a tükörből rám tekint
egyre ismeretlenebb.
Ismerek minden helyet,
hol egykor éltem, jártam,
vártak rám, valakire vártam,
de mégis, minden ismeretlen,
megint csak öregebb lettem.
Minden nappal meghalok kicsit,
pengetve a létnek húrjait
egyre szomorúbban szól a dal,
mit tán senki meg sem hall.
Csak magamban dúdolom,
tán nem is az én dalom.
Ismeretlen minden ismerős,
idegen világban ébredek,
és néha rémálom gyötör,
hogyan haza sem térhetek.
Két világ közé rekedve
itt, életekre ítélve
még kitart a lélek.
Én meg csak remélek.
Hogy egyszer vége lesz.
E földi lét elenged végre,
a csillagok végtelenjébe.

Szép, új világ

A világmindenség lassan tárja fel titkait,
mint ifjú ara párjának,
épp csak annyit, mit megláthat
szépségéből, titkaiból,
s hogy rá sose unjon,
csak ámulatból ámulatba jusson,
midőn eddig ismeretlen utakon járva
eljuthat egy szép, új világba.
Hogy míg útját járja felnőjön a csodához,
melyben még csetlik-botlik,
de már elkezdett járni, élni,
és tán egyre kevésbé félni
önmagától, attól, mivé válhat,
s amit többé senki meg nem válthat.

Balogh Krisztina

Hogy miért írogatok?

Úgy érzem, az embernek valahol le kell vezetnie a napi megpróbáltatásokat, problémákat. Szerintem a legjobb versek, írások úgy születnek, hogy valami negatív hatás ér bennünket.

Jó, lehet, hogy tévedek.

Mindenesetre bármiről tudok rímeket faragni, ezért jó sok dolgot kiírok magamból. Legtöbb szövszenetem a buszon születik. Mindig van nálam papír és toll.

Rengeteg iróniával vagyok teli és próbálom humorral felfogni a dolgokat.

Az életemben a legfontosabb a család!

Fény

Mi ez a fény amit látok?
Lábaimon alig állok,
Karjaimban nincsen élet,
Koponyámban halkan lépnek.

Ijesztően hat e látvány,
Mintha átnéznék egy hártyán,
Egyre jobban húz a mélybe,
Talán ott van az út vége.

Hiába is nevet felém,
Selymes fénye hasít belém,
Fuldoklóként kapaszkodom,
E világhoz ragaszkodom.

Világosság engedj engem,
Annyi mindent kell még tennem,
Nem fejeztem be a dolgom,
Nem is jártam még a Holdon.

Szeretnék még napba nézni,
Harmat lepte fűre lépni,
Őszi szélben dombon állni,
Havas hegyek fölött szállni.

Harang kondul lágyan bennem,
Átöleli sajtó lelkem,
Szeretettel várnak, érzem,
Közben lassan kihuny fényem.

Rokon-lélek

Egy fa áll ablakom alatt,
Levél ágán nem sok maradt,
Szomorúan néz be hozzám,
Megtekinti kicsiny szobám.

Vele is elbánt az élet,
Törzse ütött-kopott, tépett,
Nem kímélte jég és eső,
Kihalt belőle az erő.

Kérge vastag lett és kemény,
Elfeledte mi a remény,
Virága nincs, könnye forró,
Szíve, mint egy száraz kóró.

Föladta már, látom rajta,
Ágán csak egy fáradt szarka,
Gyökere össze van törve,
Nem kapaszkodik a földbe.

Kitárom felé két karom,
Könnyben úszik lázas arcom,
Te vagy az én rokon lelkem,
Találkozunk fenn a mennyben.

Bankó Béla

Hetven év a forrongó világban. A második világháború, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 100 éves évfordulója, a demokrácia születése és halála, a padlássöprések időszaka, az 1956-os sorsfordító események, a puha diktatúra, a rendszerváltás, a vadkapitalizmus, a milliárdosok diktatúrája, a pártok infantilis civakodása, az Unió tagság elnyerése, a globalizáció térhódítása – ezek a mérföldkövek, amelyek meghatározták a mai hetvenesek életútját. Közben – a magunk módján – emberi életet éltünk.

A versek keretbe foglalták életemet. Először gyermekkoromban írogattam, majd nyugdíjasként tértem vissza a gondolat kifejezés e csodálatos eszközéhez.

Egy verset tulajdonképpen kétszer keltenek életre. Egyszer, amikor a gondolat önkéntelenül megfogban és leírják, majd amikor elolvassák, elmondják s az átélés az újrateremtés örömét jelenti. Ha az olvasó saját lelkén átszűrve magát érzi benne, akkor alkotássá válik.

A tisztelt olvasó is élje át az újrateremtés örömét!

Nem felelnek a csillagok

Éjjelente tűnődnek a bolygók,
és a csendben kérdezik a hangok:
Földi sorsunk mért kísértik titkok?
Csillagfénye lenne fönt a látnok?

Kövek közül az egészség hullt szét,
s eljött az éj, amikor már nem félt.
Mint petárda, felvillant, hogy égjen,
majd ellobbant, mint a láng a szélben.
Nem úgy hamvadt, mint a gyertya, csonkig,
váratlanul bukott le a sírig.

Gyászom jajdul. Embervoltunk fénye,
a szeretet kudarcra ítélve;
nem érzem már soha többé árván,
hogy tűz lobban szeretetünk lángján.
Nyugodt derű, mint a tömjénillat,
vissza nem tér, hirtelen elillant.

Magányomban úgy érzem, még itt van.
Nem ment még el? Megszólal most nyomban?
Mint harang hang, még sokáig itt bong.
Az űr – óh, jaj! – mindenkor itt tátong.
Lelkem mélyén felrémlik sok emlék,
mint fénykörben az imbolygó árnyék.

Volt-életünk szeretetben gazdag,
most a szavam gyászénekké vált hang,
titkon rejtem a lecsorgó könnyet,
bent a szívben parázstűzzel éget.
Sem az álom, sem ha virrad, nem nyújt
majd enyhülést. Sorsom gyászos zsákút.

Éjszakánként az ég velem virraszt,
sápadt fényén kutatom a választ:
Földi létünk mért kísértik titkok?
S nem felelnek a néma csillagok.

Túl a hetvenen

Mint űzött vad szökken sok-sok új esztendő,
alig egy pillantás s már két emberöltő.
Másnapokat szülnek a csendes éjjelek,
s egyre tornyosulnak mögöttem az évek.
Reggel más a lángom, mit este elfújtam,
minden hajnal fénye új tollvonás rajtam.
Kézjegyét arcomra a hét iksz rányomta,
szarkaláb, mély árkok szertefutnak rajta.

Megérint az esték mély, hallgatag csendje,
mint csírázó magvat a nap meleg fénye,
egy-egy kis történet, néhány vétek s érdem,
belőlük szövődött röpke hetven évem.
Az idő rostáján rendre mind lehullnak,
de a messzeségben fények hívogatnak.
Bár még nem is sejlik, létem vége hol vár,
meg akarom tudni, milyen a késő nyár.

Széljárta szirtekről érdemes lenézni,
mi történt a múltban s mit lehet remélni.
Kitartón őriztem józan emberségem,
hajhász konclesőket soha nem szíveltem.
Olykor úgy éreztem, génhibásan éltem,
bármiképp bántottak, sosem gyűlölt lelkem.
Ígéret földjétől jártam poklok alján,
sárga szemű ördög kéngőzös portáján,

óvatlan tekergő, kígyósima stílus
alattomos, pusztít, mint ragályos vírus.
Bár a szavak s tettek gyakran fedték egymást,
mégis elhintették a gyanakvás magvát,
s kétszer megbotoltam, de megőrzöm titkom,
hogy tudom viselni saját gyarlóságom.
Zárójelben kérdem: Különb, aki vádol,
aki a szálkákból gerendákat ácsol?

Mindenki remélhet. Az élet ingája
szükségképpen lendül mind a két oldalra,
hogyha golgotát jár, virrad boldogságra,
és ha örömittas, áldott áldás magva.
Éveim nagy részét már mögöttem hagytam.
Köszönöm a sorsnak a hosszan mért utam,
s mielőtt elmennék, nyílik a mennyország,
tudom, hol az isten, hol vár a boldogság.

Bedő Csaba

A múlt évezred 975. évében születtem Dombóváron. Jelenleg Mágocson, a magyar mezőgazdaság nehéziparában "marháskodom".

Ha nem ezt csinálom, akkor valami mást. Ez lehet zene, írás, utazás, egy film, vagy irányított semmittevés. Valamint élvezem az élet édes kínjait és megszenvedem a keserű örömöket.

"Titkom az, hogy ki vagyok.
Én sem tudom, hisz titok.
Választ nem ad senki sem,
így maradtam ennyiben."

Felemelve

Lopj vastag kabátot,
hogy eltakarja tested,
mely sovány, mint a vigasz,
hisz ma sem volt mit enned.
Fojtogat a léted,
mindened a bánat,
tudnál kire köpni,
de spórolod a nyálad.
A földet nézve vacogsz,
fáj minden tekintet,
szemekben a kérdés:
Rajtad múlt, hogy így lett?
Mesélnél, de kinek,
eldöntötték régen,
koszba csomagolva,
magad vagy a szégyen!
Hajléktalan gyomrod,
megkorgatja lelked,
de Isten is csak instant,
ki porrá válik benned.
Fagyott, koszos talpad,
nem tervez több léptet,
kik morzsáikkal szánnak,
tán imádkoznak érted.
Tán megszán majd az Úr is,
ha csókolgatod kezét,
felemel a földről,
lehetsz égi szemét.

Kóbor kobold

Kóbor kobold kódorog,
szerinte ez jó dolog.
Viszi lába messzi tájra,
sosem tudja, épp ki várja.
Hogyha fáradt, megpihen,
nincs hiánya semmiben.
Ágya csupán puha moha,
nem is vágyott jobbra soha.
Reggel üdén pattan talpra,
jobbra vágyva indul balra.
Köszön minden öreg fának,
kik odafentről mindent látnak.
Kezében egy sétabot,
azzal int, hogy: Jó napot!
Fütyörészve járja útját,
hátrahagyva világ búját.
Nevet ő gondon és bajon,
nem érdekli pénzes vagyon.
Likas zsebe üres folyton,
úgy igaz ez, ahogy mondom!
Egy derék asszony bevarrná tán,
de púp lenne csak ifjú hátán.
Kobakján egy tarka sapka,
kismanó volt, mikor kapta.
Kobold apja adta néki,
s azóta a fejét védi.

Nyakában sál, anyja szőtte,
fújhat a szél körülötte!
Így kószál ő évek óta,
s minden napra egy a nóta:
Sokszor hét, az majdnem hetven,
örülök, hogy megszülettem!

Egy átlagos nap (2012)

Bíborfelhők tüzes szele
tépázza a tájat,
hitetlenkedő szemekbe
beleég a bánat.

Lángok marnak húst és földet,
elhamvad az élet,
teljesül az ősi jóslat,
itt a végítélet.

Minden miattad van, ember,
már kár az Istent kérni,
éld hát át a pusztulásod,
merj most szembenézni!

Nézd csak, ott egy gombafelhő,
gyilkos poklú vihar!
Átlagos nap ez is,
csak mindenki kihál.

Morfondírok a szerelemről

1.

A szerelem egy kóborkutya,
odamegy, hol enni kap,
ha megszokásból táplálod csak,
előbb-utóbb megharap.

2.

A szerelem csupán csak mozi,
van ki nézi, van ki játszik.
A főszerepben boldog szívek,
s a statiszta csak néha látszik.

3.

A szerelem egy fincsi süti,
édes, krémes mázzal,
de megfekheti gyenge gyomrod,
ha nem osztod meg mással.

4.

A szerelem egy habos korsó,
ha kiittad, hát jöhet még egy,
szíved csapján csurran cseppje,
s a keserve lesz szenvedélyed.

5.

A szerelem egy forró leves,
amíg kihűl, kerülgeted
és amikor nem éget már,
éhségétől kopog szemed.

6.

A szerelem egy modern festmény,
a jó ég tudja, mit ábrázol,
ha nem fejt meg szíved-lelked,
válasz nem lesz sehol máshol.

7.

A szerelem az csak szerelem,
minek agyonmagyarázni,
ha valaki nem értené,
csókokkal kell szájbarágni!

A becses

E néhány kurta sorban,
menny és pokol ott van:
Íze édes, mint a méz,
mámora nem földi,
érte adnál életet,
és tudnál érte ölni.

Szívet, lelket eltipor,
nincs előtte kegyelem,
felemel vagy megaláz,
becses neve: Szerelem.

A hűtlen bohóc

Ma egy kicsit szomorkodom,
más színű a nagyvilág,
gondolatom lomha ecset,
mi a kedvem festi át.
Nincsen erőm mosolyogni,
s az arcomon azt hirdetem,
a bohóc, aki itt élt bennem,
elköltözött hirtelen.
A helyén most egy dacos mártír
tölt be gyászos szerepet,
ki szerint az élet teher,
s viselte már eleget:

Nem fontos a napnak fénye,
holdvilágnak bársonya,
gyom lepje be szívem kertjét,
nőjön virág máshova!
Forgószelek kaszálja lelkem,
tépjen jeges zivatar,
fagyos folyó legyen vérem,
s hitem vesztes diadal!
Elveszve a végtelenben,
süppedjek a semmibe,
az érintés legyen vad korbács,
s ne gyógyítsa semmi se!

Ha földön fekvé szebbre vágnék,
míg szenvedésem temérdek,
ne enyhítsen hiú ábránd,
s hazug, hamis remények!

A bohóc helyét így is őrzöm,
távol van, de érzem, él,
a porond várja, újra játszhat,
ha netán egyszer visszatér.

Alkotás

Létünkben nincs semmi furfang,
az egész olyan primitív,
egy akaratból válunk testté,
s ez akarat majd visszahív.

Közben olykor küzdenünk kell,
hogy elhiggyük, mit kapunk, jár,
a hitünk dolga belénk vésni,
ezt nem veszi el senki már.

Ó, dehogynem! Sorsunk gonosz,
sunyi módon les és vár,
s, ha soknak lát, majd lop belőlünk,
nincs isten, ki elé áll.

Tán azt hiszed, hogy vagy valaki,
s a mindig kékből süt a nap?
Ki megalkotott, porrá rombol,
mit Te alkotsz, csak az marad!

Ízem

Megint reggel, megint munka,
rosszkedvet viszek az útra.
Mellé némi savanyúság,
amit a keserű bú rág.
Szürke arcom fáradt, tompa,
olyan, mintha másé volna.
Nyaldosom kiszáradt ajkam,
zamatát rég másnak adtam.
Felnézek a habos égre,
hogy ízem legyen, cukrot kérve.
De nem jut más, csak égszakadás,
odafenn irigy a szakács.
A mai menü: Natúr élet,
nem ad mellé édességet.
Legyintek rá. Mit tehetnék?
Ő a gazda, én a vendég.
Ha finomsággal nem szolgálhat,
desszertnek még ott a bánat.
A halál, hogyha mindezt látja,
ő borít majd cukormázba.

Tüzes trónuson

Dózsa, paraszt király tüzes trónján székel,
vassal tépik húsát, elevenen ég el.
Izzó koronáját szavak nélkül tűri,
nála bátrabb vezért nem fog anya szülni.

Vezetője volt ő sok derék parasztnak,
azzá tették őket, bár nem születtek rabnak.
Siratja őt népe s szegény, öreg anyja,
hogy a fiát Isten kínban veszni hagyja.

Gazdag, díszes urak kacagása harsan,
míg szerencsétlen Györgyünk a poklot éli halkan.
Összeszorul foga, nem hallat ő hangot,
magának így teremtvén százados rangot.

Vason nyújtják felé bajtársai húsát,
látott-e már ember szörnyűbb haláltusát?
Hát szüljön tanulságot az utókornak mától,
így járhat a paraszt, ha munka helyett sztrájkol!

Berze Tünde

1968-ban születtem Gödöllőn. Már gyermekkoromban elvarázsoltak a könyvek. Mindent olvastam, szinte faltam a betűket. Gyenge próbálkozásaim vers írás terén fiatalon is voltak, de aztán lefoglaltak az élet dolgai, család és a munka. Néhány éve azonban olyan dolgok történtek, hogy a mindennapok túléléséhez írni kezdtem. Bármilyen történik körülöttem erős késztetést érzek, hogy azt papírra vessem és tudasam gondolataim, érzéseim másokkal is. 2007.-nem tagja lettem a LIM-nek, ahol kaptam két Irodalmi Emlékdíjat is. Írásaim több Antológiában is olvashatóak, de saját kötetem azonban még nincs. Nagy kedvencem és példaképem a versek gyanánt, József Attila. Persze más költők kötetait is szívesen forgatom.

Idő szekeren

Éjben lapulva

A megnyúzott nappalok egén
ablakot nyit a nyugodalmat hozó éj,
s kitárt szárnyain ki-be repkednek
álmot osztó apró tündérek.

Hajnali ébredés

Vánkosomra dobja magát
az első felcsillanó fénysugár,
megbirizgálva szétterülő hajam
őszbe forduló ezernyi szálát.

Álmos reggelen

Ízlelő bimbóimon táncol az illat,
bele harap az álmos reggel ajkába,
víg dalt fütyülve szétterül a kávé,
s gőzfelhőkön tovavágtat az álom.

Robotolva

Csontos ujjával utánam nyúl,
s robotra űz a munka kényszere,
bűzlő pénz halmokat lebegtetve
szemeim előtt, kinyomja szuszomat.

Délidő

Perzselő útján fölöttem pihen,
s belém mar a forró Nap tüze,
korgó gyomromon tekereg a kín,
enni kellene, de nincs előttem teríték.

Délutáni melankólia

Rám lehel a dongó délután kelleme,
s bóbiskoló csendet ültet mellém,
új reményt öklendezve létem asztalára,
s aszott perceket vendégnek meghívja.

Az alkony árnyai

A megnyúlt árnyékok rám borulnak,
s távolról madárdalaltatót hoz a szél,
ásító ajka elé felhőt von a lenyugvó Nap,
s tarka alkonyi pírral feje alatt aludni tér.

Est ölen

Komor arcával fülembe brummog,
lefogja pislogó pilláim rebbenéseit,
s fázó testem elteszem takaróm alá,
hol meleg ölébe fogad, s elaltat az est.

Idő szekerén

Így ülök minden nap időm szekerén
álom nyalábokat vonszolva magammal,
s arcom mosolygödrébe kiült hittel vallom;
mily szép e cifra rongyaiba burkolt élet.

Nőszirmok

I.

Egy vagyok a sok közül,
s nem egyetlen,
aki keresi a megfejtetlent,
mindennek mélyén rejlő titkokat.
Fázós gondolatok bújnak,
reszketve melegségre várnak,
fürdeni a csodákban,
melyek nyílnak,
s csendesen illatoznak,
tavaszi napfényárban.

II.

Úgy lennék szél,
hogy hozzátok bújjak,
s rám ragadt illatotokkal,
vág tassak szerte a világban,
bódulatot hintenék minden szívre,
szivárvány-könnyet minden szemre!

III.

Most még csak egy ember vagyok,
egy elfogult lelkületű halandó,
ki mirákulumra vágyik,
s bennetek keresi álmait,
miközben szirmaitokra hajolva,
eső cseppeket könnyezik,
hogy még szebbek lehessetek.

IV.

Úgy megállítanám az időt,
nem akarom, hogy ellopja életetek,
s lehulló szirmaitokból szőjön takarót
a szikkadt föld repedéseire.
Nem kell a nyár heve,
nem kell más újabb virág,
csak ti kelletek, ti pompás csodák,
szivárványos színű nőszirmok!

Egy emlék...

Egy emlék suhan át
csendbe bújó éjszakán.
Egy apró érintés,
csöppnyi lehelet,
mely érinti kezemet,
s borzongást hoz
még ma is szívemre.

Egy mosoly villan,
táncot lejt az éjen át.
Egy boldog mosoly,
szertelen, vidám,
mely tiszta napfény,
s könnyem felcsillan,
mert lelkemben ott ég.

Késői rózsák

Tört-ezüst reggel ébred,
s permetez hús harmatot,
ébredő, álmos szemeimre.

Hideg lehelet bujkál,
pára felhőt libbentve,
s rám köszön az Ősz.

Még nyílnak a rózsák,
hervatag virágaikkal
simulnak napsugárba.

Szomjazva kapaszkodnak
múló Nyár bús szerelmébe,
ringatva délibábos álmaikat.

De reszketeg szirmukon
matat már a hideg szél,
s lassan jön a rideg elmúlás.

Bihary Zsoltné

Nevem hivatalosan Bihary Zsoltné; barátaimnak Emőke, három fiamnak anyu, két nagyobbik unokámnak nagymama, a legkisebbnek MM, azaz Emem. Hatvankilenc éves vagyok. Életem egyszerre egyszerű és bonyolult. Megszülettem, tanultam, aztán magam is tanítottam. Harmincnyolc esztendeig orosz és francia nyelvet ugyanabban a fővárosi középiskolában. Bonyolulttá bizonyos szövevényes kapcsolatok teszik, de hát erről és életem egyéb történéseiről szólnak az írásaim. 1974-ben, harmincegy éves koromban kezdtem írni. „Amikor fájt.” Talán ezért is nem bántam különösebben, hogy a fiók mélyén maradtak a verseim. Ám eljött egy pillanat, mikor rájöttem, hogy tanulságosak lehetnek mások számára is. Azóta adom közre őket. Az Interneten, és itt a Verselő Antológiában a 2008-as első kötet megjelenése óta minden évben.

DUPLA HAIKU

***Balatoni forr -
ó - ság kóró ágakon
min fagyott harmat***

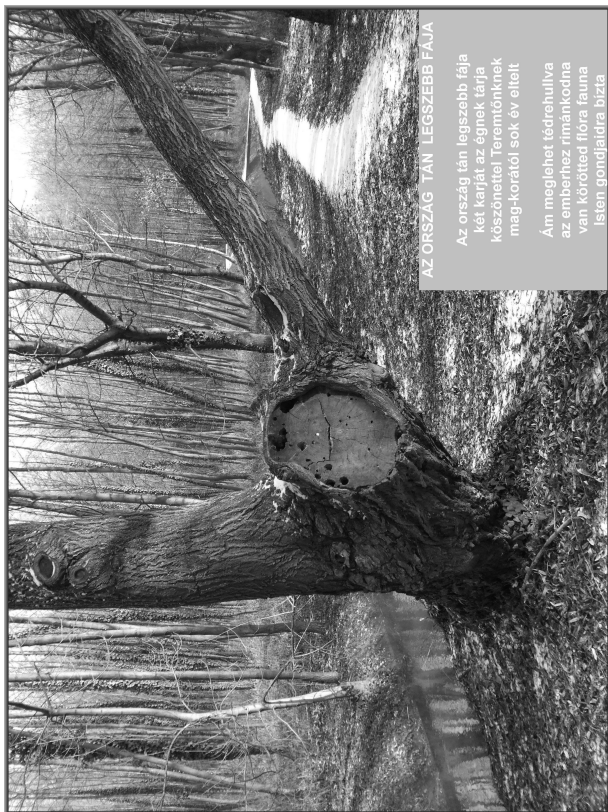
***csüngtek a csigák
balatoni forró nyár
sárga barna pont***

A KORLÁT IS TUD SÍRNI

*Utamban álltán
neki jobban fáj bűne
Moss le zokogja*

AZ ORSZÁG TAN LEGSZEBB FAJA

Az ország tán legszebb fája
két karját az égnek tárja
köszönettel Teremtőknek
mag-korától sok év eltelt

Ám meglehet tédrehullva
az emberhez rimánkodna
van körülött flora fauna
Isten gondjaira bízta

Bódi János

A 2009-es Verselőben már volt alkalmam bemutatkozni, pár versemmel. Érdeklődésem mit sem változott az óta. Az írás és a festészet számomra az a kifejezési forma, amiket szívesen művelek.

Az alkotás számomra soha véget nem érő tanulást, és kísérletezést jelent. Azonban ha érezte már valaki az olajfesték érdekes illatát, ha látta a papír kihívó fehérségét, megértheti azt az érzést, amit a nyári lугas alatt, a májusi zöldben, a cserebogár koppanásában, vagy éppen szeretteink sírja előtt érzünk.

Nagy tisztelettel ajánlom figyelmükbe, verseimet.

A mókuserék körbeért.

Karácsony lett megint.
Összejárósan csikorgós,
Pálinkaköhintéstől hajnali sikítós,
Dió illattól ernyedő, havasan meleg.

Karácsony lett megint.
Videó felvételen feltűnő bátyám örökkévalóságával,
Domboldalon lecsúszó, önfeledt nevetésekkel,
Öreg kutyám porladó csontjaival.
Az emlékké égett napsugárral,
A föld felett megdermedt délibábbal.

A mókuserék körbeért?

A boldogsággal?
A szerelemmel?
A fenyőfaággal?
A 365-ször akarással?

365-ször akartuk.
365-ször fogadtuk.
365-ször elbuktuk.
365-ször újrakezdtük.
365-ször újrakezddjük????

Lassan elfogynak a gyertyák.

Gyertyák közeledtek gondolataim kusza ködében. Imbolygó távoli fények.

Kezek nyúltak felém, megsimogattak, körülnéztek, bólogattak,

Némelyikük csodálkozott. Volt, aki megtapogatta őszülő hajam,

„hát már neked is? Pedig te mindig olyan kis szöszi voltál”

Nagyanyám is hozott egyet,

Fekete fejkendőjén a masni egyik szára még mindig hosszabb volt,

Igazítsd meg „hé”... Szólt nagyapám a ködből...

Kezében sántikálva imbolygott a gyertya.

Megállt mellettem. Örülök, hogy látlak... Mondta...

Vigyázz a gyufával! Tudod a lángok.

Már felnőttem nagyapa... Mondtam...

Tudom, tudom, kisfiam...

Hátrafordult, és apámnak nyújtotta az imbolygó fényt.

Köszönöm, szólt apám, de a sajátomat kell tovább vinnem!

Apám csendesen jött felém, kezében kiegyenesedett a láng.

Látom jól vagy... a gyerekek?

Hoztam szaloncukrot, tudod, amit mindig szerettetek.

Nézd, van csokis, meg puncsos, meg citromos, amibe mindig beleharaptál

És utána visszacsomagoltad, mert nem ízlett...

Köszönöm apa... Már felnőttek a gyerekek.

Tudja Csaba harminc, Angliában élnek, a kicsi Vanda
pedig már a huszadik.
Persze persze, de azért csak add oda!
Köszönöm apa. Köszönök mindent.
Ne köszönj semmit, te sem várnál köszönetet. Tudom.

Nézd, jön a bátyád... látom, apa csókolom!
Szerbusz, fiam! Vigyázz anyádra!

Bátyám egy friss gyertyával kezében közeledett,
A viasz könnyezve csorgott a kezére,
Nem forró? Kérdeztem.
Már nem. Válaszolt.

Apa volt? Igen. Válaszoltam...
Sajnálom, hogy akkor nem vittelek el a lovas szánkóval.
Tudom, bátyám, ne foglalkozz vele!
A járókeretet, adjátok vissza. Tudod, amit hoztatok!

Ne sírj!
Meglátják a gyerekek.
Tessék, fogd ezt a gyertyát, és tedd fel majd a kará-
csonyfára!
Tudod, lassan elfogynak a gyertyák.

Bátyám a homály felé fordult, s elindult.
Mintha kis szánkó lett volna a kezében...
Várjatok! Szólt, az imbolygó gyertyák után.
S a Szánkót maga után húzva nesztelenül elindult a csi-
korgó hóban.

Nincs válasz

Ritka az értelmes szó, ritka az őszinte barát,
Várjuk a válaszokat, várjuk az óhajtott szavakat
Vajon kimondja valaki??
Ki mondja?? Ki?...mondja?? Vagy átlép, lenéz, árt és
megtapos,

Hol van a gondolat Leonardói tisztasága??
Vagy nem tudod ki volt Leonardo??
Egy mosoly az imádott hölgy szája szegletében,
Egy kéztartás, egy félhomály, egy tollvonás.

Soha meg nem élt percek, soha nem hallott rímek,
Soha nem hallott zenék apró dallamai,
Szerelmes szavak felszínre törni akarása,
A hóvirág növéseinek gyorsított felvétele.

Mik ezek? Kusza gondolatok? Csapongó leképezései
az agynak?
Értelmünk babszemnyi felszínre törő csírái?
Éhező értelem, a bőség kosarában??
A bőőőség kosarában??

Megérted?? ...Akarod??Meg??.....Érted??
Legyen a kezedben ecset...
Legyen a kezedben penna...
Mozogjon ujjbegyed hangszerek lágy billentyűjén

Simítsa kezed, unokád tiszta homlokát,
Remegjen kezed a támaszt adó bot görbületén,
Rebegje szavad a karácsony szentségét,
A megfoghatatlan valót.

De ne legyen a hóvirág helyett művirág,
A szerelem helyett héjanász,
A rím helyett rombolás,
A dallamból tombolás.

Csak legyen a minden....
Érted!?

Az én őszöm.

A járás felől jött, ökörnnyálas pókok selyemfonalával.
Ágaskodó ürgék figyelték, ahogy fejét lehajtva kúszott,
a sárga, meleg szagú kopaszodó fűben.
Lassan, észrevétlenül, osont.

A szélső házak meszetes, repedezett vakolata belere-
megett.

Nagyanyám húzott egyet fejkendője masniján,
a gyeplő megremegett Nagypám kezében.
Apám az udvaron állt, felfordított hordók dagadó
fürtű méhe zümmögésében.

Ősz volt, emlékeim tengerszemében.
Nyári záporok porba vájt krátereiben, a kislibák os-
toba gágogásában,
a kiskecske sírásában,
Marhafejjel összefogott akácágak kéréjében,

Rokonok viccelődésében szüretkor a szőlőben,
a mezítlábas rohanásokban, az utca porában.
Temetői sétákban, a keresztek közt laposan szűrődő
fényekben.

Apám emlékében, bátyám keresztjében.

Természetes volt,
Egyszerű eszenciává kitisztult axióma.
Borostyános melegével, őszülő génék festette hajam-
ba kapaszkodó.
Az én őszöm.

Csoko elment!

A hó, fehérebbnek tűnt, mint eddig valaha is láttam.
Hófehér volt, tiszta, érintetlen, szűzies. Egy pillanat-
ra megálltam, hát itt lesz, mondtam magamban.
Majd a szertartáshoz nem igazán illő sárga műanyag
hólapáttal félrehúztam a szűzi havat. Alatta a tavalyi
gazmaradványok alatt feltűnt a föld... a föld... az él-
tető, az ősi, az örök, a takaró. A fehérből a fekete, az
életből a halál... Megdöbbenő volt. Belevágtam az
ásót, engedett a gyenge fagy alatt. Elkezdtem ásni.
Valószínűtlenül furcsa volt, a téli ásás. Számomra
mégis méltóságteljes, és katartikus. Sírögdröt ástam.
Kutyám sírját... Már napok óta küzdött a korrallal, a 16
év súlyával. Kis pamacs volt, mikor bátyám a házhoz
hozta. Ártatlan játékos, mosolygós szemekkel nézett
ránk. 16 év szolgálat, 16 év szeretet, 16 év ragaszkodás,
16 év élet jutott neki... Szeretettben ment el, csa-
ládtag volt, szerettük őt. Nyugodj békében, Csoko!

Borsos Irén

„Hajt az idő gyorsan, – rendes útján eljár, –
Ha felszállunk, felvesz, ha maradunk nem vár.
Változik a világ; gyengül, ami erős,
És erős lesz, ami gyenge volt azelőtt.”
(Arany János)

Az írás képessége számomra Isten ajándéka. Nyugdíjba vonulásom óta h a r m i n c antológiában olvashatók írásaim. Önálló köteteim: Tavaszi tüzek regény 2006., Újraélt tavasz rövidprózás kötet 2009., és az Együtt a szívemben című kisregény 2012.-ben jelent meg.

Elérhetőségeim: b.irenke@invitel.hu

[http:// www.humoreszk.blogspot.com](http://www.humoreszk.blogspot.com)

Kutyasírató...

„Állataink lelke is örökéletű. Szellemük gyakran mellettünk marad haláluk után is.”

Az állatorvos másfél éve mondta meg a diagnózist: kedves kutyánknak rosszindulatú emlődagana van, mely nem operálható. Az élete maximum két év, de két hónap is lehet.

Az elmúlt másfél évben nem volt okunk panaszra. A kutya jó egészségi állapotban, jó étvággal, viszonylag jó közérzettel élt. Igaz, néha, kicsit hörögve szedte a levegőt, és a legváratlanabb pillanatokban bújt hozzám, simogatást, jó szót igényelve. Esténként, nyugovóra térés előtt Reikivel kezeltem. Csofát azonban nem várhattunk, a kezelésekk mellett is, szaporodtak a csomók az emlőiben. A látása is nagyon megromlott. Alig látott már, de nem kellett kikísérnem, hiszen a szokott útvonalon járta körbe az udvart, mindaddig, amíg a hó le nem esett. A bajt a hóesés okozta.

Egy este hiába vártam vissza, hívásomra sem jött. Eléje mentem az úton;

– Mici, merre vagy? Az érintetlen, félméteres hóban járatokat látok..., szegénykém az utat kereste...

– Hol lehet ez a szegény jószág? Egy perc alatt utána eredtem; póráz, nyakörv, elemlámpa. A lámpa fényében a telek hátsó részén – több tíz méter hosz-

szú – járatokat látok. A kétségbeesés, meg az élet-
ösztön vitte. Úttalan utakon megyek utána a nagy
hóban, papucsban, zokniban.

– Ki kell emelnem! – Istenem segíts, hogy el ne
csússzunk!

Az Angyalok segítettek; baj nélkül visszaértünk az
útra, ahol alig 10 cm csak a hó. A kutya rohanni
akar tovább, két kézzel elkapom, átfogom a nyakát.

– Állj már meg! Nincs semmi baj, ne félj!

Az eset után, többé nem engedtem ki egyedül.
Mindig rövid pórázon, lámpával mentünk. A fényt
tudta követni.

A szívem is összeszorul, ha eszembe jut hajdani
szeretett kutyánk, Rex, aki késő öreg koráig élt ve-
lünk. Megvakult, és már nem is hallott... Megérin-
tettem, megsimítottam, és az orra alá dugtam a va-
csorát, abból tudta, hogy az evés következik. Na-
gyon megviselt, amikor azt láttam, hogy az udvaron
mindennek nekimegy... Most azonban Mici a beteg...

Szavak helyett, csak az ujjával mutatja a férjem;
„Helyedre!” és csodálkozik, hogy a kutya nem telje-
síti...

– A kutya nem lát! – mondom.

– Hogy, hogy nem lát? Olyan nincs!

– Ez a kutya rontja itt a levegőt. – mondja elgon-
dolkodva.

– Miket beszélsz...?

– Igen, a végén még elkapunk valamit!

– Ugyan már, a rákot nem lehet elkapni! Ezt te is
tudod!

Évekkel ezelőtt, amikor idetévedt, dobálták, meg rugdosták a szomszédok, hogy menjen el innen! Emlékszel rá? Biztos, hogy a rugdosás nyomán keletkeztek belül az emlédagatok!

Rettenetes, hogy **minden rossz** az embertől származik...!

A kutyának továbbra is a konyhai radiátor mellett van a fekhelye, ebből nem engedek!

Telt múlt az idő, már a hó is elment, a férjem többször szóbahozta, hogy a kutya ne horkoljon, ne hörgjön!

– Még ránk ragad valami... az állatorvossal el kéne vitetni ezt a kutyát...!

– Nem fogjuk elvitetni! – Hogy lehet valaki ilyen szívtelen!?

– Ne félj, Csucsukám, a gazdasszony szeret téged! – simogatom meg a fejét. Azután vagy két napig szidalmazta férjem a kutyát, ahányszor csak meglátta.

A harmadik napon dél tájban, amikor az ebédet hozták, vagy másfél óra hosszat a konyhában dolgoztam, közben a kutya az udvaron sétálgatott. A munka végeztével hívtam, jöjjön be. Mici hol vagy? A másik kutya házában is megnéztem, mert oda is szívesen bevette magát néha. Bobikával jó barátok. Nem akarom elhinni, hogy sehol nincsen!

Férjem szerint; amikor az ebédszállítókkal voltam elfoglalva, kisurrant mögöttem

Hihetetlen, hogy súlyos nehéz emlékekkel, betegen, és vakon, „kisurrant” volna, miért tenné?

Sötétedésig az egész környéket bejártam. Ember nem járta részeken, vadak csapásain, kóbor kutyák ösvényein haladok lehajolva, miközben szederindák csavarodnak a lábamra... A hangomat hallva, válaszol nekem, biztos, hogy válaszol. – gondoltam.

Öreg este és éjszaka is többször kinéztem még, aludni sem bírtam... hazavártam szegényt. El nem tudtam képzelni, hová mehetett és miért? És hogy hazatalálna vakon? Elképesztő...

Reggel más irányba indultam; ahol árkos, gödrös részek is vannak, és sok bokor. Vittem kis vizet, és néhány falatka ennivalót, és a pórázt. Előfordulhat, hogy a nyakörve akadt rá valamire, vagy belezuhant egy gödörbe, árokba... Minden dombra felkapaszkodtam, minden bokorba benéztem, és minden árokban végig jártattam a szememet.

– Vakon meddig juthat el egy kutya? Ötven méterre, vagy százra?

– A Lovas majorba nem tévedhetett be? – kérdi a Lányom.

A Lovas gazda a ló nyergéből jobban belátja a tájat, kérdés nélkül is keresi, figyel, amerre elhalad. Az asztalos mester felajánlotta, hogy haza is hozzák, ha meglátják. Ők jó barátok.

Ugyanaz nap, még a főút melletti árkokat is végig kutattam, noha addig már el sem juthatott, gondoltam.

Felhívtam az önkormányzati kutyabefogókat; Ők sem találkoztak vele.

Felhívtam állatorvosunkat: Nem tudnak róla.

– Hihetetlen, a föld nem nyelte el! Nyomtalanul nem tűnhet el egy ekkora állat!

Csodák pedig nincsenek!

Azt mondja a barátnőm; – Ha az erdőbe tévedt, találkozhatott vadászokkal is!

Az ott heverő tetemet pedig hamar kikezdi az erdei vadak; róka, vaddisznó, kisebb ragadozók.

Holtan is megtaláltam volna! Hiszen már az egész környéket bejártam!

Végül, a számítógépből kinyomtatott fényképére rátettem pár soros felhívást; „KERESEM! Zsemleszínű anyakutya elveszett! Kérem, aki tud róla, látta, – élteben, vagy holtában bárhol, – értesítsen, érte meggyek!”

A fényképes felhívásokra sem jelentkezett senki...

Férjem nem sok részvétet mutatott...és keresni sem segített, inkább csak szidalmazott, hogy ne bőgjek! – Hiába nézek így, – mondja, – ő aztán nem hatott közre abban, hogy a kutya „ne legyen!”

Ha eszembe jut, milyen segélykérően néz a kutya a vak szemeivel, most is sírok... Felkerestem egy „Látót” a kutya fényképével, aki azt mondta;

„Ő elment... az Égi Vadászmezőkre. Fény van a homlokán, rendkívül tiszta lélek!” Kérdésemre hozzátette még;

„Igen, a férje nevéhez fűződik a kutya eltűnése, ő s z e r v e z t e meg.”

Egy hét múlva felhívott a városgazdálkodás. Közölték, hogy megtalálták a kutyámat, a lakótelepen mászkált.

– Biztos, hogy ő az? – kérdem

– Igen! Zsemleszínű, szuka, az emlői kissé gyuladtak, ha kérem, azonnal elhozzák!

– Köszönöm, természetesen, várom!

Piros autó megáll... ajtó ki... fedél fel... s mit látnak szemeim?

Valóban olyan, csak éppen f e l e a k k o r a, és szemmel láthatólag nagyon fiatal...!

– Nem az öné? – kérdi az ember.

– Nem! Nagyon sajnálom.

A kutya felemelt fejjel, reményteljesen néz... Vajon mi lenne a sorsa, ha nemet mondok?

A kutya mozdulatlan arccal néz, várja az ítéletet, élet és halál felett.

– Kérem, hagyja itt! – mondom – s magamhoz ölelve viszem a házba.

Czitó Hajnal

Kiss Béláné vagyok, 58 éves.
Verseimet csak Czitó Hajnal néven írom.
Egy Lesencetomaji intézetben élek már több éve.
1971 óta írogatok verseket, melyeket az intézet ün-
nepségein szoktak felolvasni lakótársaim.

Szeretném, ha verseimen keresztül megismerné-
nek.

2011-ben már jelent meg versem az „Együtt” iro-
dalmi antológiában.

A Fecskefészek lakóotthon teraszán...

Padok ölelik körbe az asztalt a teraszon,
Én csak itt ülök és versemet írom.
Mindenhol zöld, piros és sárga,
Kivirágzott a lakóotthon mára.

Nagy cserépben tíz tujácska,
Körbe övezi a teraszt, balra a ház van.
A zöld fű közt is színes a virág,
Innen nyílik, tágul az itthoni világ.

A tetőről sok muskátli virít felém,
A szemhatárt látni, engedni véli még.
Virít a sok virág, csend van most itthon,
Dolgozni ment ki most a lakóotthon.

Fehér falon virít, éltet a sok virág,
Az ablakon belül, ott él a világ.
Piros a muskátli, fehér a díszcserép,
Lila is, piros is, a kutyus ugat odakint.

Az asztalon füzetem, melybe versem írom,
Közben a begóniát, mely virít, megszagolom.
Szép nap ez a mai, süt a Nap nagyon,
De odaát már látni is, hol vár az otthonom.

A lakók most dolgoznak, de szól halkan a zene,
Karcsi ment be éppen, hát elment mellettem.
Én nem is búcsúzom el, hisz jövök még írni,
Majd kikísér a kutyus, ha el kell búcsúzni.

Téli köd...

Szürke köd szállt városunk fölé,
Melyet megtör itt-ott a sápadt fény,
És olyan a város, mintha egy mesében volna, s
Egy varázslat által ködvárossá vált volna.

Amott a távolban felvillant a fény, mely
A ködön át bambám bámul felém.
Mily nagy a távolság e két hely között,
De most ezt hamar összekötötte a köd.

Az ég most nem kék, nem tiszta, szürke s a
Madarak riadva röpködnek körbe.
Az utcák némák, csendesek, kihaltak,
Mindenki siet most, mindenki megy haza.

A parkok is üresek, már padok sincsenek,
A levelek lehulltak, várják ők is telet.
A gyermekek boldogok, mert van iskolaszünet,
S ha eljön a Karácsony, ők mind örülhetnek.

Nemsokára itt a hó, a nagy, a fehér,
Lehet majd ródlizni a dombon, s annak ölen.
A tavak is befagynak a télnek derekán,
De az élet nem áll meg, csendben megy tovább.

Köszönet...

Vigyázol rám, figyeled léptemet,
Őrized én egészségemet.
Kezem, ha kinyújtom, te vigyázol reám,
Te neked köszönöm, hogy jó vagy hozzám.

Te látod könnyeim, te hallod kacagásom,
Te fogod kezem, ha fájdalom marcangol.
Őrizel, védesz, ha kell, sírsz, nevetsz velem,
Köszönetet mondok mindezt Neked...

Csonka Miklós

Újságíró vagyok. Verseimet az élet diktálja, én csak fogom a tollat és írom a gondolataimat.

Ez van!

Tested nem kívánja testemet
érzelem szeretet hova lett
kihűlt, lefagyott, elfogyott
számomra már semmit nem hagyott

Nagyon nehéz teher lettem
mire észhez tértem, észrevettem
hogymilyen úthoz értem
a kijáratot keresgéltem.

Minden út vezet valahova
az én utam még nincs kitaposva
keresem, hogy merre menjek
neki vágok az új életnek!

Nem kell feladni az életet
a jövő is hozhat boldog éveket
indulj el lépjél nagyokat
minél hamarabb találj meg önmagad

A boldogságnak nincs kerítése
hogymilyen be kelljen mászni érte
sétálj sokat próbáld élvezni a napokat
előbb utóbb a te napod is felvirrad

Rád gondoltam

A vágyak tüze ég bennem
a szerelem élteti a lényem
azért vagyok, hogy szeressek
azért vagy, hogy szeresselek.

A napok egyre csak telnek
azok nyernek, akik mernek
játssz az érzelmekkel
legyél nagyon boldog ember.

Ha boldog vagy vibrál a lényed
vidám napjaid legyenek nagyon szépek
ezért érdemes élni
a gondokon mielőbb túl kell lépni!

Hidd el nagyon csodás vagy
lazulj el legyél önmagad
ne érdekeljen semmi
csak merjél boldog ember lenni!

Ne törődj senkivel, semmivel
a céljaid érd is el
legyenek gondtalan napjaid
teljesüljenek csodás vágyaid.

Könnycsepp

A gyerek szeméből könnycseppek hullnak
lelke fájdalmas sebeket takargat,
hogy élhetnek ilyen állat emberek
akik gyerekeken élnek ki szadista érzelmeket!

Jócskán vannak ilyen érzéketlen rémek
akiket előbb-utóbb megbüntet az élet
ilyen állat emberek
nem érdemlik meg a sorstól, hogy éljenek!

Ember vagy nem?

Miért kell a falra másznod ember?!
Járj a földön embertársaid iránti tisztelettel
tiszteld ember a társadat,
ha műveltséged engedi fékezd le önmagad
ne másokon éld ki agresszív vágyadat!

Belekötsz fűbe-fába mire jó?
Az jó neked, ha másokon ejtesz fájó sebeket,
megértést, tiszteletet akarsz
viselkedj ember módjára
ahogy az élet a normális embertől elvárja!

Más vagy

Mennyivel másabb vagy, amikor vidám vagy
mosolyod mögött vibrálnak a gondolatok,
a jókedvtől az arcod fölragyog
látom rajtad hogy boldog vagy.

Elgondolkodom, mennyi embert látok
kik szemlesütve járnak mert boldogtalanok
az élet nem adja meg mindenkinek a boldogságot
sokan vágynak, várnak tennének is érte
de a csillagzatuk nem ad okot a reményre.

Van szerencsés és szerencsétlen ember
az egyiknek minden sikerül, a másikat a sors ver
miért van ez így, mily kegyetlen az élet
az egyik mosolyoghat, gondtalan lehet élete
a másik a rosszra, mint ha ki lenne jelölve!

A jó kovács

Milyen irányba halad a világ?
ki tudja
a járható utat előre megmondani
senki nem tudja.
A jövőtől mit remélünk?
Nincsenek kitaposott utak
bolyongunk a világba,
az ember az útja végét nem látja.

Vannak csordák
kiket kolompok vezetnek,
vannak dogmák
miket emberrel etetnek,
nem is lehet csodálkozni
e mostani világba,
hogyan az ember
a napok értelmét nem látja.

Mindig is voltak kiutak
az emberek ezért is harcoltak,
hogyan legalább a mindennapi létüket
békében sikeresen éljék meg.

Mi a cél?
Olyan közösségben élni,
ahol nem kell
a mindennapoktól félni,
ahol van szeretet békesség
vannak jó barátok,
ahol az összetartás
kinevel egy jó kovácsot.

Aki megtudja
edzeni a népet,
szilárdsága biztosítja
békében a létet!

Az élet

Nem ilyen életről álmodtam
nem vagyok az élet kegyeltje
göröngyösek voltak az utak
csinálhattam én bármit
nem volt ki utat mutat.

Teltek múltak a napok
nem ragyogtak rám a csillagok
nem lett jobb a létem
időnként veszélybe volt a megélhetésem.

Bízam mindig a holnapban
szerencsét semmihez nem kaptam
mindig kitartó voltam
de hiába is álmodoztam.

Leéltem az életem javát
sorsom nem hozta a várva várt csodát
hiába is reménykedtem
egyre fogyott az életkedvem.

Sajnos ilyen az élet
köszönhetem a szerencsémnek
vannak kiknek van belőle
nekem nem jött egyenlőre.

Már nem

Már nem keresem
a hozzád vezető utat
becsukhatod nyugodtan a kapukat!

Vége van nincs tovább
elvesztettem egy nagy csatát
megnyertem egy nagy magányt!

Az élet sodrása
visz egy új irányba
a boldogságot keresem
megyek utána!

Az ember ha keres talál is
ezzel megszűnik a magány is
kapok egy új kulcsot az élethez
keresem az érzelmet az évekhez!

Bármikor lehetnek olyan pillanatok
amikor sikeresek lehetnek a kapcsolatok
minden emberhez vezet egy út
ha rátalálsz már nincs vissza út!

Lazulj el, ereszd el önmagad
udvarolj jöhetnek a szép szavak
az érzéki vágy felcsillan a nőben
csak kell válaszolni rá, megfelelő időben!

Nyílj ki, a felszabadult gondolatok
megkönnyítik a kapcsolatot
öleld át megfogod a derekát
megcsókolod szépséges ajakát!

Nézz szembe önmagaddal!

Nem veszed észre megöregedtél,
hosszú távra kinek kellenél,
ki kötné össze veled az életét
mikor öregségedre sajnós roncs lettél.

Ideges vagy, kapkodsz, futsz a vágyaid után,
mindent be akarsz pótolni nagyon-nagyon bután,
szeretettre vágysz, érzelmeket akarsz,
ha te nem tudsz adni, miért akarsz kapni.

Üres vagy kiégtél, ellene mit tettél,
elhidegültél, kit melegítettél?
Van ok és okozat, sőt több fokozat,
ha nem látsz tisztán nem látod azokat!

Az egyik fél te lennél,
a másik meg én voltam,
leéltünk egy pár évet, de nálad nem számít,
ha egy nő jobb életre vágyik, meg tesz érte bármit!

Vagyok, mert lettem

Vagyok, mert lettem az élet vándora,
aki keresi az útját,
de soha nem feledheti a múltját,
mert hiába vagyok én becsületes ember,
a becsület a mai kornak sem kell!

Mások vigyorogva röhögnek képembe,
nem viszed te semmire az életbe
Bölcs azt mondja, segíték másokon,
hogy az életük jó irányba változzon.

Törtető ember mit mond?
mindenki segítsen önmagán
ha bajban van, oldja meg a baját,
nem tartozik rá mások gondja,
saját dolgaival van Ő elfoglalva.

De mégis jobb jó embernek lenni,
az elesett emberekért jókat cselekedni,
sokkal jobb a lelke annak az embernek,
aki önzetlenül nyújtja a segítő kezeket.

Az élet lehet szebb annak is,
aki nem vár a napoktól csodát,
de szebbé teheti bármi a holnapját.

Ne add fel!

Nem tudsz szolid lenni
az izgága világban,
a sodrás visz
lehet rossz irányban?

Akkor is meg kell
maradni embernek,
meg kell felelni
a rohanó életnek!

Küzdeni kell
olykor hiába,
nem lehet feladni
ebbe a világba!

Mindig lesz
olyan ember,
akit a sors
nagyon megver!

Céljaid vannak az életbe
semmi sem hullik az öledbe,
mindennek megvan az ára
hogy beteljesüljön az emberek álma.

Emlékek.

Eszembe jutnak a régi szép napok
azt veszem észre a szám is mosolyog
jó felidézni az emlékeket veled
mintha újra átélném az eseményeket

A pillanatok szárnyalása
az érzelmek forrósága
a testek ritmusa
s kezdené újra meg újra

Élveztük az érzelmeket
a vágy is segítette a részleteket
sokszor mondogattuk
kár volt hogy abba hagytuk

Istenem

Istenem gyógyítsd meg a lelkeket
adj reményt az elesetteknek,
kiknek már nincs egyebük
csak a jó Istenük.

Bíznak benned
segítséget kérnek,
hisz te jelented
az egyetlen reménységet.

Nem tudnak mást
csak a szívüket adni,
nem akarnak mást
csak boldogságot kapni!

Lettem

Azért lettem, hogy alkossak
kövessem folyamatát a sorsoknak
nehéz küzdés nélkül élni
mindig kell valamitől félni.

Göröngyösek az utak
nem látjuk a kiutat
idegeskedsz már előre
mi lesz megint ebédre.

Üresek a polcok, a kamra
megint nem lesz semmi a hasba.
meddig lehet ezt bírni
meddig lehet ezt túrni!

Egyszer majdcsak vége lesz
a nyomorgó életnek
eljön majd végre az a nap
mikor feledhetem rossz sorsomat.

Ébredj!

Problémás vagyok a számodra, érdekes,
egy másikra cserélj le, érdemes,
Jobbak, szebbek lesznek számodra a napok,
hülyeség, ha Te ezt, tett nélkül kihagyod,

A változás neked csak jót tehet,
cseréld le a megunt szőnyeget,
a jövőd nélkülem, jobb lehet
pénz, csillogás, szerelem kísérje életed.

A múlt volt, elmúlt,
a jelen most ébredez
szállj le a vonatról,
s, kezdjél új életet!

A föld

A táj szépségét nézem
a szemem gyönyörködik a messzeségben
színpompásak a látott képek
a természet színei csodaszépek.

A szellő lágyan simogat
a csönd világa megnyugtat
szabadon szárnyalhat a gondolat
a napsugár felvillanyozza a napomat.

Száguldok a gondolat mezején
lépkedek a zöld föld felszínén
nézem a kék ég alatt
hogyan tűnik el a nap.

SOS Világ!

A földet az emberiség lakja
eddig büntetlenül kizsákmányolhatta,
de most már olyan pontra jutottak,
hogy az emberiségnek kell keresni kiutat
összefoghattak volna a föld megmentésére,
de nem tettek eddig, semmit sem érte!

Hiába rengette meg a föld a vészharangot
melynek súlyától Japán térde rogyott,
a negatív folyamatoknak nem lesz vége
amíg a föld nem tér már végre észhez!
elérkeztünk egy olyan pontra
melynek sürgős megoldása
az emberiség halaszthatatlan dolga!

Meg fog tisztulni a világ
megtisztul az emberiség is
megváltozik a lét
hisz a fennmaradás a tét!

Anyósom emlékére

Reggel még voltál
délbe meghaltál
döbbenet, remegek.

Mily kegyetlen az élet
pillanatokon belül
véget ért az élet, félek.

Semmi sem biztos
meghalni egy pillanat
a szív megáll, többé már nem dobbant

Bámulok a messzeségbe
itt lett utadnak vége
átváltott a világosság sötétségbe!

Az élet

Megfizettem a létem árát
megéltem nehéz sorsomat,
végigszenvedem az életem
nem feledem a napokat!

A nehéz napok is az élet részei
nem marad más csak küzdeni- küzdeni,
a küzdelem is lehet sikeres
a jobb sorsért harcolni érdemes!

Ó Isten segíts nekem
végigszenvedem az életem
nincs semmi sikerem
csak az állandó küzdelem!

Miért jelölöd meg az embereket
egyesek és kettesek,
egyesek élnek vidám életüket
kettesek szenvedik szomorú létüket!

Hol vagytok?

Hol vagy őrző angyalom
mikor kínoz a nagy fájdalom
miért nem adsz segítséget
rossz sorsomnak vess már véget

Hol vagy Angyal, hol vagy Isten
milliókat ne hagyjatok szenvedésben,
hisz rajtatok kívül már nincs egyebük
csak az angyalok, s a jó Istenük.

Isten gyógyítsd meg a lelkeket
adj reményt az elesetteknek
bíznak benned segítséget kérnek
hisz te jelented az egyetlen reménységet.

Miért?

Társadul miért engem választottál
miért pont engem
miért kellett ennyi évet leélned velem
unalomban szegénységben.

Most már elszálltak az évek
elmúltak a remények
új életek új útra térnek.

Ha az kell neked
kezdj új életet
a jövődet még boldogságban élheted!

Hogy hívnak?

Hogy hívnak téged
Isteni szeretet
boldoggá teszi az életed
melegíti szívedet
erőt ad az élethez
kedvet az évekhez
vidámmá teszi a napokat
feledhetetlenné az órákat
becsüld meg amit kaptál
mert nincs szebb dolog annál
amikor a boldogság rád száll.

Adni!

Nem tudok mást
csak a szívemet adni,
nem kérek mást
csak szeretnék szerelmet kapni.

A vágyak tüze ég bennem
a szerelemből a jussomat kérem
elég volt az érzéketlen világban
mikor mindig a boldogabb életet kívántam

Mély érzelmek vihara is dúl bennem
ezt nem lehet nem észrevennem,
letört vagyok és csalódott
az életembe a szerencse elhagyott.

Szeretnék

Szeretnék szárnyalni,
nincsenek szárnyaim
nem tudok fölszállni.

Szeretnék nevetni,
letört ábrázattal
savanyú képpel
nem lehet megtenni.

Szeretnék hinni,
de hazugságokkal teli világunkba
kiben lehet bízni?

Szeretnék szeretni,
érzelem nélkül
mit lehet remélni?

Boldogabb jövő

Ó Jóisten vigyázz a magyarra
történelmi útjukat gyakran vér áztatta.
Megküzdöttek minden napjukért
megszenvetk a boldogabb létükért!

Megnyertek már nagyon sok csatát
megérdemlik az Isten jóindulatát.
Adj erőt a további küzdelmeikhez
legyenek bátor harcaik sikeresek!

Védd meg őket minden rossztól
óvd meg őket a balsorstól.
Békében éljenek
hosszú tartalmas életet.

Vigyázó szemetek őrizze népemet
ne veszélyezze semmi a létüket.
Amiért annyit szenvedtek
megérdemlik már végre a boldogabb éveket!

Domokos Anna

Veszprémben élek férjemmel és két gyermekünkkel, könyvtárosként dolgozom.

Boldog vagyok, hogy újra megjelenhetek ebben az antológiában a tavalyi év kényszerű kihagyása után. Gyerekkorom óta írok, nekem az írás feszültség levezetés, gyógyír, önmagam fejlesztése öncélúan, de külön jutalom, ha másoknak is szerezhetek vele egy-két kellemes, vagy derűs percet.

Ismét két művel jelentkezem, egy verssel és egy prózával. A próza egészen új, és a témáját tekintve a közelmúlt eseményei ihlették. A vers pedig egy feladvány. Fél óra alatt kellett verset írni jövő témában, úgy, hogy a közönség által megadott 10 szónak szerepelni kellett a műben. Ezek a szavak vannak vastagon szedve a szövegben.

Jövő

Szóval írjak a jövőről? Kedves!
Írjak ... csak úgy ... és ha nem megy?
Mi lesz száz év múlva? Sokan kérdezik.
Számomra a jövő nem is létezik!

Persze lesz, de mi nem leszünk benne, **cimbora**
mert Gaiának nincsen rá semmi indoka,
hogy megtűrje hátán e csomó fészert
szerez valami környezetbarát **tisztítószert**,
s lerázza az emberi nemet magáról,
mint megbokrosodott **póniló**, levet a hátáról.

Hogy miért tört rám ily nagy **apátia** ?
Mert ön és közveszélyes az emberfia.
Volt, s van benne némi **potencia**, elismerem,
de sokak agya, s lelke csak egy sötét verem.

Mikor **Dunaújváros** is már régi lesz,
S a **könyvtár** csak egy merevlemez,
akkor következik a végső **állomás**.
Kísért eme szörnyű látomás.

Amikor levegőd, vized már semmi sem marad,
jobb, ha egy **cipőfűzőre** felkötöd magad.

De vannak itt lelkes, ifjú emberek, kiknek más-
képp forog az agya.
Azt mondják: Szedjél **antidepresszánst**, nyanya!

Önmegvalósítás

Kovács Jolán mindig is orvos szeretett volna lenni. Kitűnő tanuló volt, és jól szerepelt a biológia versenyeken is. Lelkesen tanult, hogy majd egyszer megvalósíthassa élete álmát, de ugyanakkor lelkiismeretesen végezte az egyéb előkészületeket is.

Először is az érettségi után azonnal hozzáment Szabó Péterhez. Kicsit lelkiismeret furdalása volt, amiért megvárta az érettségit, de képtelen volt e nélkül nekivágni hazafias kötelessége teljesítéséhez. Önzés, nem önzés ezt azért még megvárta.

Amint Péterrel egybekeltek, nagy szorgalommal álltak neki a gyereknemzésnek, elvégre öt volt a cél, hogy Jolán végre neki kezdhessen az önmegvalósításnak. Jött először Janika, aztán Erzsike, Pistike, aztán Gabika, és végül a kis Jucus. Közben Péter, az egyre többgyermekes apa néha jól elverte Jolánt, de Jolán azzal biztatta magát, hogy majd ha megszüli az ötödiket is, akkor Péter megváltozik, és attól kezdve megbecsüli őt. Ez sajnos nem jött be, de Jolán úgy vélte, biztos benne van a hiba, talán nem főz elég finom ételeket, és nem teszi eléggé élvezetessé ura számára azokat a gyerekgyártási munkafolyamatokat.

Mikor meglett az öt gyerek, azokról azért gondoskodni is kellett, és Jolán már látta, hogy nem lesz könnyű az az önmegvalósítás. Mire a legkisebb is elég nagy lett némi önállóságához, Jolán már elmúlt 30 éves. Ekkor aztán végre jelentkezett az orvosi egyetemre.

Kicsit furcsa volt neki beülni a 18 évet alig betöltött suhancok közé, és nem volt könnyű tartania színvonalat, amikor a fiúk egy-egy előadás után tanulni mentek haza, ő viszont főzni, mosni, vasalni, meg a sebeit kezelgetni, mert Péter valamiért nagyon késett azzal a megváltozással.

De Jolán kitartott, és elvégezte az egyetemet. Nem a legrövidebb idő alatt, de megszerezte az orvosi diplomát. S lám, immáron 42 évesen, pályakezdőként, öt gyerekekkel, és nőként ott állt a munkába állás küszöbén, hogy megvalósítsa önmagát, és betegeket gyógyítson.

De a kutya se vette fel sehová.

F. Bodó Imre

Írással már régóta foglalkozom. Középiskolás koromban, mint minden gyermek, verseket is írtam. Évtizedekig a helytörténész szemével követtem az eseményeket. Két megyei lapnak (Somogyi Néplap, Hírlap, Tolna megyei Népújság, Tolnai Népújság) is voltam tudósítója. 16 féle lapban mintegy 1300 írásom, tanulmányom, riportom jelent meg.

Ma, ahogy az idő jár egyre jobban foglalkoztat gyermekkorom, a szülők, nagyszülők, dédszülők élete és munkássága. Nekik adózom visszaemlékező írásaimmal. Mint helytörténeti kutató nem kívánok írói babérokra törni, de szeretném papírra vetni gyermekkorom Gölléjének életét, az egyszerű parasztemberek mindennapjait.

Példaképemhez és tanítómesteremhez, Fekete István íróhoz hasonlóan vallom, hogy csak az igazat szabad megírni. Ő ezt válaszolta a 60-as évek közepén a riportter kérdésre: „Írásaimnak különös titkát nem ismerem, de egy biztos,- hazudni nem szabad!„

Recsk

2012. július 05.

Régi vágyam teljesült ezen a nyáron. Áldott emlékü nagybátyám, Puska-Sat Lajos ennek a Heves megyei településnek a határában raboskodott és dolgozott az 50-es években a „Kényszermunkatáborban.”

A 40-ik Honismereti Akadémián vettünk részt feleségemmel, Suri Líviával, melyet az idén Egerben rendeztek meg. Ez a találkozó egyébként egy hetes rendezvény és minden évben más megye ad otthont a „Nemzet napszámosainak”, – jómagam így nevezem a honismerettel és helytörténettel foglalkozó önkénteseket.

Az akadémiákon a szervezők a csütörtöki napot az adott megye megismerése érdekében kirándulásokra áldozzák fel, hogy ízelítőt adjanak az ottani települések életéről és múltjáról. Ilyenkor több helyszínt szemlélnek ki a szervezők, így 2-3 útvonalon ismerkedhetünk meg az adott megyével.

Természetesen mi a Recsket is tartalmazó útvonalat választottuk.

Megdobbant szívem, amikor megláttam a Recsk helységnév táblát. Izgatottan vártam, hogy a volt munkatábor helyére érkezzünk.

Leszállva a buszról megláttam az emlékművet, mely már fényképről ismerős volt. Gondoltam megkeresem nagybátyám nevét, – de alig hogy elindultam Somfai Tiborné Elvira a Heves megyei Honismereti Egyesület elnöke megszólított:

– Imre, te leszel az egyik koszorút elhelyező személy az emlékműnél!

Talán mondanom sem kellene, hogy mennyire meglepődtem. De a válaszom önkéntelenül mondván is – Igen volt. Megköszöntem az Elnök asszonynak a gesztust és elmondtam neki, hogy a nagybátyám Puska–Sat Lajos (1918 – 1996.) is itt raboskodott három éven keresztül.

Az emlékezés virágainak elhelyezése után megke-
restem áldott emlékü nagybátyám nevét az emlékművön, majd imára kulcsoltam a kezem.

Közben megtekintettük az egyetlen eredeti állapotában helyreállított barakkot és az abban bemutatott tárgyakat. Itt Hugyecz János a Recski Bányász Múzeum igazgatója kalauzolt bennünket.

A barakkban megleptek bennünket a látottak. Engem különösen az az eredeti nyilatkozat, melyet minden volt rabnak alá kellett írnia. Ekkor értettem meg igazán, hogy nagybátyám miért nem beszélt sohasem ezekről az évekről.

Emlékszem még a 70-es évek végén többször is próbálkoztam:

– Lajos bátyám! Meséljen nekem a recski évekről, mi történt ott?

Sajnos ő mindig elhárította a kérdéseket.

– Fiam ez már régen volt, nem érdemes róla beszélni. A lényeg az, hogy sokat szenvedtem,– mondta.

Ezek után aztán nem faggattam.

Elérkeztünk a 90-es évekhez, amikor megalakult a

Recski Szövetség, majd elkészült Gyarmathy Livia dokumentumfilmje, azután megvalósult az emlékmű és, melynek avatásán fiával, Puska Imrével személyesen jelen is volt.

A dokumentumfilmben már többször is nyilatkozott, de még mindig félt. Akkor és most is visszaemlékezve ez a tapasztalatom.

Ugyanis azon a barakkban bemutatott nyilatkozaton az szerepelt, hogy "amennyiben beszélnek az itt történteokról, akkor visszakerülnek ide véglegesen!"

Tehát az ott raboskodókat annyira megfélemlítették, hogy még 1990 után is tartottak attól, hogy ez valóban megtörténhet.

Az idegenvezetőnk Hugyecz János elmondta, hogy 1600 ember raboskodott és dolgozott a táborban, a belső őrség létszáma 37, a külsőé pedig 130 fő volt. A tábor ellátmánya 600 ezer forint volt havonta, melynek zömét az ávósok ellopták, – mondta.

– A három év alatt (Sztálin haláláig) 27 ember halt meg és 200 fő tűnt el. De az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy harminc katona feladata a rabok vérese volt.

A tábor területén titkos pálinkafőzde is volt. 10 ávós mindig részeg volt, ők verték a rabokat, de annyira részegek voltak, hogy nem tudtak nagyot ütni. A rabok ítélet nélkül tartózkodtak itt. Azt sem tudta senki, hogy miért van itt – mondta Hugyecz János igazgató.

Sztálin halála /1953. március 05./ után szűnt meg a tábor. Az első rabokat 1953. április 4-én engedték

haza. Ekkor szabadult többek között Szabadi Kiss Sándor és Pálffy György rabtársai is. Magyar részről Nagy Imre miniszterelnök /1896-1958/ mondta ki a megszüntetést, melynek értelmében 59 évvel ezelőtt, 1953. szeptember 15-én végleg bezárták a tábort. Az érdeklődők azt is megtudhatták, hogy a Recsk c. filmet 1985-ben kezdték el forgatni. Böszörményi Géza és Gyarmathy Livia filmje az „Egy titkos kényszer-munkatábor története” alcímet kapta. 1989-ben került bemutatásra, mely CD-lemezen is megjelent. A film forgatását azért engedélyezték, mert Kádár János is volt börtönben.

– 1989-ben megalakult a Recsi Szövetség. Sajnos 1992. óta nem kapnak állami támogatást. A mostani elnöke Krasznay Béla.

Jelenleg még 19 fő él a tagok közül.

Soha nem haragudtak és bosszút sem álltak az elszenvedett sérelmek miatt.

A barakk megtekintése után a Bányász Múzeumot is megnézhatték a résztvevők. Tárlatvezetést Gáspár Emil volt iskolaigazgató tartott.

Természetesen a Honismereti Akadémiáról hazatérve tovább folytattam a történetet, nagybátyámmal kapcsolatban. Felkerestem az egykori rab fiát, Puska Imrét (1942) és megkérdeztem, hogy ő mit tud nagybátyám életének e borzalmas szakaszáról?

– Ekkor mindössze 7 éves voltam, de sok mindenre emlékszem. Édesapám a „Hangya” Szövetkezet elnökeként dolgozott. Ebben az időben államosították a

szövetkezeteket. A gazdák és tagok tüntettek ezen intézkedés ellen. Rá fogták, hogy ő szervezte a tüntetést. Természetesen ez nem volt igaz, sőt a tüntetésekor nem is tartózkodott a faluban. Szorg Istvánnal és Zsiga Jánossal kártyáztak a szőlőhegyen, a mi préházunkban.

A demonstrációról 7-8 embert elvittek a rendőrök, akiket az igali Járásbíróság elítélt, de őket 6 hónap után kiengedték a börtönből.

Édesapámat 1949. július 19-én a templomból a szentmiséről vitték el. Kaposvárról Kistarcsára került és végül 1950 februárjában Recskre szállították. Ott 3 évig raboskodott és keményen dolgozott.

Nekünk sem mesélt ezekről az évekről, de a film elkészülte után már többet megtudhattunk a Recsken történetekről. Először a kőfejtőben dolgozott, majd a kőfalról leesett és megsérült a gerince. Ekkor könnyebb munkát kapott az asztalosműhelyben dolgozott, Kéri Kálmán bácsival együtt.

– A többi rabtársáról mit tudtál meg, kikkel volt együtt?

– Kéri Kálmánon kívül Hüfner Kálmánt, Tabódi Istvánt, Farkas Jánost, Zuppán Elemért, Böszörményi Gézát, Faludy Györgyöt és Sárospataki Györgyöt emlegette.

Közülk Zuppán Elemér ott halt meg. Valószínűleg szökni akart és egy ávós katona lelőtte.

Faludy Gyuri bácsi sokat tartózkodott a magánzárkában, mert mindig beszélt és főleg kritizált. Édesapám csizmában vitte neki a vacsorát, mert sokszor

azt is megvonták tőle. 1953 után nem zaklatták. Fegyveres mezőőrként dolgozott nyugdíjazásáig, a göllei „Béke” Termelőszövetkezetben.

Unokabátyámtól azt is megtudtam, hogy őket az itthon maradottakat sem hagyták békén. A házukból kiköltöztették őket, melybe két rendőrt helyeztek el.

1955-ig a Satpusztán lévő szoba, konyha kis házban laktak, a nagyszülőkkel és édesanyjával, Márton Máriával (1922-1981). Onnét járt be iskolába. Télen pedig az apai nagymamánál (Tapaszi Anna) lakott, mert a kis ház 4 km-re volt a falutól.

Azt már mondanom sem kell, hogy a pusztát az ottani földdel együtt be kellett vinni a közösbe 1959-ben, amikor megalakult a termelőszövetkezet. Majd a kis ház az istállóval és pajtával együtt a 60-as évek elején lebontásra került. Tégláiból és faanyagából építették fel az új sportpálya öltözőjét.

Tehát elmondható, hogy a családot sem hagyták nyugodtan élni, dolgozni és tanulni sem.

Nagybátyám, Puska-Sat Lajos 1996. február 18-án hunyt el. Sírja elé emlékkövet helyezett el 1997-ben a Recski Szövetség, Zimányi Tibor elnök vezetésével.

A göllei temetőt járva sírjánál és emlékkövénél sokszor megállok és imádkozom. Halottak napján pedig gyertyát, mécsest gyújtok emlékezve nagybátyámra, a recski foglyokra, az elhunytakra és a még élőkre is. Bízva abban, hogy ilyen kegyetlenségeket az ember nem fog elkövetni a jövőben másik embertársaival szemben.

Ló nélkül, gyepelő nélkül

Az ötvenes évek végén járunk, amikor sorra megalakultak a termelőszövetkezetek Somogyban is.

Molnár József édesapja meghalt az I. világháborúban. Így édesanyja és nagyszülei nevelték fel. Amikor Molnár József 18 éves lett, megosztották a vagyont a testvérek között. A nagyapja épített egy házat, melyben azután elkezdett gazdálkodni.

Édesanyja testvére, Molnár János, hadifogoly volt az I. világháborúban. Vlagyivosztokban ült hajóra és 40 napig utazott. Tüdőbajban halt meg itthon, egymásfél hónap múlva. Mindez 1920-ban történt.

A család a két háború között szépen gazdálkodott. Molnár Józsefnek nagyon szép és tetszetős lovai voltak. Mindig a fekete lovakat szerette. A faluban olyan szép lovakat nem lehetett látni, mint az övé. Molnár Józsefé volt az első rádió a faluban. Tájékozott, olvasott parasztember volt a maga korában.

A falu határa mezőkre (orbárium) volt osztva. Egy-egy mezőben mindenkinek 800 négyszögöl földje lehetett. Ennek megfelelően osztották be a vetésforgót. Abban az időben a parasztok három évre állították össze a vetésforgót.

Molnár József lovainak a neve Fecske és Rigó volt.

Szépen gazdálkodott családjával a termelőszövetkezet megalakulásáig. Ő soha nem volt beteg.

Jó rétjei, legelői voltak, melyeken jó takarmány

termett. Olyan rétje is volt, amelyet egy évben háromszor is lehetett kaszálni. Ez a jó rét a házhelyhez tartozott.

Egy esős őszi napon lenézve látták az udvarból, hogy Retek Jóska ott legeltet a rétjükön. De ez már nem az első eset volt.

A látottak után Molnár József lement, és a következőket mondta:

„Te, Jóska! Nekem is van jószágom, megetetném én is azt a takarmányt.” Retek Jóska ránézett és csendben elment.

A termelőszövetkezet megalakulásakor, 1959-ben Retek József lett a szövetkezet elnöke, aki ún. „nagy-pógárnak” számított a faluban. A megtörtént legelőbirtoklás után sem voltak jóban. A termelőszövetkezet szervezésekor bekényszerítették a közösbe az embereket. 1959. március 8-án alakult meg az „Ezüstkalász” MG. Termelőszövetkezet Kaposulán.

Ebben az időben megnézték a faluban, hogy kinek van nagyobb istállója, melyekben az állatokat elhelyezhessék. Már az ötvenes években többször is próbálkoztak a termelőszövetkezeti mozgalommal.

A szervezők mentek házról-házra, megnézni, hogy kinek van kocsija, szerszámja. A lovakat közös istállóba vitték. Oda kerültek Molnár József lovai is. Ez az istálló Ráczéknál volt.

Természetesen, a lovas gazdák közül mindenki kocsis akart lenni, aki lovat, szerszámot vitt be a közösbe. Mindenki a saját lovát szerette volna hajtani.

Molnár József az első napokban szomorúan ment

haza, mert sok idegen ló volt az istállóban.

Mint elmondta, Baba nevű lova őrá nagyon nézett! Ezt nem tudta soha elfelejteni. Baba muraközi, erős, 8-9 mázsás ló volt. Olyan állat volt – ha ismerőssel, barátal találkoztak menet közben és a gazda köszönt, akkor a ló megállt. Bármikor az úton megállt, ha beszédet hallott.

„Jó napot adjon Isten!” Már erre a ló meg is állt.

Ekkortájt Molnár József szerette volna a malacokat eladni a dombóvári piacon. Úgy gondolta, hogy adott már a közösbe eleget – hiszen beadta a lovakat kocsistól, szerszámostól, disznót, marhát, gépeket, stb.

Azon a bizonyos napon az elnök megszólította Molnár Józsefet:

– Hova viszed a malacokat?

– A dombóvári piacra – felelte Molnár József.

– Ne vidd el, mert kellenek a közösnek azok a malacok!

De Molnár József csak elvitte a malacokat, hogy a család egy kis pénzhez jusson a nehéz időkben.

Az elnök pedig hatalmánál fogva könnyen kifogott Molnár eszén.

Az első dombóvári vásáron eladatta lovait. Tudta, hogy a lovak eladásával kárt okozhat neki. Ez sikerült is.

Molnár József, amikor hazaérkezett a vásárból, szinte sírva panaszkodott a családnak:

„– Hogy nézett a Baba énrám! Utánam nyehegett, amikor eljöttem.”

Érezte szegény, hogy eladták. Mindez történt 1959. július 20-án.

Egy-két nap múlva Molnár József felesége sietve ment le lányukhoz, aki szintén a faluba került férjhez:

– Te lányom! Apád az éjjel rosszul lett. Meg akart fulladni, nem kapott levegőt. Ki kellett hívni a Berta doktort. Ő is csodálkozott, hiszen nem volt a párom soha beteg. Margitkám! Apád soha nem fog meggyógyulni! – mondta az édesanya.

– Dehogynem édesanyám. – vigasztalta a leány. – Hiszen édesapám még fiatal. Sok mindenben keresztül ment már az életben. Bízzon benne, hogy Isten megsegíti!

Egy hét leforgása alatt kórház lett a vége. Kaposvárra vitték Molnár Józsefet.

Molnár Józseftől kérték az új vetőgépet is, de azt nem adta oda.

Tehát Kaposvárra került a szívével. Szívbetegsége volt, de nem infarktus. Fulladt – mindig kevés volt a levegő.

Előtte napokban, mielőtt meghalt, mindig a Baba nevű lovát emlegette – hogy hogyan nézett rá a ló a nagy szemeivel, amikor Dombóváron eladták. Mindig a lóra gondolt, az járt az eszébe, még az élete utolsó perceiben is.

– Mit csinált velem ez a Retek Jóska – mondogatta. Október 6-án – szüret előtt halt meg.

Molnár József volt a termelőszövetkezet első halottja, de azt is leírhatom, első áldozata, mert ami

igaz – nem mindenki lépett be szívesen a közösbe 1959-ben.

Olyan ember volt, aki nem tudta elviselni, hogy Tőle elvegyenek valamit! Inkább belehalt!

Hajlamos volt a szívbetegségre. Így tehát túl érzékeny volt. De nem tehetett róla – ilyen volt!

Ami az Övé volt, nagyon tudta féltetni. Sajnos, vagy nem, ilyen adottságokkal rendelkezett.

Barátai még a mai napig is emlegetik a Kapos-völgyi faluban, melyben született, és melynek földje befogadta. Mostanában is kérdezzetik, hogy miért kellett Molnár Jóskának oly korán meghálnia?

Mint említettem, Ő volt a termelészövetkezet első halottja. Akkoriban nem emlékeztek meg róla a termelészövetkezet vezetői. Úgy érzem, 30 év után ezen írással méltón emlékezhetünk Molnár Józsefre és társaira, akik életükkel fizettek az emberi igazságtalanságokért, az elkövetett erőszakokért.

1989. február

Farkas Margit

Beásom magamat a szavak örvényébe, hogy fantáziám lelkemmel karöltve, szülessenek meg gondolataim.

Mikor a fájdalom, oly hatalmas volt, mint Mont Blanc csúcsi, ki kellett mondanom bánatom, hogy lelkemet ne szorítja jeges hómező.

A nap melegétől születtem virágnak,
Kivirulok, ha kedves szóval törődsz velem.

A sebzett embert, bántani, csak annak okoz örömet,
ki félti titkait és mindent eltakar, a saját bánatát úgy felejt el, ha mások sebeit tépheti fel.

Valamit elrontottam az életemben, sokszor,
becsapva érzem magam, naivan azt képzeltem,
elég, ha szeretek, őszintén, tisztán, cserébe,
ugyan azt kapom, a jóság ma nem erény,
s csalódní oly félelmetes, földhöz ragadtam,
béklyóként megkötnek a gondolataim.

Modern didergő király/lány

Hányszor fázom
a magányom romjain,
nincstelen érzés,
a tárgyak örömteli percein,
semmi sem boldogító,
mozdulatlanságában,
játszom embertársaimmal,
miként ők is megteszik,
a kölcsönös
vonzás, taszítás,
unaloműző,
véget nem érő,
kéjeket kutató,
fantomokat kergető,
társtalan, ismeretlen,
ismerősök között,
reménykedve,
hogyan holnap,
megtalálom Őt,
és nem nyitogatok
olyan ablakot,
ahol rejteném,
szépíteném,
azt ami vagyok,
magányos.

Az én Dunám

Elnézlek te vén Duna,
Őrzöd emlékeidet,
Tovább mész, locsogsz
De nem fecsegsz.

Tábort látok partjaidnál,
Az első Homo sapienst,
Ki meglátott és
Beléd szeretett.

Nem állott kőfal.
Sem háztető, születtek
Tervek, városok, szőttek
Álmokat, összeesküvést.

Millió lábnyom,
Suttogás, szerelmek,
Titkos vallomás, tengernyi
Bánat és magány.

Csobogod mit elkiáltott,
Boldog és boldogtalan,
Emberáradat a néma
Csendes fájdalmat, mind

Mind magadba hordozod,
A kín utolsó mondatát,
Mivel búcsúzott tőled, s
Hozzád vitte végső bánatát.

A hálóját kivető halász,
Megörökölt arcvonásain,
Szemében tudása a hullámok
Végtelen suttogása.

Partjaid mentán,
Kavicsaidat görgeted,
Mit egy kisfiú dobál,
Hullámozó fodraid közé.

Talán azt hajította bele
A nagyapám és megtalálja
Majd az unokám.

Elnézlek te vén Duna,
Őrzöd emlékeidet,
Tovább mész, locsogsz,
De nem fecsegsz.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

(Bemutakozás helyett)

Elillant az élet.
Hozott és vitt bánatot, örömet.
Elmúltak a szerelmek s a szépek.
Szeretni fontos, szeretni kell,
nekem a szeretet – az Élet.

Tündérvilág – Vigasztalj meg!

Itt vagyok újra, kedves tavam – nálad. Hova is mennék,
ha nem ide, hozzád. Nem hiszed, senki nem hiszi, nem
értik a bánatomat, a fájdalmamat. De ide, a partodra min-
dig jöhetnek.

Ha sírni szeretnék, megvigasztalódom. Te nem nevetsz
ki, nem csodálkozol rám, csak elfogadod a bánatomat.

Csoda, hogy mindig hozzád menekülök?

Néha hallom, ahogy csobbannak halaid.

Egyedül vagyok. Üres a part.

Van úgy, hogy egy-egy szerelmespár ölelkezve ül a másik
oldaladon és te őket is magadhoz öleled. Úgy látom, ér-
tesz, – megértesz engem.

Vigyázz rám!

Elsuttogom neked titkaimat. Biztos, nem árulsz el, nem
csalódhatok benned. Elsuttogom, hogy mennyire szere-
tek. Elárulom, hogy milyen bánatos vagyok, mert úgy ér-
zem, nem szeretnek viszont. Pedig milyen jó érzés szeret-
ni és szeretve lenni.

Jó neked! Téged biztosan sokan szeretnek, sokan rád bíz-
zák titkaikat, mint most én is.

De hisz nem is titok: szeretek. Igen: őszintén, mélyen
szeretek. Hogy miért?

Ki tud erre választ adni? Ki tud a szívnek parancsolni, meg-
tiltani?

Szeretek!

De kérlek, azért ne áruld el senkinek titkomat. Csak neked
mondom el, neked vallom meg.

Mennem kell! Olyan hamar elrepül az idő, ha nálad vagyok.
Jó éjt, KEDVESEM!

Fogd a kezem

Felhőket tépdes a szél,
A vízen hullámok játszanak
Kergetőznek a fénysugarak
Emlékek élednek bennem:
Szép, mégis fájó boldogság
Oly távol, messze vagy
Reményeim már elhagynak
Forró lázam nem csillapíthatod,
Fájó sebeimet nem gyógyíthatod
Kérlek, fog meg a kezem,
Enyhítsd gyötrelmes magányom,
Hogy szívem ismét fénybe gyúljon

Léptek...

Aranyló nyári nap,
a fények ölelnek
harmatcseppek a leveleken
tétova pillanatok,
összekulcsolódó emlék,
a tisztaság hangja,
tompított léptek,
könnyet felszárító szelek,
felhőkristályok az égen,
ránk csukódó szomorúság,
szemrezdülések a múltó időben,
alkonyi homály,
estébe vesző fények

Tündérvilág – Ennyi fájdalmat...

Ennyi fájdalmat talán még soha nem érzett a szívem. Gondoltam, elviszem az én tündérvilágomba, – a tóhoz. Letörten, – de vágyva egy kis nyugalom után – nehéz szívvel indultam el.

A mai nap történései úgy nyomasztanak. Szeretnék olyan sok mindent leírni, elmesélni Neked, de vajon még elérnek e Hozzád szavaim, gondolataim?

Amikor megláttam a vizet, kicsit megnyugodtam. Kápráztatóan csillogott a víz tükre. Szemembe újra, – mint már olyan sokszor – könnyeket csalt.

Csak ültem ott csendesen és Rád gondoltam. Olyan sok fájó dolog van, ami feszít, amit szeretnék elmondani. Tudom, már senki nem vagyok Neked. Büntetsz, bántasz! Már a gondolataidban sem vagyok. Kitörölsz véglegesen az életedből, az emlékeidből is.

Ülök az autóban, a tóparton. Szememből folynak a könnyek – végig az arcomon. Próbálom újra és újra felfedezni a mindenkori szépségeket, valahogy most mégis minden olyan más. Eddig mindig kettőnk közös tündérvilágának éreztem. Szerettem volna Veled mindezt megosztani, mindezt Neked adni, amint az érzéseimmel megtettem. Most is hallom a tücsökzenét, a békák szerenádját. Meg – megrezzenek, amikor egy madár nagy szárnycsapással felrepül a víz felszínéről, hullámot vetve, fodrozódva.

Beesteledett!

A felvillanó lámpák fénye megtöri a víz tükrét, játszadozva az alkonnyal. Mit is mondhatnék még?
Rád figyelek, sír a lelkem, sír a szívem utánad. Sírsz olyan kínzó a fájdalom.

Nagyon szeretlek, nagyon hiányzol. Annyira várlak!

Várok Tőled egy jelet, várom, hogy meghalljam a hangodat. Szeretnék megérinteni arra gondolva: igen, biztosan itt vagy velem. Minden csak tévedés, hiszen tudnod kell, szeretlek és Te is szeretsz engem.

A félreértések, a meg nem hallgatás rontja meg a legszebb szerelmet is. Ennyire rossz voltam? Szólj hozzám! Itt vagy velem, a szívemben. Olyan szép, de most olyan fájó ez a táj!

Elindulok! Haza kell mennem, hisz ha egyedül élek is, aggódnak értem.

Az utat végig – könnyeimet nyeldesve teszem meg.
Hazaérkeztem!

Sugarak...

Az alkony aranyfényt záporoz
Leszáll az este, hűvös-kéken
Mélységes csönd, a lélek repül
Csak tücsökciripelés zendül
Esti sugarak fonják át a csillagokat
Múlik a mély ezüst, hűvös pillanat
Ránk borul a homályos est,
S a csendben lelkünk egymásra lel

Tündérvilág – Zápor a tónál

A tegnapi fülledtség és esti nagy vihar után kicsit elviselhetőbbé vált a levegő. Olyan régen voltam már a tavamnál, így vonzott valami megmagyarázhatatlan érzés.

Fehér, fodrozódó felhőcsapat kíséri utamat. Elnézem, figyelem a felhőket. Olyan csodálatosak! Beleképzelem az álmaimat, a vágyaimat. Megjelennek előttem a kedvenc mesefiguráim, minden, amit csak elképzelek, amit egy felhő alakjába belegondolok.

A nap még átsüt a felhők között, de a feltámadó szél a víz felszínén habos hullámokat vet.

A madarak hangos csiviteléssel riasztanak. Talán érzik a közelgő vihart? Egyre komorabb felhőket sodor a szél az ég alá.

Tudod Kedvesem, mennyire félek a vihartól! Hirtelen zúdul a tájra az eső, valahogy most mégis nyugtatóan hat rám!

Ülök az autóban, fejemet az ablaküvegnek támasztva, figyelem a kinti világot.

A zápor hirtelen indul, a tó fodrozódó vize bugyborékolva fogadja az esőt. Olyan a víz felülete, mintha békák százai ugróversenyüket rendeznék. Magasra felugranak és nagyot huppannak a vízbe, a nádasba. Milyen ragyogó szokott lenni az égbolt, és most, ha látnád!

Mint egy felszabdalt földrajzi térkép. A szél által robnak a felhők az égen.

Rád gondolok, Rólad gondolkodom. Úgy szeretném,

ha mindezt velem látnád, láthatnád, – ezt a csodálatos világot!

A szomorúfűzem hajladozik a szélben, ágai susognak, még a tó fodrozódó hullámaival nyaldossa. Tudod milyen érzés? Mintha itt lennél velem és Te simogatnál. Szeretném, ha látnád, mikor a ragyogó napsugarak a víz mélyére hatolnak, egészen a tó fenekéig és a tiszta, áttetsző vízben láthatóvá válik a halak fickándozása. Gyönyörű! Belefészkelném magam két karodba, átölelnél és összefűjva néznénk ezt a csodálatos világot. Szívdobogásod üteme andalítana!

Nagyon hiányzol Kedvesem!

Lassan csendesült a vihar! Hazaindultam!.
Egy rózsailatú gyertyát gyújtottam, Rád gondolva!

Forró könnycseppek

Torkunkat sírás fojtogatja
Keserű íz szánkban a könny
Szélszórta emlékek zápora
Sápadtan felénk köszön
A pillanatok egyre távolodnak,
Az árnyak között reszketve,
Csendünkbe burkolózva élünk
Nem látjuk a reményt semerre
Szívünk fájdalmasan megremegve
Lelkünk mardosó kintől menekülve
Izzó szemünkben forró könnycseppek

Tündérvilág...

Sokszor megyek ki a tóhoz. Akadályozva vagyok, de akkor is megteszem és egyre többször. Beülök az autóba és a tónál megállok. Figyelem a tavat. Mikor eljön az este, körben kigyúlnak a fények. A víz tükörén ragyognak. A csillagok is feljönnek, hogy megnézzék magukat a víztükörben. Tavirózsák lebegnek a felszínén, a szitakötők szálldosnak.

A gólyák, a vadkacsák is úgy fogadnak, mintha én is az életük részese lennék. A parton egy-egy csónak ring. Semmi nem az enyém, mégis minden: a csillagok, a fények, a rózsák, a szitakötők. Nem az enyém, - semmit nem adhatok Neked belőle, csak magát az érzést.

Tündérvilág!

Kérhetném a tündért, hogy ő maradjon meg, de inkább arra kérném, vigye el Hozzád ezt a világot, vagy varázsoljon ide Téged, hogy együtt láthassuk ezt a csodát!

Tündérvilág – Tündérország

Ködben gomolygó árnyak, átdöfő fények. A partmenti fenyők és fűzfák az éjszaka holdfénye, a csillagok kristályfényei hamvadozón. Libbenve szárnyaló hajnali pír, – megtörve a víz felszínét. Fehér fátyolt von a pára a tóra, míg fel nem oldja az ébredő Nap hideg fénysugara. Finom szárnyaikon ébredő madarak, csicscsenve köszöntik párjukat, s a harmatot. Szellőkön suhanó gondolatok, érzések, futkározása a tájon, játékossága a vizeken, fodrozódó hullámokkal.

Felszállva az ég felé, beléveszve a felhőkbe, velük együtt sodródva – tova. Azúrkéken ragyogó égbolt, susogó fűzfák reszketése, föld és ég felé szálló élet-hangok. Bolyongó pillanatok a szívekben – mélyülő emlékekkel – az én tündérvilágomban.

Csobbanó halak, – békák zengő kuruttyolása a még nem régen álom borította ébredésben. Fényes szemű Nap indul el a reggelben, csillogva fürdeti magát a tó vizében, őrizve a partot, a part menti világot, dobbanva a táj szívében. A hajlongó vízililiomok között, a vízre hajló fűzágak alatt, tündérország kincseinek ragyogó gyöngysoraiban. Csillagszemek őrzik az éjt, a holdfény alatt nézve széjjel. Napközben delelnék a sugarak, a légben és vízen lebegve a szélről, szellőtől zizzenő lombon. A bolydult égbolton felhőfodrok játéka, kergetőzése. Illatár, – kristály harmatcseppek, – gyémánt szárnyú madarak könnyű,- könnyed dallamai az égbolt hártái alatt.

Buborékos esőcseppek. Világod: szépség, tisztaság, ragyogás. Édes szellővel suhanó, bodrozódó hullámok, földre perdülő, aranyló levelek. Lebbenő pillangók, táncot lejtő szitakötők. Hang és zene, – a természet melódiái. Szent varázslatok! Szeretet, szerelem! A tó az éjben az égboltra mosolyog. Tükröt állít a Holdnak, hogy gyönyörködhesen magában – a tó tükrében.

Minden emlék itt él bennem
Álmodtalak, s álmodlak
Légy a fényem, légy sugaram
Fürdesd szívem, öleld lelkem
Tündérvilágom – ringass el

Az út végtelen ...

Mint minden napom lassan a hajnalt ébresztgeti. Olvastam: olvasom Verlaine versét az:

„Érzelmes séta”-t, és elgondolkodom: nemrég még így éreztem: ültem a tópartomon, a lemenő nap fényében figyeltem a tavirózsákat /lótuszvirágokat/, a fűzfákat, a nádas közül hangzó békákat, vadkacskákat hallgattam.

...és ültem ott fájo szívvel – fájo lelki sebeimmel. Nemrég búcsúztam. Búcsúztam a tótól, az egész szeretett „tündérvilágomtól”. És most itt van, itt a tél. Nagy, puha fehérség borít mindent. Nagy puha fehérség borítja szívemet is. Borzongok, didergek. Nincsenek az éltető elemeim!. A szívemben az irántad érzett szeretetem melenget, és olyan jó Rád gondolni. Titkok! Érzelmek, szeretet.

És az út... Az útnak még nincs vége. Megyünk tovább, mert mindig kapunk egy gondolatot, – szépséget, érzést, amiért érdemes, újra érdemes egymást keresni. De tudni kell: az útnak soha nem lehet vége, mert az út végtelen. Végtelen: ami tele van titokkal, titokzatossággal, gyűlölettel, bántalmakkal. De mindig ott van az érzés. Minden mögött az érzés, a szeretet.

A szeretetem irántad, Tefeléd...

Hiány sikolya

Ujjaid finom vonalai,
tenyered melege már emlék
Lélegzik a csend
Vágylak tisztán és fájón,
sikolt bennem hiányod
Álmaimban olykor meglátogatsz,
körbefonsz szerető öleléssel
Magamra maradtam,
míg te álomemlékké váltál
Arcomon jeges könnyek folynak,
zaklatott álomba ringatnak

Nap és éj elsuhant

Rohan az idő,
nap és éj elsuhan
Fáradtan járod utad
Ábrándok, álmok?
Kergetőznek az emlékek,
félsz, kétségek benned,
de a szeretet éltet
Áldás, átok, mindkettő
kísért életed folyamán
Elpattant az ifjúság!
A szenvedésekről ne szólj!

Szemedben mosoly ragyog,
s többször bizony könnyek
Elsodortak az álmok,
szomorúvá váltak a dalok.
A tündérmeséknek vége,
az idő elrohant feletted
Nap és éj elsuhant az időben

Bársonybölcsőben...

Lehulltak a rózsák szirmai,
hervadtan térnek pihenőre
a fákról szálldosnak a levelek,
a kerten át hűvös szél lengedez
a Nap csillog az ablaküvegen,
de már érintése hűvössé válik
a fűvön harmatcseppek csillognak,
a kertek felől érő gyümölcsillat,
erdőn, mezőn a nyár búcsúja,
a föld avar sárga és barnája,
az égbolt azúr kékségében, a
felhők vándorló gomolygása,
búcsúzó madarak lebbenő szárnya,
tücsökszerenád az égbolt alatt,
bokrok, fák őszköszöntő hangulata,
a kert szíve készülve az álomra,
bársonybölcsőben az őszt várja

Karácsony

Muzsikáló angyalzene,
az álmok megvalósulása,
a karácsonyfa csillogása
szívünk, lelkünk boldogsága,
a SZERETET nagy csodája,
táncoló fények a könnyeken,
s ezen a mesebeli esten
Megváltó születik Betlehemben

KARÁCSONY – JÉZUS születése. Felragyog fényesen Betlehem csillaga.

A fehér karácsony meghittebb. Mikor hó lepi a tájat, Jézus szíve boldog. A karácsonyi fények melengetnek. A karácsonyfa az angyali béke hirdetése. Karácsony éjszakáján, Jézus születésnapján a legszebbek a csillagok. Angyalok szárnyalnak köztük. Kicsi kezükkel fehér, ezüst hópihékkal hintik be a tájat, békét, – szeretetet, örömet, melegséget szórva a szívekbe. Az örömkönnyek kristálygyöngyökként hullnak. Messzi üzenetek, égi kívánságok teljesülnek. Az éjféli mise, a templomi tömjén, a friss kalács illata a Karácsony meghittsége. Hópihe hintázik az örökzöldeken, parányi csillámok, kristálygyöngyök, hóval borított fák, simogató fénysugarak lengik körül békében, szeretetben a világot. Karácsonyi angyalok

vigyázzák álmainkat, vigyázzák a gyertyalángokat,
aranyszárnyon szárnyalva, csilingelő hangon énekelve. A fa alá lelkünket tesszük szeretetládikánkba, hogy szeretteink bárhol is legyen, megnyitják ládjukat, ott vagyunk, együtt velük. Egy angyal száll be a szívünkbe. Betlehemnek csillaga irányítja lelkünket a világ legszebb ünnepén. Minden szív szeretetbe öltözik. Különös fényben fürdik minden. A kóbor lelkek is békére, nyugalomra, szeretetre lelnek. Szeretet dala száll. Elérkezett karácsony napja. Minden év decemberében megszületik a Megváltó, és születésével a szeretetet hozza közénk. A szeretet békéjét, karácsony békéjét kínálja. Betlehem fényei ragyognak. A melegség belülről, a lelkünkben fakad. Szelíden tekint be hozzánk, hiszen nagyon nagy szükség van rá.

Nem csak a hívők hajlékába viszi a szeretetet.
Hitet, reményt, gyógyulást, kitartást, részvétet hoz
mindenkinek – megtöltve a szíveket szeretettel.

A kis JÉZUS megszületett – vele a FÉNY, a
SZERETET.

Forró Hajnalka

Erdélyben, Kézdivásárhelyen élek.

Önmagamat adva próbálom megtanulni a világot,
hogy a változás csipkéjéből újrászőhessem mindazt,
amit, felfalnak a mindennapok. Tudom, hogy az élet
mindenki számára kiporcióz jót és rosszat egyaránt,
de, ha van szívünk, szavunk:

Néha a kicsi is sok,
és bőven kevés...
Szinte mindig
a kicsi a legtöbb,
és éppen elég...

Megtisztelő számomra, hogy ismét szerepelhetek a
Verselő Antológiában.

Tavaszi csendben

Lopakodva indul a Csend,
alkonyi órán ez csepp-fuvalom,
emlékvétlen pillanatok talpa,
ösvényt kutat, nesze átmotoz.
Mozdulatában tétova emlék,
lilában játssza a tavaszt,
ágak közé sodort bizalom,
mélyölelést fakaszt.
Az Idő csak terpeszkedik,
a Végtelen nagy asztalán,
átvergődi magát a tomboló csenden,
mozdulata már nem idegen.
Még egy lépést tesz, aztán megáll,
útját megfesti az emlékezet,
kopott vászonba tekeredve eloldalog,
mint éveimből a ma született holnapok.

Éngondolat

Ha kitekintesz,
felhő szemhéja között,
én leszek a rés...

Tudhattam volna

Halk csendet lüktet a félhomály,
s szépségétől
terhes alkonya,
ölébe veszi fáradt alakom.
Köddel mozdul a táj-
kába álomnak
nyújtana lelkét,
de ahogy
gondjai kevesednek,
könnyedén belém nevet,
mint egymás szemébe
a szerelmesek...

Szomjas Idő

Lelkem bugyrából fakadó
zabolátlan sóhajok,
letűnt perceimet harapják,
csak azt hagyják a mának,
vagy másnak,
mi az egymásnélküliségben hamis.
Szomjas Idő-
ellopja tőlem a holnapot,
cserepes ajakkal
felaprózza magát,
oázisát keresi.

Délutánban

Csak álltam
a pillanat
meghitt csendjében,
s velem született jelenem
hűségével együtt
indultam el
a mozduló időben.
Eltemetettnek
hitt szavaim,
visszhangba oldották
mélybe nyújtózó
gondolatom,
s csillogó cseppjei,
megtelepedtek arcomon,
mint ablakon
beköszönő
fény alakod...

Gondolat

Hiányod csendjén
alkonyatot ró az ég.
Veled zuhanok.

Lelkek kérése

Ne légy Júdasom,
kit elkoboz az árnyék,
s kinek a bűn,
csak színjáték.
Légy hangtalan,
de üvöltő Társam,
ki nyomomba lép,
s a süppedő homokban,
rátalál megszilárdult
dalfoszlánymra.

Nézd-
egy síró ecsetvonással,
loptam el kölcsönadott
mozdulatod nyomát,
hogyan a sziklák között
elhaladó piciny ösvény
talpkoptatta kövén,
előre köszönhessen
Neked az árnyék...

Gaál Krisztián

Gaál Krisztián Levente vagyok, Csánigon, egy Vas megyei kis faluban élek. 1998-ban születtem, Sopronba járok gimnáziumba, a Berzsenyi Dániel Evangélikus Líceumba. 8 éves korom óta foglalkoztat az írás. Kezdetben kézzel írtam hosszabb–rövidebb szövegeket, hol füzetbe, hol papírlapokra. Később a gépelt változatot részesítettem előnyben. Többször vettem részt országos pályázatokon, ahol mindig sikerélményekben volt részem. Az írással elsősorban saját magam szórakoztatására foglalkozom, a történeteket főleg magamnak írom. A szabadidőmet legszívesebben olvasással és írással töltöm, jelenleg is több történetet írok párhuzamosan. Ezeknek a történeteknek azonosak a szereplői, valamennyire kapcsolódnak is egymáshoz, mivel a későbbi tervem az, hogy egy-egy könyvet állítsak össze belőlük.

Szellemek laktanyája

Sűrűn gomolyogtak a felhők az erdő fölött, ami most még ijesztőbbnek hatott, mint általában. Süvített a szél, a nyikorgó ajtók és ablakok minden recscsenésére egy újabb zörej hallatszott a fák mögül. Fekete volt az éj, minden árny és zaj felriasztotta a nagymamát és két unokáját az álmából. A félelem látszott úrnak ezen a helyen, ami nem egy közönséges tanya volt az erdő közepén. Ez volt a „szellemek laktanyája”.

Timoti közvetlenül az ablak mellett aludt, a szoba másik felében pedig a nővére, Emma. A fiú jól beburkolta magát a takaróba, mert akkora csend ült a birtokra, hogy megmozdulni sem mert. Nagyon kényelmetlenül feküdt, és az egyre hangosabb dörgések egyre nagyobb villámokkal jártak, amiktől aludni sem tudott. Ez az éjszaka ijesztőbb nem is lehetett volna, már csak ez a vihar hiányzott.

Timoti próbálta lehunyni a szemét, és nem odafigyelni a kinti hangokra. Ez egy ideig sikerült is neki, de egyszer csak hatalmas fénybe borult a szoba, és egy akkora robbanást hallott a kertből, amire még Emma is fölriadt.

Timoti kissé remegni kezdett az ágyában, mert a nővérével ellentétben nem volt olyan bátor. Emma felkelt az ágyából, és odaugrott az ablakhoz. Az udvaron csend volt és béke, az eső sem esett.

Vagy megint csal a látszat?

Emma nem feküdt azonnal vissza, még nézte az udvart, hátha meglát valami mozgást. Sajnos a vágya teljesült, mert a tölgy az udvaron olyan sebesen mozdult el a helyéről, ahogy a növényeknek nem is szabad. A törzse hátrahajlott, s akkor két vörös szem nézett Emmára. Majd a szemek alatt egy odú tágra nyílván szélesedett ki. Így már egy gonoszán vigyorgó arc nézett fel a lányra. Még a zajok is elhallgattak, aztán mikor a szemek pislogtak egyet, Emma síkítva zuhant a földre.

– Mi történik itt?! – lépett be hirtelen az ajtón Eleonóra nagy, és fölkapcsolta a villanyt.

Timoti most sem mert megmozdulni az ágyában, úgy reszketett. Amint a lányt már nem rázta a hideg, és nem lihegett, mint aki pár óra alatt úszta át a jég-hideg tengert, könnyes szemmel borult a nő nyakába.

– Arca van a fának! – kiabálta zokogva.

Másnap Emma és Timoti egy könyvet találtak a nagyjuk szobájában a könyvespolcon. A nagymama csak szellemes könyvekkel büszkélkedhetett, ezért a zöld borításút Timoti csak úgy találomra lekapta a többi közül. Az egész könyv egy Bloody Mary nevű szellemről szólt, hogy hogyan gyilkol.

Sok múltbéli szellemről írnak a régi könyvek, akik közül mindegyik gonosz volt. Talán legismertebb közülük Bloody Mary, aki valamikor Mary Working-

ton személyében ember volt, de halálosan megcsúfította egy autóbaleset.

Sokan, akik nem félnek tőle, s ezért megidézik egy sötét szobában, gyertyával a kezükben, a tükör előtt háromszor kiejtve a nevét, azokat megöli, majd kikaparja mind a két szemüket.

A gyerekek nagyon érdekesnek találták, s bár hittek a szellemekben, Maryt nem találták ijesztőnek. Úgy döntöttek, hogy megidézik.

Hamar beesteledett, a nagyfi felvette a hálóingét, s nagy csontropogással és nyögésekkel lefeküdt a szobájában az ágyába. Timoti és Emma pedig bementek a fürdőszobába, lekapcsolták a villanyt, s az égő gyertyát a tükör felé fordították.

Ezután elkezdtek mondogatni Bloody Mary nevét. A gyertya lángja megremegett, pedig a lakásban nem fújt a szél. Ekkor egy kicsit megrettentek, de végig csinálták a rituálét. A gyertya egyszer csak elaludt, s a tükörben egy zöld szempár látszott felvilanni egy röpké pillanatra. Ekkor rémültek meg igazán, és rohantak vissza a szobájukba.

Próbálták felkapcsolni a villanyt, de áram nem volt. Ez volt Bloody Mary első jele a gyilkolásra. Aztán csizmák nyikorgása hallatszott a földszint felől, leesett egy konzervdoboz a földre, s egy tányér is összetörött. A lépcsők felől pedig egy fátyol villant fel, mint a szemek a tükörben. A gyerekek már megbánták a tettüket, s amilyen gyorsan és halkán csak tudtak, bebújtak a takaróik alá. Férfi sikoly hallatszott a földszintről.

– Ez a felügyelő! Biztosan a szellem... – reszketett Emma.

– De mit kereshet itt? Talán csak Bloody Mary akar ijesztgetni – próbált Timoti megnyugodni, de ő is tudta, hogy nincs igaza.

Ekkor kinyílt a szobájuk ajtaja. Egy kéz nehezedett Emma vállára, amitől a lány felsikoltott.

– Hallgass, csak én vagyok! – csitította Eleonóra.

– Nagyi? – szipogott Emma. – Mit keresel itt?

– Zörejeket hallottam. Mi történt?

– Meg kellene néznünk a földszintet – javasolta Timoti.

Lementek, de a gyerekek féltek, hiszen ők tudták, hogy mi történt. A nagyi egy zseblámpát vitt a kezében, mindenhova világított vele. Emma és Timoti még sosem féltek ennyire, lélegezni is alig bírtak. A ház konyhája a földszinten volt. Amikor odaértek, a lámpa fénye egy nagy vértócsát világított meg. Felsőről csöpögött a vér, a felakasztott felügyelő holttestéről. Emma és Timoti felsikoltottak, s ekkor megjelent előttük Bloody Mary szelleme. Háttal állt, hosszú, zihált haja majdnem eltakarta a fehér ruháját. Mielőtt megfordulhatott volna, és megölhette volna őket, felrohantak a fürdőszobába és bezárkóztak.

– Hogy került ide Bloody Mary? Csak nem ti idéztétek meg? – rémüldözött a nagymama is.

– De... – motyogták.

– Elment az eszetek? A szellemek, főként Mary úgy állnak bosszút, ha valaki megidézi őket, hogy

megölik az embereket, mindenkit, akit találnak. Vesszélybe került az egész tanyánk, a város, és talán a messzebb fekvő területek is.

– És ha valaki megidézné rajtunk kívül? – kérdezte Timoti.

– Akkor is ez történne. De mindenki fél a szellemektől, még ha nem is hisznek bennük.

– Hogy állíthatnánk meg?

– Hm... – gondolkodott a nagy, s a léptek már a lépcsőkön hallatszottak. A szellemek mindig nagyon lassan járnak, hogy másokat teljesen megrémísszenek.

– Hol idéztétek meg?

– Ennél a tükörnél.

– Próbáljuk meg összetörni a tükört. Az a baj forrása. Ha legyengül, akkor mindig a tükörbe menekül.

– Honnan tudod? – kérdezte Emma.

– Én is megidéztem kiskoromban. Meg is bántam többszörösen, mert megölte a szüleimet. Engem valahogy nem akart megölni, talán egy csöpp érzélem mégis volt benne. De emlékszem a tekintetére. Az arcán látszottak a baleset nyomai. A szeme teljesen fekete volt, és vicsorgott rám. Nagyon félttem, de ő eltűnt. Már akkor össze kellett volna törnöm ezt a tükört, de nem akartam még jobban zaklatni. A nagyszüleim vigyáztak rám itt, s mikor ők is meghaltak, akkor ti már néhány évesek voltatok. Pár éve történt, hogy a szüleitek is meghaltak...

A mesélésnek hirtelen elérkezett a vége, mert Bloody Mary betörte az ajtót. Épp olyan volt, mint amilyennek Eleonóra leírta. A fejét Eleonóra felé fordította, vicsorgott rá, s a két sebes kezével fojtogatni kezdte.

– A tükröt! Törjétek össze! – próbált szabadulni a szorításból a nagymama, de már alig lélegzett.

Emma gyorsan felkapta zuhanyrózsát, s fejbe vágta vele a szellemet, mire az megszorította a nagy torkát, az élettelenül lógó testet leejtette a földre, és Emmát támadta meg gyilkos szándékkal. Most Timoti kapta fel a zuhanyrózsát, s egy határozott csapással összetörte a tükröt, amely a kövön apró darabokra tört.

Bloody Mary hevesen rángatózni kezdett, eldobta magától a lányt, majd éles sikoltással szó szerint köddé vált. Pár perc múlva már nyoma sem volt. Aztán Eleonóra hirtelen köhögni kezdett, halálra rémítve ezzel a két gyereket. Vért köpött a mosdóba, s hamarosan már teljesen egészséges lett. Nagyon közel volt a halálhoz, de szerencsére csak elájult.

Reggel nyolc óra elmúlt már, de ma a nagymama is nehezen kelt fel. Még mindig Bloody Mary szelleme járt az eszében. Aztán nyújtózott egyet, felült, s a reggeli fénytől hunyorogva lépett bele a papucsába. Ahogy az ablak felé fordult, máris tágra nyílt a szeme és összeszűkült a pupillája, ahogy megijedt az üveget elborító vértől, amiből a padlóra is jutott.

Eleonóra máris átrohant a másik szobába a gyerekekhez, hogy szóljon nekik. Amint átért hozzájuk, látta, hogy Emma és Timoti még alszanak, de az ő ablakuk rosszabbul nézett ki.

Anne barátjuk hullája feszült neki véresen az ablaknak, mert valaki vagy valami kiszögelt a végtágjait. A nő szemeit kikaparták, a belőlük kiömlő vér egészen elborította a felsőtestet.

A nagyfi nem tudta elképzelni, mi történhetett. Felkeltette a két gyerkőcöt, s azok is gyorsan kiverték az álmot a szemükből, ahogy az ablakra néztek.

– Gyertek, gyorsan öltözzetek! – kiabálta a nagymama.

– Mi történt? – kérdezte Timoti.

– Ez is egy szellem lesz, aki megölte Anne-t. Segítség kell hívnunk a városból.

– De hát Anne volt az egyetlen, aki hitt nekünk.

– Tudom, de meg kell próbálnunk. Gyertek, indulunk!

A konyhában még mindig ott lógott a felügyelő holtteste, de már neki sem volt meg a szeme. Szaladtak az erdő felé, a félelem hajtotta őket. Ahogy kiértek az udvarra, megint recsegett a pajta gerendája, ismét hívta a szellemeket.

– Ha a gerenda hívja a szellemeket, s tőlük csak a boszorkánygyűrűn belül vagyunk biztonságban, akkor hogy megyünk el segítségért? – kérdezte Emma.

– A segítség mindenképp kell. Ha az a valami megölte Anne-t, akkor biztos, hogy más sincs biztonságban – felelte a nagyfi.

– Anne biztosan hozzánk igyekezett, de elkapta a szellem. El kell mennünk a faluba!

Nagyon féltek, de futottak át az erdőn. Valami készülöben volt, mert nem lehetett hallani az állatok hangját. Néma csend volt. Az ég esőre készülődött, a szél hajlítgatta a fákat és a lágyszárú virágokat. A talpak alatt ropogtak a levelek, s mintha valaki figyelte volna őket. Ahogy a levegő megtört a fák oldalán, füttyült, de úgy, mint az emberek. A távolban recsegett valami. Egyszer megálltak, hogy figyeljenek. Valami taposó hang hallatszott, valami közeledett felénk. A zaj egyre hangosabb és gyorsabb lett, ahogy az a lény, ami valószínűleg szellem volt, sietett felénk. Emma, Timoti és a nagymamájuk nem bámészkodtak, ők is begyorsultak. Ám lassacskán elmúlt a félelmük, mivel hamarosan látszottak a falu házai is. Mindhárman túljutottak az erdőn baj nélkül.

A falucska népe egy helyre gyűlt, a rendőrökkel beszélgettek a templom előtt. Mindegyiken látszott a félelem, s amíg a rendőrök gondolkodtak, a falusiak megvető szemeket meresztettek a jövevények felé.

De valami megváltozott. Kevesen voltak, mindannyian reszkettek, s olyanok voltak, mint akik nem aludták ki magukat. Az egyik fapadon egy fiatalasszony sírt, arcát a tenyerébe szorította. A házak pedig a maihoz hasonló gyászos napokon is barátságosabban néztek ki.

A gyerekek és nagyjuk közelebb mentek a tömeghez, s próbálták megfejteti, mi történhetett.

– Itt vannak végre maguk is! – szipogott haragosan Anne édesanyja, akin még pizsama volt. Kócos hajjal és ráncosan jött ide ezen a hideg reggelen. – Jaj, csak hallgattunk volna a lányomra, vagy önökre, akkor most nem történt volna ez!

– Miért, mi történt? – kérdezte a nagyi.

– Éjszaka a fél falut lemészárolták.

– Kik az áldozatok?

– Főleg gyerekek, vagy akik egyedül éltek – sírta a padon az asszony, aki nagyon szerette a lányát, s most már többé nem lehet vele.

– Igen, ha Anne-re hallgatunk, akkor a szeretteink még most is élnének – mondta egy férfi.

– Miért kellett volna Anne-re hallgatniuk? – kérdezte Emma.

– A lányom megmondta már rég, hogy az önök tanúján szellemek vannak. Senki sem hitt neki, én is szidtam, hogy miért hoz rám a falu előtt szégyent.

– És maguk honnan tudják, hogy szellem a gyilkos? – kérdezte Timoti.

– Tegnap tűnt el a lányom, amikor az erdőn át megakart titeket látogatni. De eltűnt, s akik késő este fáklyákkal mentek megkeresni őt, eltűntek. Azon kevesek pedig, akik visszajöttek, egy rémisztő szempárról számoltak be.

– Szempárról? Milyen szempárról? – kérdezte Eleonóra.

– Egy üres szempárról, mely mindenkinek a szemébe nézett, s aki találkozott vele, az összeesett és meghalt. Valamint mondták, hogy mielőtt a szempár

megérkezett, hallották, hogy az avar ropog, valaki járt ott. Azt hitték, Anne az, ezért vártak, s csak kevesen menekültek meg. De az éjszaka is haltak meg emberek, s mi néhányan már mind hiszünk a szellemekben. De ezek a rendőrök nem törődnek a mondanónkkal, azt mondják, hogy figyelik az erdőt, s elkapják a gyilkost. Kérem, segítsenek nekünk!

– Asszonyom, az áldozatoknak is hiányzik a szemük? – kérdezte a nagymama.

– Honnan tudja?

– Anne holtteste a mi házunkhoz van kiszögelve.

– Jaj, szegény kincsem! Azonnal oda kell mennem!

– De az csak az erdőn át lehetséges.

– Nem érdekel, ő az én lányom!

Emma és Timoti erővel, Eleonóra pedig a halállal fenyegetve próbálták meg visszatartani a nőt, de nem sikerült. Befutott az erdőbe.

– Mit tegyünk most? – kérdezte Emma a nagyi felé nézve, de mindenki tanácstalan volt.

– Á! – hangzott Anne anyjának kiáltása a fák közül. Ahogy az életben lévők a hang felé fordultak, belebegett a faluba a két üres szem. Azaz a két szemgolyó, akkorák, mint egy normál ember ökle. A pupillák nagyon ki voltak tágulva, ijesztő látvány volt.

Mindenki megrémült. Volt, aki lebényult, volt, aki hazaszaladt, a rendőrök pedig lötték a szellemet, a szívek pedig egyformán gyorsan dobogtak. A legtöbben nem is láttak még ilyet. De a lövedék áthatolt a szemén anélkül, hogy sértette volna, s ezért a tettért a szellem megölte a rendőröket, ahogy odalebe-

gett feléjük, s a szemükbe nézett.

Eleonóra, Emma és Timoti az erdőbe futottak, mikor a szellem másokkal volt elfoglalva. Főleg azokkal, akik hangosan próbáltak menekülni.

Most az erdő nem volt olyan félelmetes számukra, mert tudták, hogy a szempár nincs a közelükben. A lihegésük erős hangot adott, ami elnyomta a kisebb állatok motoszkálását, ha még nem üldözték el őket a kísértetek. Hamarosan kikandikált a lombok közül az ásójuk nyele, hátrébb pedig látszott a vértől pirosuló házuk. Befutottak az otthonukba.

A nagyi ment elől, utána pedig a két kis unoka próbálta tartani a tempót. A nagymama a szobájába sietett, levette a Bloody Maryről szóló könyvet a polcra, és idegesen forgatta a régi lapokat.

– Mit keresel tulajdonképpen? – kérdezte Timoti.

Eleonóra nem válaszolt, hanem az egyik oldalon megállt az ujjá, és hangosan kezdte olvasni a megkopott szöveget:

– ...de ha úgy üzzük el Bloody Maryt, hogy nem küldjük vissza a tükörbe, akkor egy üres szempár formájában visszatér hamarosan, és nagyobb távolságokra indul gyilkolni.

– Honnan tudtad, hogy...

– Valahogy megéreztem.

– És azt nem írják, hogy utána mit kell tenni vele?

A nagymama tovább lapozott, és újra olvasta:

– ...Bloody Mary a tükrökhöz kötődik. Tehát ott kísért, ahol van tükör.

– Akkor, ha nincs a faluban tükör, eltűnik innen-próbálta értelmezni a gyorsan felolvasott sorokat Emma.

– Így van!- mondta a nagyi. – Vissza kell mennünk a faluba, és összetörni minden tükröt!

– De ha összetörtük a tükröket, akkor a szemek nem tovább mennek?

– Igaz is! De sajnós nincs már meg az a lap, amin le van írva a visszaűzése. Talán majd a faluban ki tudjuk találni. Induljunk! – mondta, és a könyvet összecsukta.

Vitték az ásót, a kapát és a gereblyét. Siettek át az erdőn, hátha a szemek már visszatértek. De rosszabb lenne, ha Bloody Mary szempár alakban megölt volna már mindenkit, mert akkor nagyon messzire menne tovább, mivel a legközelebbi település nagyon távol van innen.

Amikor visszaértek a kicsi településre, sehol nem találtak senkit. Megálltak a csendes erdőszélen, és közben-közben látták a két szemet, ahogy a házak között repül, és a rések között a szemek elé tárul egészében.

Eleonóra bement Anne és anyukája kihalt udvarába, a gyerekek követték. Nem jött most jól, hogy a kapu nyikorgott, de amúgy is sietniük kellett. A ház főbejárata nyitva volt, bementek. Az első tükör, amit láttak, az ajtóval szemben volt a folyosón felakasztva a falra. A nagymama épp oda akart neki csapni az ásóval, amikor Anne anyja elkapta a kezét.

Hangtalanul lépett oda melléjük, a frászt hozta rájuk.

– Jaj, de megijesztett! – kiáltotta a nagyi.

– Ne törje össze, szükségünk lesz rá – mondta az anya.

– Minek? – kérdezték a gyerekek.

– Anne egyik szellemes könyvében találtam erről a szemről leírást. Azt írták benne, hogyha a szemet sikerül tükörök közé zárni, akkor onnan nem tud tovább menni. Addig marad az egyik tükörben, amíg újra meg nem idézik, vagy össze nem törik azt a tükört. ...de akkor most valaki megidézte, ha jól értem.

– ...hát... mi – mondta Emma és Timoti.

– De minek, gyerekeim?! Minek?! Ha nem teszitek, Anne és a többiek még most is élnének, és... – a beszéde már sírássá változott, de próbálta leplezni. Leejtette a könyvet és a tenyerével az arcát szorította.

Emma és Timoti már nagyon megbánták, amit tettek, és féltek, most már a néni haragjától is. Ilyen nehéz helyzetbe ők sem szerettek kerülni. Amikor ők a hibásak, és ezt mindenki tudhatja, akkor már nem mernek úgy cselekedni, mint ártatlanul.

– Van annyi tükre? – kérdezte Eleonóra, hogy a fontos dologra terelje a szót.

– Igen – szípofta az anya.

– Akkor hozza őket! Addig mi kimegyünk.

Anne anyja leakasztgatta a falakról a tükroket, majd a szabadban a gyerekeknek egyet-egyet, magá-

nak és a nagyinak pedig kettőt-kettőt adott. Még mindig nagy volt a csend. Semmi állat zaját, de még a szél susogását sem lehetett hallani.

A ház kapuja előtt próbáltak a tükrökből egy ketrecfélét csinálni, amikor megjelent mögöttük az üres szempár. Mind a négyen egyszerre vették észre, ahogy hideg fuvallattal odarepült hozzájuk. Timotinak akart nekirepülni, de ő úgy megijedt, hogy az arca elé tartotta a tükröt. A két szem nem tudott megállni, hanem bennrekedt a tükörben.

Hőseink következő feladata ennek az átmeneti helyzetnek a megoldása lesz. Eltüntetni úgy a tükröt, hogy többet senki ne tudja belőle előhívni a gonosz szellemet, Bloody Mary-t.

Gyuricza Gergely

"A mi generációnk lehetőségei beláthatatlanok. Abban a korban élünk ahol a technológia leigázta, még azt is, amit el sem tudtunk volna képzelni, az információ pedig megosztható. Eltűnnek a hagyományos határok és keretek, újraírjuk az eddig ismert definíciókat.

A művészetemmel ezt az egyszerű elvet képviselem. Nem kell művésznnek lenned ahhoz, hogy alkoss és nem kell iskolába járnod ahhoz, hogy tanulj. Én egy c-generációs festő vagyok, a XXI. század gyermeke. Sosem tanultam képzőművészetet, de saját példámmal bizonyítom, hogy minden elérhető egy kevés kitartással és még több lelkesedéssel.

Hiszek abban hogy a művészet nem egy individuális folyamat, hanem egy közösség. Ennek tükrében indítottam egy közösségi oldalt a facebookon Just do Art ([facebook.com/gyuriczart](https://www.facebook.com/gyuriczart)) címen, ahol dialógust folytatok olyan emberekkel akik ugyan azokban a dolgokban hisznek mint én. Elindítottam egy olyan közösségi alapú festészeti projektet, ahol az emberek által adott érdekes történeteket, kreatív ötleteket festem meg, és ezt megosztom egy érdeklődő youtube közösséggel (<http://www.youtube.com/user/TheJustdoArt>) és cserébe a támogatásukért, a két hetente elkészülő képek mindegyikét kisorsolom azon emberek között, akik megosztanak, kommentelnek részt vesznek a folyamatban, megosztják a látásmódomat."

Mr. Hendrix

Valami az olimpiára

Horányi György

1947-ben születtem Pakson és verseket írok.

Dolgoztam konzervgyárban, ifjúsági ház vezetőjeként részt vettem Paks kulturális életének irányításában, Tanítottam, kultúrházat és könyvtárat vezettem Pusztahencsén. 1986-tól 1994-ig az ESZI Kollégiumának igazgatója voltam. Rendszerváltó „politikai karrierem” rövidre szabott, még időben kiszáltam...

Megtérés

Most már végre élek.
Lázban égek, szabad vagyok!
Tiszták, fényesek a napok.
Szép szavaid bennem,
újra harcra készek!

A Dunakorzón

A Duna-korzó dúslombú gesztenyefái alatt
ültem gyakran némán, szótlanul.

Néztem, előttem az ár
hogyan úsztatja, lassan, lustán
az ártéri erdőkből kisodort ágakat,
és ahogyan surrannak a víz tetején
az eldobott, lapos kavicsok.

Az uszályaikat vontató hajók
tarajos vad hullámaik fölött,
vasláncaikat rázva táncoltak
az elnémult, elhagyott ladikok.

Vízhasító testüket gazdáik
gondos kézzel magányra zárták,
csak az eldobott kő csapódott nekik.

A lemenő nap búcsújától
még lángolt az imsósi erdő,
de a hold halovány karéja már
rásárgult az ordasi kanyarra.

Izzadt kezek szorításába
záródott a szerelem,
karok ölelik át a múltó időt,
formálódott egy-egy jövő
a megkopott padokon.

Barnára sült, borostás arcú halászok
kérges kezükkel egymásnak intettek,
majd elindultak a közeli kocsmák felé.
Mikor este lett, a fekete kandeláberek
kinyúltak fényeikkel a víz fölé,
és megpihent a csend
a parti köveken.

Őszi eső

Ballagtam hazafelé félig ébren,
fáradtság falta lassan erőm.
De majdnem észrevétlen
a borongós idő, esőre vált.

Álltam az esőben,
vártam, talán eláll.

Ruhám ázott ráncai alatt
vizes bőröm fázott, fellázadt.
Az eső, mint csomóba kötött vesszőnyaláb,
fenyített, dorgált, átmosott.
Lelkemig ért a tisztulás.

Néztem a gomolygó felhők sötét sűrűjét,
viharos tengerként borította be az eget.
De jött egy gondolat,
s a szívem megragadta a reményt,
a felhőkig jön értem
Az ÚR!

Főutcai fák

Ti főutcai fák,
vesztett lombkoronák,
tüskéket hordozó,
buzogányos
vadgesztenyék.

Ó ti árnyatlanok,
zöld nélkül valók!
Hová tűntetek?

Aszfalt borított
üres helyetek
ifjúságomról
többé nem mesél.

Eltűntek,
mint a jelképek,
elégtek
mind a megszáradt fák.

Hamuja a múlt,
s ha szembe kerül,
a gondolat,
sírásra kényszerül.

Tél a korzón

Nemrég még a gesztenyesor árnya
simult a tajtékos Dunára.
Most a csupasz fák között
nyugszik a tél meg a csend.

A sínpáron a rozsda is alszik,
erre már a vonat sem jár.
Az állomás álmosan ásít,
kopott várója végleg megpihent.

Szél száll át az ágakon.
Egy-egy sárgából fonnyadt levél
lehull, a kövek közé szorul,
Vagy elragadja a folyó hulláma.

Hova tűnt a partoldal
holdsütötte zöldje?
Mefagyott,
mint a nyári szerelmek emléke...
mára barnára aszott.
Ritkás fűcsomók sem őrzik tovább
a sétálók lábnyomát.

Egy összegyűrt sörös doboz villan
a bágyadt téli napon.
Por és korom tapad
az öntöttvas padokon,
és ott pihen egy-egy nagyobb
kéregdarab érdes lábainál.

Szülői ház

A szülői ház, a régi kedves udvar
az első, az illatos virágos,
muskátlik, rózsák és petúniák.
A hátsó, a csirkéktől mindig hangos,
ahol félig nyitott ajtóval várt a reterát,
és a kettő között örködött
a szigorú zöld, szuronyos akác kapu.

Vert falú hűvös szobák,
forró nyárban biztos menedék.
Fehér falán családi képek,
nagyanyám, nagyapám és közöttük
egy kis rongybabát szorongató apánk.
Az ovális asztal körül párnázott
biedermayer székek, és a sparhelten
egy nagy füles fazék feketül.

Dél körül nagy volt a hőség,
levél se rezdült,
csak egy fecskepár a semmiből
a semmibe repült.

Ó hányszor hűsöltem a lombos cseresznyefán?
Alig vártam, hogy gyümölcse beérjen.
Gyakran ezzel telt el a fél délután.
Vagy lógattam lábam a szűk verandán,
a parapetfal szálkás deszkáján,
és mennyire vártam, múltjon végre az idő.

A szülői ház, a régi kedves udvar...
Elsodródtál, egyre messzebb a múltba.
Emléke is már csak ködös homály.
A sok dús virágból pár préselt szírom maradt,
egy rég olvasott könyv lapjai között.

Intelmek

A ma még fekete hajtincseidbe
a fehér alig- titokban meglapul,
s a kora őszi napsütésben
a déli szellő őszülő hajadba beletúr,
s látod arcodon, utat vájnak a ráncok,
s szemeid körül gyűrűt fontak a halovány barázdák,
hogy átszabják mosolyod.
De tudd: a szárnyaló széllel
a sárguló lombok között valami közelít...!
Ha már fogát feni rád a múltó idő...
Te csak nézz tovább!
A száradó ágakon át meglátod
az Úr megtartó kezét, meghallod
az időkön áttörő szelíd szavát.

Régi vasárnap

Vasárnap délelőtt a nép
ünneplőbe öltözött.
Arcok ráncaira
igaz mosoly simult.

Lendült minden kalap,
és lendült a kéz,
jobb lett a nap,
és jobb lett a múlt,

Otthon, a tiszta szobában
már várt a terített asztal.
Rajta rózsás tálban
a tésztás húsleves.
A metszett pohárban
szódavíz pezsdült.

Kancsóban a gyöngye csíger
halovány pirosában fürdött
az ablak függönyén át
bevillanó napsugár.

A kert közelében,
a szomszéd házában tövében
gőzölgött a trágyadomb,..
és szél, ha jött, és rácsapott,
vitte az édes-savanyú illatot,
és az szétterült
a környék házai között.

A nagy szilvafa hűvösében
lihegve pihent a vén Szuki,
a mindig csapzottan bozontos
fehér kuvasz kutyám.

Lombok árnya sem rezdült.
Bokrok között bujkált a fény,
és hálós csend járta át
az álmos vasárnap délutánt.

Ha látlak...

Ha látlak...
öröm suhan át az árkon.
Ha látlak...
mosoly fakad rügyes ágon.
Ha látlak...
Emlékek: szépek, erősek
jönnek fel
a ködös múltból.
Ha látlak...
illatözön tölti fel a házat, és
kitárulnak az időablakok.

A paksi gettó emléktáblája alá

Itt egykor zengett hálaének.
A Tóra szava szívbe hatolt.
A szombat délutáni
nagy melegben
záródtak az árnyékos ablakok.

A komor hírek ellenére,
a gesztenyefák lombjai alatt
sétáltak a férfiak
és az asszonyok.
Gyermekzsivajtól lett
hangos az utca,
élettel telt meg
a paksi zsinagóga.

A templom tetején a két kőtábla
figyelt, kért,
követelt és parancsolt.
Ne legyen más istened
rajtam kívül!
Más javát ne kívánd!
NE ÖLJ!

De beleszakadt vermébe
az ország!
Rémisztő lett a csend.
Áradt a gonoszság.
A szétszóródott nép
ki egykor összetartott,
megadóan viselte sorsát.

Az ölésre kész sötétség lecsapott!
A Villany utcai gettórend
kiölte lassan a reményt...
Felszállt az égbe
minden nevetés.

MÁR SORAKOZTAK IS
AZ IMSÓSI ERDŐ SZÉLÉN
A SÁNCHEGY LÁBÁNÁL
A DESZKÁS TEHERVAGONOK.

Mindenkori emlékmű oldalára

Könnyed műkönnyek
műkö emlékművek,
bús-keserű áradat...
fékezhetetlen indulat,
széljárásba feszülő
langyos beszédek,
bántalmazók és
bántalmazottak,
súlyok és igazságok,
könnyített észjárások...
és kopjafák, és gránit,
és márványoszlopok,
és nevek, nevek, nevek,
és nevek, nevek, nevek...

Korai tél

Vizet feszít a hajnali fagy.
Az ereszről csüngő jégcsapok
vacogva köszöntik a decembert.
A zúzmarás avar érdes leplén
megcsillan a felkelő nap.

Hó fődte be a kertet.
Eltűnt a zöld és a barna.
A megfagyott szárú krizantém
bágyadt, sárga ága
ráborult a hóra,
és egy utolsó vízcsepp
még megcsillant
megfagyott szirmán.

Lecsitult a Duna fodra,
tajtéka megnyugszik,
rásimult a havas,
part-menti homokra.

A komp deszkáin, a korlátnak dőlve
didereg néhány piaci kofa.
Fáradt szemek merednek a vízre,
a túlsó part párás ködbe vész.

Gyorsan jött a hideg tél.
Csak a fekete Bobó kutyám
ugrál vidáman a pár centis havon.
Körtáncos lábnyoma alól kikandikál
egy- két fücsomó, meleg napot remél,
majd újra betakarja a lassan megeredő hóesés.

Kálvária domb

A Kálvária domb
régi kápolnájának
fazsindelyes tornyát
feketére gyászolta
a múltba nyúló idő.

Köréje gyűlve,
ballagnának feléje
a megdermedt
fehér sírkövek

A lenti jelenben
ringatóznak a hajók,
és a dombon fent,
némely márvány kereszten
megcsillan egy-egy
hullámról csapódó,
égre ragyogó fénysugár.

Alszik Hanna

Alszik Hanna a
hátsó ülésen.
Hajának selymén
csurran a fény.
Megpihent az álom
lecsukott szemén.

A nap sugara
arcára simult,
Megszűnt a jelen,
megszűnt a múlt.

Álmában köszöntötték
az útszéli fák,
altatódalt suttoztak
a sörényes lombkoronák.

Ágak közt lógtak
a pajkos árnyak,
s mint a gyermeki vágyak:
Megpihentek és elterültek
az árkok vizes fövenyén.

Dominika, a kedves

Dominika, a kedves,
álomban járt.
Miközben a hátsó
ülésen csendben
szundikált.

Álmában
kis parányi
tavakban úsztak
a dús lombú fák.

A nagy, kék szemű
pillangó zöld színű szárnya
rálebbent a háromágú,
szép piros tulipánra.

Az égen a nap
a halovány
kék-szürke
felhőre kacsintott.

Lent,
a nagy fehérségben
körtáncot jártak
a nagy hasú
platánok.

Várt eső

Már órák óta esik.
A becsapódó vízcseppektől
pattog a bádogeresz.
Szürke felhők rabja lett a fény.
A tegnapi nagy meleg
mára már emlékké vált.
A záporozó víz alatt
a száraz hantok omlanak,
duzzad a sok parányi mag
hogyan áttörjék
a föld puha felszínét.

Ketten a kertben

A dombról nézem
a lágyuló Dunát,
és figyelem hogyan
halkul hullámaira
kapkodó lélegzeted

Mozdulok feléd...
Ó mennyire várod,
hogyan szememre olvadjon
szelíd tekinteted.

Mit gondolsz, mennyit érsz?

Mit gondolsz, mennyit érsz,
ha kocsid az 520-as,
ha arany és gyöngyfüzér
szorítja nyakadat, és
köldökig ér a nagy kereszt?

Ha a házad az Adria kincse,
vagy büszke tornyai
az Azúr-part csillogó ékei.

Mit gondolsz, mennyit érsz,
ha mindent megvehetsz.
öltönyeid a szekrényben,
Omega óráid kezeden,
meg a széfedben,
halkan ketyegnek?

Ha a felettébb fényes klubok
előtted mind nyitva állnak,
s ha odaérsz,
nevetnek rajtad a démonok,
majd földig hajolnak
az emberi árnyak.

Ha majd sóhajod, a végső;
lecsendesül,
nem dolgozik már a vágyad,
melletted kihűlt az ágyad,
nincs ami éltet,
nincs levegő.

Ha kezéd –a mindenre kihajló-
utolsó mozdulata megdermed...
Megtudod, biztosan megtudod,
visszahúzni vagy adni már késő.
Ha lelked belőled retteggve kijön,
tovább már nem remélsz.
Minden siker és dicsőség ködbe vész.

Nincs már múlt, jövőd is,
mint napot látott pára...
Sem szép emlék,
sem az öltönyök sokasága,
sem a nők vágy ájulása,
sem büszkeség, mely egykor
benned dagadva feszült...

Mit gondolsz, mennyit érsz?!
Ha a léten túli lét elér,
már nem foghatod meg
barátod féltőn intő kezét,
ki szólta, feléd nyújtotta
Jézus nevét.

Akiben te sohasem hittél,
ott áll majd előtted...
Látod szemének mély tüzét.
Számodra már nem lesz Ő,
csak a tűz, csak a sötét,
a rettenetes öröklét.

Példabeszédek

1. Mint aki álmodja a tenni akarást,
üres kosárból merít erőt.
De aki lehajol, és megóvja a szegényt,
jó földből arat majd gabonát.
2. Az idő úgy zúg, mint forgószél,
van, akit gyorsan elragad.
Nem kímél életet sem házakat,
de ha csendben jön, észrevétlen
a gazdag nyár után,
mégis a tél arat.
3. Pihenj meg, és vedd át újra ,
mi volt érték, mi csak szemét.
Az alkalmi csillogás, ha kihunyt,
mindent elvet, beborít a sötét.
4. Mint a csiga lassúsága,
mint az erdei vad száguldása,
olyan az esztelen ember,
aki az istenre nem figyel.
5. A csiga élete mit ér,
ha a vízhez el nem ér?
Mert a friss víz illata
érzékét be nem csaphatja.
Ő mégis a napégette
köves utakat járja.
Bár mozdul a vágya,
életre mégsem talál.

6. Ha igaz embert fogadsz be,
az igaz ember jutalmában részesülsz.

Ha rágalmazónak hiszel,
és asztalodhoz ülteted,
a rágalmazó sorsában osztozol.

7. Ha a múltba simulnak a bűnök,
a tereken áldozik az emlékezet,
de ha beérik a régi harag,
az indulat újra gyilkolni kész.

8. Ha megtér a nemzet,
ha hitét és országát
Jézusnak adja át,
a pokol kapuja
sem vesz rajtunk erőt...
a szerető átölel minden szeretőt,
a Seregek Ura
lesz a védelmezőnk.

9. Ha meggyengül a gerinc,
egyenes marad-e a test?
Ha ütés éri a nyílt sebet,
a fájdalom nem hatol-e az édig?

10. Ha régi barátok elhagynak,
gáncsot vetnek,
majd elhúzódnak,...
Van egy hely ahol nyugtot találsz.
Ha hozzá futsz, Ő átölel,
és újra talpra segít.

11. Ha ok nélkül bántanak,
ki hallja meg szavadat?

12. Minden jóindulat és segítség
áldás azoknak, akik gyakorolják,
mert a mindennapi emberség
Istennek adott dicsőség.

Üzenet

Életed szivárvánnyal
takart aknamező.
Szemed barna örvény
amely lehúzza azt
aki beletekint.

Gondolataid sötét kövek,
mindenkor ütésre készek.

Tested most elégedett,
mert szép, és feszül a bőr,
és súlyod is csak annyi,...
és a lelked is büszke és örül,...

Mert ha látnak,
vággyal telnek a férfi szemek.

Járik Andrea

Kedves olvasó,

Hogy ki vagyok? Nem is tudom. A legrövidebben és legegyszerűbben azt mondanám, ember. Egy ember, aki szeret segíteni másoknak meghallgatva problémáikat, nehézségeiket, vívódásaikat, megoldást és vigaszt keresve. Egy kihaló, vagy ha úgy tetszik egy újra éledő faj tagja, kinek előbújt egy titkos romantikus énje egy őrült világ közepette. Nevezhetnének idealistának is vagy elszállt bolondnak, egy biztos, a világot szeretném jobbá tenni.

Afrikai éjszaka

Orrcimpám kitágul lelkesen megtelve
Bőrömet meghinti lázalom döbbenve.
Tamtamok üteme távolban száll
Itt vagyok kedvesem, szépséges Afrikám.

Nesztelen lépkedek éjszaka lopódzva
Fűszálak hangtalan talpamhoz lapulva.
Átsuhan testemen ismeretlen szempár
Csak nem te vagy foltos leopárd?

Szememet meresztem lázasan vihogva
Csillagok fénye tarkómat mardossa
Szellő nyaldossa meztelen testemet
Árnyékom ellepi reszkető keblemet.

Kinyújtom karomat, testedet érintve
Lágyan viszonzod csókomat elrejtve.
Szegefűszeg illata terjengve száll
Itt vagyok ismét, drága Afrikám.

Szememet lecsukva kéjesen élvezem
Az idő zúgása elmúltott teljesen.
Makákók népdala felcsendül szüntelen
Részeg denevér penderül esztelen.

Lelkemet kinyújtom távolba szavannák
Halljátok érzéki ajkam suttogását.
Szívemet örökbe fogadta mára
Titokzatos erő, szent Afrikája.

Nosztalgiám Füredhez

Szépséges Füredem, mily közel állsz hozzám
Mint ifjú ara férjét csókolgatván
Hitetlen arcomat döbbenet átjárja
Honnan jön ezen érzés áriája?

Lépkedek utcákon kecsesen táncolva
Kíváncsi tekintetem bemászik minden kis zugba
Mi az, mit nem tudok eszemmel megfogni
Tán a múlt próbál a jelennel párbajozni?

Lassítok lépteken, szívem dobog szaporán
Hallom a muzsikát, a keringő dallamát
Valóság vagy csupán csak képzelet?
Nem küzdök, jöjjön a révület.

Ló paták koppannak, ostor felsercen
Kocsis nyitja ajtaján délcegen
Ránézek topánom díszes csatjára
Legyező széttárul mindennek dacára.

Képzelet világa ringat mint gyermeket
Ki álmokat álmodik, békésen szendereg
E világ tündöklő, bűvölő meséje
Széttárta karját néhány percére.

Ébredek álmomból nemzet csalogánya
Leülök házad elé pihenve, mélázva
Füredi borokat kóstolgatok némán
Múlt vagy jelen, mit számít már.

Itt járt egy idegen vándorló
Ki jött, s látni próbált távolból
Itt maradt lelke végtelen rezdülése
Mit Füred megőriz most s mindörökre.

Naplemente

Ülök a tóparton pillámat lehunyva
Élvezem e nyár erejét megújulva
Kavicsok csobbannak a tiszta vízbe
Hangok szűrődnek a messzeségbe.

Nap lenyugvó sugara pingálja mohón
Víztükröt belepi szépséges módon
Csillámló táncosok vakítják szemem
Langyos szellő járja párját nekem.

Kitárom érzékem összes erejét
Hogy befogni tudjam e kép eszményét
Sóhajt természet buja világa
Bevésem emlékét a lélek fába.

Annyi szépség lakozik benne
Mit látni felemelő lenne
Boldogság percei suhannak arcomon
Ennyivel tartozom, vad sokaságom.

Összetört művész

Ma összetört lelkem, darabokra hullott
Nem élhet művész értetlen földön
Pillangó szárnyát kifelé nyújtja
Jön barbár s vadul szétzúzza.

Kiáltom némán csendben reszketve
Hát ennyit ér egy művész lelke?
Építi tornyát törékeny anyagból
Jön orkán s elsöpri haragból.

Hiába mondom ezernyi módon
Az életet hozom, embert szolgálom!
Mint pergő homok kifolyik kezéből
Sivatag elnyeli műzsát szívéből.

Magányos magányom, társam nékem
Egyedül maradtam e téves létben
Hontalan művész keresi házát
Tán egyszer megérti s megleli nyáját.

Bátorság

Álom vagy borzalom
Lelkesen szolgálom
Igazság töretlen várát
Az élet hű társát.

Mikor minden meginog
A remény is elfogyott
S sok hazugság fojtogat
Csak igaz védheti bátrakat.

Itt az idő, bízzál újra
Küzdjél testvér megújulva
Bátor legyél s töretlen
Tudd, hogy jó az ember.

Van, hogy gazság szemét nézed
S nem viseled szelídséged
Tudd, hogy bízott ő is egykor
De gyenge volt s megtört.

Ars poetica

Írok lelkesen, írok hevesen
Írásban a teljes értelem
Festek szavakkal mindmegannyi képen
Mit száj szólni nem tud semmiképpen.

Érzelmek érzések dús tengerén
Elindul e matróz szerényen evezvén
Hálóját kivette aranyhalat látván
Üres kezével markolja szép szivárványt.

Beszívja szívébe alkotás gyönyörét
Óvja, mint törékeny amfora emlékét
Homokba nyomtatja lelke rezdülését
Szél fújja szerteszét gondolat békéjét.

Képzelet világa hullajtja vágyát
Mint szépséges rózsafa szórja virágát
Megtelni nem lehet e vággyal soha
Képlékeny áldomás az élet maga.

Juhászné Hegedűs Zsófia

Vidám és megnyugtató érzéssel tölt el, ha a szavakkal játszadózom. Szeretném, ha gondolataimat mások is szívesen csemegéznék.

A Zene üzenete

Nem érdekel más most, csak a zene,
Nincs más, mint a zene, érzed-e?
Hadd szóljon hát és jöjjön át
A zene hullámhosszán a világ!

Üzene-e a zene? Amit üzen az a Jó
Amit elindít benned, az Útra-való
A zene Neked való!
Megütött az üteme? A szíved zakatol?
Lüktet az erebben, Életet adagol
A zene a szívedig hatol.

Érints meg, ölelj körül
Hallatssz ki a csend hangja mögül
Ragadj fel, szárnyalj velem
Repíts át a sötét fellegeken
Gyere velem, Te vagy az életem.

Nem érdekel más most, csak a zene,
Nincs más, mint a zene, érzed-e?
Hadd szóljon hát és jöjjön át
A zene hullámhosszán a világ!

Ihlet

Nem láttalak, sohasem
Csak érezlek az étereken át
Hallom hangod hívogató szavát.

Nyugodt szeled vadul felkapva
Repített a magasba
Az arany napsugarakba
Át a fehér-fekete felhőkön
Ki a végtelen csillag-mezőre
Hol nincs anyag, tér és idő se
S mi egyé válva
Lebegtünk e tengerárba.

Ez volt. De lezuhantam
Hantomat el nem hagyhattam
Hiányodtól elapadtam
Mert eltűntél hirtelen
Csak Te tudod, mi lesz így velem
Mert bennem élsz, mint testetlen anyag
Ki olykor-olykor magával ragad
Majd hanyagol hanyagul.
Szabadulj!

Nem láttalak, sohasem
Csak érezlek az étereken át
Hallom hangod hívogató szavát.

Kerek Anna

An(n)alógia – bemutatkozás – kezdés...

2 (vagy ki tudja hány) in 1, csak hogy modernnek legyenünk; avagy amikor a Bemutatkozás már maga egy (Az?) alkotás is-

Analógia a wikipedia szerint: hasonló, valamivel bizonyos szempontból egyező, annak megfelelő. A szó a görög ἀνάλογος (ánálogosz) szóból származik, amelynek jelentése: arányos, megfelelő, hasonló.

Egy másik definíció szerint az analóg: analógián alapuló.

Az analógia szónak számos értelmezése és alkalmazási módja van. A logikában és a filozófiában használt értelmezése a legegyszerűbb és legáltalánosabb:

Ha A-ra érvényesek és lényeges jellemzők az a, b, c és k tulajdonságok, ugyanakkor B-re is érvényesek és lényeges jellemzők az a, b és c tulajdonságok, akkor A és B tulajdonságainak analógiája szerint kijelenthető, hogy a k tulajdonság B-re is várhatóan, de nem bizonyosan érvényes.

An(n)alógia – bemutatkozás – folytatás...

An(n)alógia szerintem: hozzám hasonló, velem bizonyos szempontból egyező, annak (tehát nekem) megfelelő. A szót én magam kreáltam a görög *ἀνάλογος* (ánálogosz) szó (amelynek jelentése: arányos, megfelelő, hasonló) és nevem, Anna összeillesztése során.

Egy másik definíció szerint az An(n)alóg: az An(n)aló-gán alapuló (még ha ebből nem is tudtunk meg túl sokat).

Az An(n)alógia szónak számos értelmezése és alkalmazási módja van. A gyakorlati életben csak úgy, mint a filozófiában használt értelmezése (sem) igen egyszerű és általános:

Egy pillanatban érvényesek és jelentősek lehetnek még egy látszólag teljesen jelentéktelen személyről vagy eseményről alkotott impressziók is, amelyek aztán sokszor jelentőségteljes egyéb pillanatokhoz (percekhez, évekhez) vezetnek. Rám nézve (aztán persze lehet A-ra, B-re vagy C-re nézve is) ezek a pillanatok lehetnek félelmetesek vagy szomorúak, vagy éppen nevetségesek és vonzóak, amiktől aztán néha hosszú útra indultam (ahogy A, B vagy C is tette alkalmanként), hogy megválaszoljak olyan kérdéseket, hogy hogyan lett egy ilyen jelentéktelen eseményből vagy személyből egy ilyen jelentőségteljes évpillanat... Aztán az ember (én, vagy A, B, vagy C) megjárja a poklok poklának is a poklát (éppen olyan ez, mint a kincskeresés- l. a mellékelt illusztráció), hogy aztán onnan újra megérezhesse a virágillatot. Aztán a világ (egy darabig) újra elcsendesül. Nem biztos, hogy minden igaz rám. Nem biztos, hogy minden mindenkire igaz. Bizonyos dolgok mindannyiunkra várhatóan, de nem bizonyosan érvényesek.

De az An(n)alógia ugyanaz...

Kincskereső

Kisháziné Vincze Julianna

Az ember a mindennapjaiban gyakran találkozik egy-egy gondolattal, érzéssel, látnivalóval, amely mélyen érinti, eltöpreng rajta, vagy lenyűgözi. Valahogyan mindenki reagál az ilyesmire. Aki késztetést érez az írásra, rajzolásra, szavakká vagy képekké formázza a benne kialakuló hatást. Az utóbbiak közé tartozván megpróbálom magam is leírni, vagy képeken megjeleníteni magát az élményt – akár negatív, akár pozitív az – és amit bennem kiváltanak az átélt pillanatok és események, töprengésre ösztönző gondolatok. Lehet, hogy akad, aki rábólint, hogy „igen, én is így gondolom, érzem, látom”, esetleg jólesik neki átélni vagy tovább gondolni az általam leírtakat. Talán ez az oka, hogy amatőr létemre vállalni merem mások előtt is a verseimet, képeimet, tűzzománcaimat.

Ballag a patak a medrében

Ballag a patak a medrében;
A lábam bele-belemeritem -
De jó! Igen, de jó!

Rám szól az anyám, hogy „Jaj, ne tedd!
Megbetegíthet a hideg!
Tudod! Ugye, tudod?”

Jaj, miért vagyok ilyen roskatag,
Hogy ennyitől nyomom már az ágyamat?!
Szegény fejem! Szegény!

Hát nézem csak, hogy szalad a tiszta víz;
Szót fogadok, mert a korom még csak tíz.
Gyerek vagyok, gyerek.

Gyerek voltam, gyerek...

Most, felnőttként, de sok mindent nem teszek!
Pedig anyám nem mondja, hogy nem lehet.
Igen, sajnos, igen!

Mert annyi mindent megtanított ő nekem,
Hogy' éljek, hogy jó legyen az életem.
Tudom. Most már tudom!

Ma én fogom a kezét, és segítem őt.
Ő a gyermek, én lettem a bölcs felnőtt.
Csak néz szép szemével.

Ó, anyám! Hát most mondd el nekem,
Mit tegyek, hogy jó legyen az életem!
S nem beszél. Egy szót se' szól.

Igen, sajnos, igen!
Mint egy gyermek, nem beszél.
Csak szót fogad – mint egykor én.

A csend

A csend, a csend az úgy szeret,
Mint senki más, engemet.
Átölelve dajkál ő,
Mint egy szelíd szerető.

Felszabadít, szárnyat ad,
Rábízhatom magamat.
A gondolat útra kel,
És az érzés énekel.

Így születhet versre vers,
Melyben talán társara lelsz;
S így szűnik meg magányom -
Mert megosztom világom.

Szivárvány

Szép szivárvány, fenn, az égen!
Boldogságot hozzál nékem,
Szép szivárvány!

Őszi szél hajam borzolja!
A kamrákat telehordja
Az őszi szél!

Legyen ünnep a karácsony!
Dió függjön fenyőágon,
Legyen ünnep!

Tavaszi jöjjön lágy szellővel,
Búzákat éltető esővel
Tavaszi jöjjön!

Legyen mindig minden ember
Elégedett az élettel
Minden ember!

Szép szivárvány, fenn az égen!
Ennyi öröm elég nékem,
Szép szivárvány!

A Napom legyél!

A sárga Hold s a csillagok
Ott fenn az égen hogy' ragyog!
De nem sajátjuk ám e fény!
A Nap néz át a Földtekén,
S mint milliónyi kis tükör,
A visszavert fény tündököl.

Akár, ha van, ki rám nevet:
Öröm deríti szívemet,
És visszakapja tőlem azt,
Mi bennem jókedvet fakaszt.
Viszont ha arca bús, komor,
Azért az én kedvem lakol.

Legyél magad az én Napom!
Majd rád sugárzik csillagom,
S vidám kedvednek szép egén
Így tündökölhetsz rád a fény,
Mi tőled indult el felém.

Haikuk

(Szerelem)

Kezemben kezed.
Átível a szeretet
tenyereink közt.

Benned találok
azt, ami bennem is él –
s azt, mi hiányzik.

(Meguntalak!)

Jégvirág nyílt
az ablakon, s elolvadt.
Koszorú az üveg!

(Féltékenység)

Kedvesem alszik.
Mosolyog, majd felnevet.
Király álmodik!?

(Müller Péter nyomán:)

Alázat nélkül
bölcs nem lehet az ember;
esetleg okos.

(A boldogsághoz elszántság kell)

Mászd meg a Fujit
egyszer az életedben!
Boldogan halsz meg!

(Nehéz döntés)

A krumpliföldön
gyomnövény a rózsá is.
Hát ki kell vágnod?

(Nagyszülők)

Nálunk a Hold kél,
Földünknek másik felén
most jön fel a Nap.

(Rohanásban)

Nyárra az ősz jön,
Arra a tél s a tavasz.
Pillanat telt el!

(Öregedés)

Reggeli most volt,
Itt az ebéd ideje -
S már vár vacsoránk.

(Cím nélkül...)

Kezemen érzem
a rózsatövis nyomát.
Meg is érdelem!

(Hangulatrontás)

Hold sugarában
Fürdik az éjben a tó...
Egy csali csobban.

(Sosem tudhatod, mikor van vége...)

Az árok partján
Kis kikerics sárgállik.
Egy lúd lép felé...

(Nem lehet végleg eltiporni az életet!)

Az erdő útján,
Egy emberi lábnyomban
Ibolya nyílik.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, nyugdíjas. Egy gyönyörű asszony kíséri életem, több mint 34 éve. Két felnőtt, gyermekünk van: egy leány, egy fiú. Életem jelentős részét a hajógyártás, a közsféra szolgálata töltötte ki.

Megtiszteltetésként ért, hogy 2011–2012-ben megjelent antológiákba bekerült pár írásom. A megálmodott érzések papírra vetése öröm. Vélem, tán hagyok némi nyomott magam után, az idő sodrában. Esetleg lesz pár gondolatom, mely másokat is megérint, s azt mondják: ez velem is megtörtént.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Gyógytorna

(elbitangolt gerincek javítását célzandó gyakorlatokkal.)

Az Úr 2012. Pünkösd (június) havának közepén a reumatológusok gyöngye – egy hisztis férfi személy -, gyógytornára íteltette gerincemet, s beutalót nyomott a kezembe.

Elérkezett a nagy nap, felsétáltam az egészségmegőrző intézmény valahányadik emeletére, s mindjárt dobtam is egy hátast. Nagy betűk hirdetik a lengőajtó felett „*Bőr és nemi beteg gondo*zó.” Lecövekelek, a kezelésre jogosító tacepao-n ez az emelet és a folyosó vége van jelölve. Körbenézve, kisebbségi etnikum jegyeit magukon viselő embereket látok a szebbik nem köréből, mellettük pár meghatározhatatlan korú természetes szépasszony foglalja el a váró nagy részét.

Óvatosan, araszolva átjutok a folyosó végére, rácsokkal lezárt ablak nézz velem farkasszemet. Jó Isten, hova kerültem. Papírlap hirdeti, pár perc múltán beszedik a beutalókat. Izgalmasnak ígérkezik, az ember lélekben felkészül valami nagydarab, természetes személyre, ki a gerinccsontok kezelésének nagy tudója. Esetleg törí, zúza majd újból összerakja a nevezett csontokat, és felújítva távozik az ember lánya, fia.

Kellemes meglepi. A nyíló ajtóban egy fiatal kisasszony, talpig fehérben. Az idő kint kellemetesen 25 C fok körüli.

Gondolatilag első reakcióm: a Hölgy túl van öltözve ebben a melegben, és szép a mosolya. Nyújtom beutalómat, regisztrál, megbeszéljük kedden 12,00-kor kezdek. Ide öröm lesz járni, csak az emeletek száma lehetne kevesebb! Fő az optimizmus, a határtalan önbizalom, a többi meg jön magától.

Az első mindig a legszebb, legjobb, legmaradandóbb, örökre elkísérő emlék, édes-boldog titok. Legyen szó szerelemről, csókról, randevúról, bármiről; mi két embert közt kialakul, létrejön. Nem csalódtam, több mint hatvan év után, egy göndörön-kócos barnahajú szép mosolyú leány új dolgokra próbál rábírní. Tisztelem a bátorságát, fanatizmusát, optimizmusát, ám esetemben lehetetlen feladatba vágta a fejszáját. Ismerem erényeimet, gyengéimet, míg a csillagszemű kínzóm, ezt nem mondhatja el magáról: mert ami késik, annak nincs még itt az ideje.

Rém egyszerű gyakorlat, kezdésnek, ember fia hanyatt fekszik, két keze a saját vállain törzsre merőlegesen nyújtva, eközben a lábak talpra felhúzza. Ekkor jön a csavar: jobb könyök – bal térd test fölött találkozik. Őszintét szólva hangosan felkacagtam, s egyben jeleztem kínzótomnak:

– Kedves, göndörön-kócos barnahajú szép mosolyú, átellenes végtagjaim jól megnézték egymást, in-tegettek majd nyugalmi állapotba zúgtak. Esélyük sincs az egymással való találkozásra, a gumiember sem én vagyok

– Uram, mire végzünk az előírt mennyiséggel simám menni fog ez a gyakorlat.

– Szép Nőnek mindent elhiszek, de ehhez tán különórát kéne abszolválnom?

– Menni fog ez különóra nélkül is.

Ennyi optimizmus így fiatalon? Végül is a pozitív szemlélet az élet velejárója, bár manapság ez már csipetnyit túl van lihegve, s minden értelmetlen haszontalanságot a pozitív hozzáállás keretén belül sóznak rá a népekre. A népek meg veszik, mint a cukrot, s aztán sírnak; nem ezt a babaruhát akartuk.

Verőfényes csütörtöki nap, a déli harangszóval egy időben feltárul kínzásaim helyszínének ajtaja.

Ahogy jól nevelt egyedekhez illik, besorjázunk. Hölgyek külön átöltözni, mi ketten urak a terembe. Gyakorlatok szenvedő alapalanyai – gumi lapok – a földre kerülnek, s mi a rekkenőnek is nevezhető 36 fok C áldásait élvezzük a nyitott ablak, két mennyezeti ventilátor enyhet nem adó, de legalább kellemesen surrogó kavarása mellett. Göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszony rövidnadrágban és rövid ujjú felsőben lép közénk. Változnak az idők, sokkal szemrevalóbb. Névsorolvasásba kezd, megvagyunk, s két új kínzásra alkalmas személlyel bővült csipetnyi csapatunk.

– Kézcsókom kisasszony, mielőtt belecsap, a lecsóba, lenne két javaslatom.

– Parancsoljon, hallgatom!

– A nagy melege való tekintettel esetleg minden második gyakorlatot elhagyhatnánk. A megjelenek nagy számát és a helyszűkét figyelembe véve; az oldalra hadonászok és orrba verem a szomszédom

gyakorlatot ma kivételesen felfüggeszthetnénk.

– Egyéb javaslat?

– Kisasszony, ha bikiniben tartja a foglalkozást, a jelenlévő Hölgyek láthatnák mivé lesz alakjuk a kínzások következtében, mi csekély számú urak pedig szemeink által élvezkedhetnénk! Bocsánat merészségemért!

– A vetkőzés most elmarad, de ha tovább tart a kánikula a csütörtöki foglalkozást medencében tartjuk, víz alatt! – meg vagyok győzve, egy gyönyörű panorámás mosollyal.

Izgalmasak a gyakorlatok, a záró részben leginkább a kiskutya póz. Mi ez? Egy egyszerű 4 végtagon állás, majd vezényszóra, jobb láb, térdelő helyzetből – oldalra vízszintes helyzetbe megy át, megtart, majd visszatérdel. Többször egymás után. Ismereteim szerint kutyusok – kicsik, nagyok – ilyenkor szokták megjelölni az úton heverő tereptárgyakat. Vártam is a jelszót: pisilni! Eközben kaján vigyor terült el ábrázatomon, hisz fiúból lévén, ily egyszerű dolog még csak megyeget, de a köröttem lévő Hölgyeknek? – vajh, miként viszonyulnának? Parancsszó elmaradt, semmi örömködés. Csak azért nem esem letargikus állapotba, mert véget ért a foglalkozás: – erőm nem sok maradt.

Azt vélem, a göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszonyban leledzenie kell nagy adag türelemnek, szimpátiának ügyetlenkedésünk láttán. 4 – 10 különböző korú, beállítottságú nő és férfi, egzecíroztatás nevetés nélkül nem lehet könnyű feladat.

El kell ismernem, ott vagyunk a szeren! – lélekben. A gyakorlatban ez nem igazán látszik meg. Lelkesen kalimpálunk kezünkkel, lábunkkal a szélrózsa minden irányába, próbálva a diktálás ütemét tartani. Sikerül is, míg valamely kínsztásra ítélt játszótárs nem ellenkező végtagjait kezdi el gyötörni lelkesen. A fogalomzavarok sokat javítanak a hangulaton. Legjobb mikor göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszony, fizikailag teszi helyre az elbitangolt kínsztottat. Nevezetesen, megpróbálja cirka 45 kg-al a helyes irányba terelni az áldozat végtagjait, nem kis derűtséget keltve.

Cserélődünk, az arányok a fiatalság irányába tolódnak el. Medence sajnos nem épült meg, így maradt a kínsztás helyszíne, eszköze. Ifjú, karcsú, darázsderékú leány nyaki problémával, fiatalember derék gondokkal, mi többiek általában gerinc nyavalyával. Szép egy csapat, a gyógytorna meg univerzális.

Ma láttam a csodát, egy ifjú, jó alakú, csinos Hölgy véghezvitte: jobb könyök – bal térd test fölött találkozik, majd a bal könyök – jobb térd érinti egymást, gyakorlatot. Jó magam még annyira sem jutottam, mint máskor. A csoda láttán kiszakadt belőlem a reménytelen vágy.

- Ő meg tudja csinálni! – sóhajtottam, s kinyúltam.
- Igen, s a teremben még jó páran.
- Igaz egyiküknek sincs sörhása, és Nőből leledzenek, ezáltal sokkal rugalmasabbak, nálamnál.

Mindennek van előnye az életben.

Igazándiból az mégsem lehet ember fiának mentsége, hogy a kellemes hegycsúcsként ágaskodó domborulatok maradék figyelmét is elvonják a gyakorlatról. Jó a nyár, a rekkenő meleg, a testhez simuló női dresszen átsejlő bájos idomok.

Mai sláger, a kiskifli-nagykifli gyakorlat: ember leánya, fia, baloldalán fekszik, adott oldali kar a fej alatt. Jobb kar törzs előtt letámasztva, térdek has elé felhúzva. Jobb kart az előttünk fekvő felé nyújtjuk, majd parancsszóra nyújtott jobb karral a hátunk megett levő irányába törzsfordítással kinyúlunk, eközben lábacskák helyben maradnak. Helyszűke esetén két csinos NŐ közt az ember fia igen csak óvatosan nyújtózik előre – hátra. Nem szeretne pofon hegyeket kapni, félre érthető mozdulat miatt. Eközben göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszony, szolid mosollyal figyelő vergődésemet. Én meg a három csinos Hölgy idomait. Miért is kell duplán kínozni a férfinépet? Avagy mért is jutnak ilyenkor is pajzán gondolatok az eszembe? – lehet, hat X után is van egészséges életösztön az emberben, s ez jó! Nagyon jó!

Egy hét balatoni élvezkedés után visszatértem kínzásaim helyszínére. A megpróbáltatások nagymester leánya, a göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszony, csinosabb lett, s a kánikula jegyei sem látszódnak rajta. A csapat összetétele jelentősen átalakult, abszolúte kisebbségben vagyok: – egyedül.

Remek új gyakorlattal indítunk: ember fia hanyatt fekszik, négy végtagját a földre helyezi – két keze, a saját vállain törzsre merőlegesen nyújtva, eközben a lábak talpra felhúзва –, s kezdetét veszi a viháncolás.

- Kézcsókom lenne egy kis problémám
- Parancsoljon, mi az?
- Aprócska bibi, de nekem kivételesen öt végtagom van
- Irigykednem kellene?
- Nem valószínű, de vezényszóra nem szokott tornázni.
- Szerencsés ember, de a gyakorlathoz akkor is csak négyet lehet használni.
- Köszönöm, már megint lemaradtam az gyönyörről.

Mókásak vagyunk így együtt. Nyertünk, egy bájosan göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszonyt, ki valóban értő mestere hivatásának. Néha apró gonoszkodások által sikerül a letargiában vergődő potenciális áldozatokat jobb kedvre deríteni. Mindjárt rosszabbul mentek a gyakorlatok, ám a nevetés, vidámság egészséges, s ezt mindenki tudja. Ergo jót tettünk a többiekkel. Hiszünk a göndörön-kócos barnahajú kedves mosolyú kisasszonynak, mert hinni akarjuk, hogy jobb lesz, bár tudjuk ifjú éveinket, fénykorunkat már nem igazán érjük el. Mit mondani szokták *„La esperanza muere al último”* (mexikói közmondás: a remény hall meg utoljára: Wikipédia)

Kishegy

Az Úr 2012. esztendejének, kellemetes verőfényes napja, arra sarkallja kicsiny csapatunkat, hogy megismerkedjünk egy Balatonlellel nevezetességgel, amely a Kishegy csúcsán helyezkedik el.

Útközben megcsodáljuk kőgazdagék ízléstelen álmvilágát. A ház terjedelmes, mediterrán jellegű, csiricsáré. A kerítés rozsdamentes acél elemei érdekesek, elgondolkodtatóak. Funkcionális célt nem igazán szolgálnak, miként a pusztai szél, oly szabadon lehet átjárni rajta. Forma világa kicsit elvont, meg-hökkentő.

Kishegyi út elején tábla, célunk a Majthényi prés-ház 3,4 km leledzik. Nekivágunk, a Nap egyre feljebb kúszik az égi lajtorján, heves tüzet ontva az alatt járókra, s a távolban ponttá zsugorodik az út – hisz a végtelenben minden összefut.

A dimbes-dombos tájon szemet gyönyörködtető az aranyárga, bíbor-vörös, fehér, kék, rózsaszín fürtök váltakozása, a zöld levélrengetegben. A méltán híres Látrányi nagyrét felé tartanak a nemes bort érlelő tőkék. A Látrányi réten indul *Fekete István: A kop-pányi aga testamentuma* című regényének története: e helyen vívja halálos párbaját Ogha aga és Babócsy Péter nemes vitéz.

Rövid séta, feltűnik a Garamvári szőlőbirtok, St. Donatus Pincészet csodálatos épületegyüttese. Az üzem, a kerti pavilon, hűs fák árnyéka várja a betér-

ni vágyó, bort kedvelő, s kóstoló embereket. Minőségi borai egy része, a „LELLEI” címkét, a nemeskócsag díszítést viselik magukon.

A balatoni műút felet átívelő hídról szemléljük a tájat, a szőlőtőkék végtelenjét, a Balaton távolban kéklő hegyeit, a tó tükrének bársony-kék csillogását. Alant az M7-en gyér forgalom, feltűnik egy száguldó sokfős motoros konvoj. Elhúznak – zajosan. Fiatalok, rohannak. Integetnek.

Lépünk tovább kb. 1,2 km után réges-régi gémeskút állja utunkat. Karámon belül hatalmas tarka-baroka szarvasmarha csorda pihen a napon, lustán elnyújtózva. Köröttük apró borjak figyelik jöttünket.

Mini nő hangos kiáltással simán lovacskának nevezi a természet ölen pihenőket,

– Nem lehet meggyőzni, hogy a ló az kicsinykét másként nézz ki, s ráadásul rá lehet csücsülni, s amott a látóhatár szélén békésen legelésznek.

Büszkén mutatja „*Lovasvölgy*”, részéről a vita lezárva. Beadjuk a derekunkat, a csordának nem fáj, – rajtuk a lovaglást kihagyjuk.

Végül is részben igaza van, itt lovastábor működik, gyönyörűen karban tartott pályák, jurta sátrak, takaros ház, udvarán két kutyus játszik önfeledten.

Tömény emelkedővel nézünk farkasszemet, alján tábla hirdeti, Majtényi présház 1,1 km. Tartalék tüdők előre! A homokfalban nevek, dátumok, beírások; érdekes színfolt az árnyat nyújtó fák tövében. Az áldott nap úgy dönt, megmutatja képességeit: – hét ágra tűz!

Elérjük a Konyári pincét, melynek tüzes borai messze földön híresek. A türkiz-kék égről, huncut, hófehér felhő pamacsok néznek a fáradó vándorra. Árva tűzcsap figyel a rekkenő melegben, valóban lehetne belőle vizet nyerni?

Enyhe kanyar, s máris a Hegyi csárda kínálja finom étkeit, italait. A szőlősorok közt emberek dolgoznak. Érdekesség, a gazdagon termő szőlősorok előtt, rózsák vannak telepítve. Szépek, mutatósak, színesek, de nem igazán értjük a szerepét. Fiatalember tűnik fel a szőlőben.

– Szép jó napot kívánunk!

– Jó napot

– Engedjen meg egy kérdést! Mi célt szolgálnak a rózsák a szőlősorok előtt?

– Egyrészt szépek, vonzzák az emberi tekintetett. Másodsorban fontos szerepük, a lisztharmat jelzése.

– Lisztharmat?

– Igen, a rózsza hamarabb jelzi a lisztharmatot, így van idő a szőlő védelmére.

– Köszönjük a felvilágosítást, az ember mindig tanul valami érdekeset.

– Nagyon szívesen.

– Kívánunk további szép időt és jó termést, gazdag szüretet mikor eljő az ideje.

– Köszönöm, önöknek is legyen kellemes napjuk!

Rövid futamodás, s feltűnik a hófehér kápolna. Megfordulunk, s lélegzetünk is eláll attól a csodálatos tájtól mi szemünk elé tárul. A tó teljes pompájában nyílik meg az ember szemének, szívének.

A tó ezen oldalán apró házak bukkannak elő a végtelen szőlőtenger rejtekéből. Túlhan a Badacsonyi hegyektől, Tihanyig öleli szemünk az igéző tájat, a tó bársony-kékje ejti ámulatba az embert, miközben az ég és a víz eggyé vált. Egyszerűen csodálatos, lenyűgöző. Lélegzeni is alig mer az ember leánya, fia, a csend áhítata ölel át mindent. A szikrázóan türkiz-kék égbolt oly sima, szeplőtlen, mint apró kis gyermek. Seholy egy gomolygó felhő-pamacs, a csend és a végtelen békesség átöleli az embert. Vágyik ide visszajönni, leülni, békésen csodálni a tájat, a mese-szépet!

Felérünk a kápolnához. A kishegy 300 m magas csúcsán áll a barokk stílusú, *kishegyi Szt. Donát kápolna*, melyet báró Majthényi György emeltetett. A kápolna harangját, 1784. október. 11-én a Balatonlellei két haranggal együtt szentelte Marcaliban, Bíró Márton püspök. A Kishegy 1815-ben Gróf Széchenyi Ferenc birtokába került, így a kápolna is, az oltáron mind a mai napig látható a Széchenyi címer. A kápolnában évente egyszer, Szt. Donát napján van szentmise. A hófehér kápolna messzi tájon is jól láthatóan mutatja az irányt. Pár lépés a Majtényi presbiterház és vendégfogadó.

A Majtényi vendégfogadó tárt kapui, úgy várják az ember fiát, mint széplány a párját: – tárt karokkal. A kertben tölgyfa asztalok, padok, a kemence vidáman pipál, gyomra süttekkel telve.

Szóke fiatalasszony, kedves szavakkal, szép mosollyal invitálja kis csapatunkat beljebb. A kedves be-

szédének, igéző szemeinek ellenállni nehéz, s a déli harangszót gyomrunk is elüté.

Áttérünk az étterem hátsó frontjára, s ím, elénk tárul a Balaton teljes pompája. A ház hosszúságú karzaton kecskelábú asztalok, rajtuk kockás terítők, melyek a romantikus, békebeli kiskocsmák, kerthelyiségének hangulatát idézik az '30-as évekből

A déli verőfényben pompázó tó tükrén, csillámló fodrokon távoli fehér vitorlák. Lassan, kényelmesen, szinte lustán, remegve várják a bódító szellőt, mely karcsú testüket mozdítja a habok felett. A táj idilli, csendes, romantikus. Fiatal pár áll a korlátnál kézen fogva, egymásra mosolyognak, s elbűvöli őket a táj, a meseszép. A zene, a szerenád hiánya szinte fáj.

A viharjelzők csendben pihennek, albatrosz száll a simogató lágy szellővel. Csodálatosan mesés világ, *Alice csodaországban* (Lewis Carroll) nyomába sem jár.

Szelíden hullámzó dombok, zöldellő szőlőtőkék, bíbor, fehér, kék, rózsaszín fürtök, kéklő ég madarai, a távolban fodrozódó bársony-kék víz lágy hullámai, pihentetik nyugtatón a megfáradt tekintetett. E táj sokszínűsége, bársonyos ölelése az örök szerelmet, az épp távol lévő kedvest juttatja eszedbe. A vágyat az elérhetetlen után, a nihili (jelentéktelen) apró embert a hatalmas természetben.

A pincér legény jó, s kérdi, mit parancsolunk?

– Ajánlatot kérünk éhünk csillapítására, s némi finom borocskát szomjoltónak s egyben kedv csinálónak.

Míg az éték-választás procedúrája zajlik, megkóstolom a 2009-es évjáratú Cabernet Sauvignon-t, mit méltán neveznek a királyok borának. Nem csalódom, bársonyosan lágy, zamatos, oly tüzes, mint szépasszony ölelése

Női nem legifjabb nemzedéke „*Rántott csirkemell steak burgonyával*” rendel. Én kérek egy „*Grillezett pulykamellet rizs körettel.*” A hölgykoszorúm többi tagja a táj csodálását némi lellei muskotállyal és jég-hideg ásványvízzel abszolválja.

Az ifjú női nemzedék étke, remekre sikeredett. Ez onnan tudható, hogy a kedvenc mini nő, nem ette le magát, s kis híján pusztit adott a felszolgáló legénynek.

A grillezett pulykamellhez, kiválóan illik a könnyed, harmonikus lellei muskotály. Lágy, selymes, lebilincselően izgalmas bor, melynek muskotályos illata a legjobb parfümök illatával vetekszik. Ízvilága oly izgalmas, mint az első csók az első romantikus randevún, melyhez lenyűgözőbb helyszínt keresve sem találna az ember, a Majtényi Présház és Borozónál. A Balaton szépsége, a hullámozó szőlőtőkék végeláthatatlan sora, a vén présház romantikus tornáca mind-mind ez idillt kelti életre.

Étkem élvezeti ízét lerontotta a körítésnek feltálat rizs, mely úgy kopogott, mint túsarok a kockakövön. Gasztronómiai élvezeti értéket nem javította az önmagában grillezett pulykamell, illetet volna valamivel szaftosabbnak, díszesebbnek, megkomponáltabbnak lennie.

Csipetnyi gombával bolondítottam volna a rizst, saláta, paradicsom, uborka, hagymadíszítéssel, melyen jól mutat a grillezett pulykamell, a rizst pedig páclével teszem zamatosabbá. Éhes voltam, megetttem, a hús kellő mértékben volt átsütve, ám a kopogós rizs elborzasztott. Ezzel a kompozícióval nem lehet díjat nyerni sehol.

A ház asszonya kedvesen figyelmes, elnézést kért a rizs miatt: – ez nagyra becsülendő!

Biztos vagyok benne, hogy nem fordul elő még egyszer ezen apró figyelmetlenség.

A táj békés, a szőlőlevelek lágyan susognak, a teraszról gyönyörködünk a Balaton csillogó türkiz-kék éggel összefüggő, végtelen víztükrében. A távolban az ég alján egy fehér vitorla, mint röppenő sirály bontja szárnyait. Az égen szeszélyes bárányszerű felhők sorjáznak, érdekes alakzatokat öltve. Kortyoljuk borainkat, melyben varázslatos ízek úgy kelnek életre, mint széplány csókja a nyáresti éjben.

Ki e vidéken jár, s teheti, ne hagyja ki a Kishegyet! A hangulata lenyűgöző, a táj idilli, romantikus, varázslatos. A végtelen dimbes-dombos tájon a szőlők végtelen tengerzöldje, a szőlőfürtök szín-orgiája hullámlázik az ember lába alatt. Ki ide egyszer eljut, annak szíve visszavágyik e békés, hangulatos, meghitt tájra.

XXXII. Születésnap

Eljött a nagy nap, mit oly nagyon nem vártunk
Harminckét éves lett tündéri barátunk
Csillog, ragyog, tündököl, türkiz-kék szeme
Huncut csillagocskák sziporkáznak benne

Önmagadért, önzetlenül szeretünk
könnyektől, furcsán csillog két szemünk
nem oly rég még huncut kiscsillag voltál
férfiszívek rabtartójává váltál

Ölelünk most keblünkre serényen
bájos tündér, ki szívünknek kedves
jövőbeli békés évtizedek
kívánnak Boldog Születésnapot!

Főnix születése

Gyönyörű Nő minden reggel újjászületésed napja
Főnixként kelsz a hajnali pírban, fényed ragyog
Én balga férfi imádlak, világosságod reám hull!
Boldog Születésnapot!

Nők

(Egy önmagában kételkedőnek)

Önmagában minden NŐ gyönyörűség
ezért dobogtatják meg hevesen
férfiak szívét, értük érdemes
lehozni a csillagot az égről

Egzisztálnak a művileg túl szépek
plasztik minden mi szemnek kedves
Plázák rejtekén ma még elmegy
hamisan csillogó strasszok mellett

Élnek ők a nagyszerű szeretők
a pillanatnyi örömet szerzők
dekoratív csillogás, üde báj
ma már akad közöttük diplomás

Létezik a többség, ki nem feltűnő
kiért férfinép kezét-lábat tör
bennük ott él a rejtett tudás
halhatatlan örök női búbáj

Értük érdemes harcolni, élni
szemük tükrébe mélyen nézni
látni csillagok sziporkázását
a vágy megtartó örök varázsát

E leányt keresem, kutatom
néki szívemet odaadom
Ő az igaz hűséges társ
elkísér egy boldog élten át

Szabad-e?

Múlnak percek, órák napok, s nem melletted vagyok
hiányzik két szép kis kezéd-gyöngéd szorítása
arcodnak, szemöldöködnek pajkos játszadozása
e balga szív nem racionális, csak érez és kérdez
szabad-e a vágyat beengedni mélyen a szívembe?

Sorsom immár sorsodhoz kötődik, létem léted része
ne dobd el könnyedén, barátságunk alkotórésze
magasan szárnyaló madár, sebesen száguldó vonat
e balga szív nem racionális, csak érez és kérdez
szabad-e a vágyat beengedni mélyen a szívembe?

Barátra leltem, ki elfogadott nem vár mást, mint lényem.
elismeri romantikus érzésem, ki zavarba ejt
kis kamaszként reszketek, mikor megérinthetem
e balga szív nem racionális, csak érez és kérdez
szabad-e a vágyat beengedni mélyen a szívembe?

Kellesz nekem

Kellesz nekem, hogy mondjam el
nélküled tán nem is létezem
szavak rónak tisztos köröket
ahelyett, hogy megölelnék

Kellessz nekem, hogy mondjam el
suta érintések, félmondatok
melletted egyszerűen lebénulok
s tudom, hogy tudod, rabod vagyok

Kellessz nekem, hogy mondjam el
mámorít érintésed, közelséged
apróságok szaladnak körülünk
s élném veled boldog éveket

Kellessz nekem, hogy mondjam el
ha majd jó a tisztas öregkor
s megírva úgy van, hogy elmegyek
szívem akkor is örökre tied!

Nőnap

Gyönyörű asszonyok, leányok
ragyog reánk mosolyotok
kinyílt köszöntésekre
Nőnapra megannyi ékes virág

Csodálatos színek kápráztatnak
bajos női pillantások elragadnak
köszönet, amiért életet adtok
gyöngédségetek által leszünk jobbak

Nyár, buli, zene, ital, NŐ!

Nyár, buli, zene, ital, Nő! – megszédíthető
pezsdül a vér, tombol a ritmus, s jön az éj
az izzón búcsúzó tűzkorong csalfa útra kér
egy ártatlan ölelés, megszédülsz! – itt a vész!

Nyár, buli, zene, ital, Nő! – megszédíthető
mondod más vagy, komoly nagylány vigyázol, ám
a zene tombol, pezsdül a vér szava, okos
nagylány, te leszel a sötét éj első áldozata!

Nyár, buli, zene, ital, Nő! – megszédíthető
egy szende szűz, ki a tűz mellett ül lázad
barnaszemű fiú már mással kacarászik
marad a gin-tonik sörrel, reggel fejfájás!

Nyár, buli, zene, ital, Nő! – megszédíthető
mindent megkapsz, fiatalság, rohanó nagy kaland
az éj félni megtanít, kit barátoknak hittél eltaszít
reggel ébred a kínzón marcangoló vád: mit csináltál?

Nyár, buli, zene, ital, Nő! – megszédíthető
megtörtént nagylány, szégyelled, nem ezt akartad
egzisztenciád partra vetett hal, más kezében
fotóid, s rajtad csámcsog a Facebookon, mindenki!

Komáromi Anna

Mindig is az hajtott, hogy másoknak segítsek, hogy
boldognak lássam a körülöttem lévőket.

Amikor azonban magamra kerül a sor, akkor... nos
akkor megrémülök.

Mert az ember kívülről mindig jobban látja a problémát és annak megoldását, mint "belülről". Ez szinte folyamatos gondolkodást, elmélkedést, vívódást idéz elő. Sok mindent és sokféleképpen beszélek meg magammal.

Ezek a belső monológok jelennek meg írásaimban.

*

Érdekes gondolat... Vajon barátságban is van olyan,
hogyzakítás?

Lehet-e olyan, hogy egy ponton elég lesz? Amikor
valami megszakad?

Kettétörhet egy szív barát miatt is?

Amikor... eltűnik a varázs... Amikor rájössz, hogy
csak hitted, hogy ami köztetek van az egy különle-
ges, örökké tartó dolog? Amikor magányos vagy,
rég látva már őt is... rádöbbenysz nem is igazán keres
téged, habár azt mondja hiányzol neki.

Furcsa... de most az az érzésem nem csak egy társ-
után vágyódhatunk...

*

Padlón vagyok érzem,
süllyedek egyre mélyebbre.

Fogalmam sincs, honnan vegyek erőt?

Talán ha jól pofán vágnám őt!

De most már ez is késő

és ugyan mért pont őt?

... Hogy az életben meglelem?

Hát ebben már nem hiszek!

Új utakat akarok, fel a hegyekbe,
hogyzellássak a messzeségbe.

Újat akarok és nem a régit,
olyat, ami nem rémít.

Ami felszabadít és rögzít,
ami csupa vidámság és komolyság.
Ami boldoggá tesz: lélekben, testben.
Ami egyszerre minden részlet,
de közben egy lesz.
Részem részemmé válik,
és nem hullok darabokra szét.

*

Vannak dolgok, amikben biztos az ember,
vannak, amiket csak megtenne.
Vannak, amiket érez, hogy tenne
és azért nem tesz, mert
lenézné a többi ember.
Minden pillanatban elér az, amikor megtennék vala-
mit, mert úgy érzem kell, úgy érzem akarom, de az-
tán mégse.
Minden pillanatban érzem, hogy nyugalmat akarok,
és nem azt hogy kihasználjanak, akkor inkább hagy-
janak békén.
Szeretném egyszer azt érezni, amit akarok, azt tenni,
amit akarok, és nem azt amit mások által jónak gon-
dolok!
Egyszer én is lehetek "piszkos" és egyszer én is lehe-
tek rohadtul boldog!!
Mert ha amúgy nem, hát így megkapom!

*

Már megint hol ilyen,
hol olyan az idő,
és ismét semmire sincs idő.

Munkahelyen be-beszólogatnak,
hogy így, meg úgy kéne
és az embernek még sincs pénze.

Igyekszem megfelelni,
és önmagam szépen kifejezni.
Nos, mint tudjuk,
a kettő együtt nem működik.

Mégis...

Azt hiszem egyetlen dolog
átlendítheti a mérleget,
és az ember boldog lehet...

... ő itt alszik mellettem.

Komáromi János

emlék morzsákat
seprek a múltból
mint kenyér-szemcséket
a konyha pultról

sorjáznak tülekedve
az előcitált pillanatok
a megélt vagy megálmódott
érzések, képek és gondolatok

szavakkal rajzolok képeket
árnyakat és fényeket
melyek ha néha rejtve is
de elárulják a lényegét

néha azt ami volt
néha azt miért volt
néha azt ami van
mielőtt végleg elrohan

ez bizony már ötvenhárom

szóljon ez a vers most az évekről
essen néhány szó a tényekről
ami van, ami volt azt nem bánom
ez bizony már ötvenhárom

kezdjük a hittel és a reménnyel
semmi baj nincs még az enyémmel
bár sokak szerint alaptalan a bizakodásom
ez bizony már ötvenhárom

nem akarok versengeni fiatalokkal
beérem a nekem való dalokkal
hiszen eltelt néhány év azt belátom
ez bizony már ötvenhárom

korábban fekszem és korábban kelek
munkámtól nőnek az adóbevételek
többnyire elkerül az álom
ez bizony már ötvenhárom

van gondom, de sokat nem panaszkodom
átlagban tizenkét órát dolgozom
mégis egyre csak nő a tartozásom
ez bizony már ötvenhárom

szeretem a tavaszt és szeretem az ősz
köszöntöm az egyre több ismerőst
többször gombolom be a kiskabátom
ez bizony már ötvenhárom

nyitott vagyok ma is minden újra
nem nosztalgiával emlékszem a múltra
maradt régi és lett néhány új barátom
ez bizony már ötvenhárom

az egészségem még jól funkcionál
nem ücsörgök napokat az orvosnál
de ami az orrom előtt van azt rosszul látom
ez bizony már ötvenhárom

könnyebben és gyorsabban elfáradok
valahogy lassabbak bennem a bioáramok
ami nem megy azt nem próbálom
ez bizony már ötvenhárom

alaposan kifulladászt a hegymenet
de még kinyomom fekvé a száznegyvenet
bár kicsit talán csökkent a kitartásom
ez bizony már ötvenhárom

szerелеmről, szenvedélyről is írok verseket
még tudom használni a betűkészletet
amit régen írtam, azt néha újként csodálom
ez bizony már ötvenhárom

nem kopott meg semmit a fantáziám
és úgy érzem, remek még a memóriám
de amit eltettem azt sehol sem találom
ez bizony már ötvenhárom

amit tudok azt örömmel adom át a fiataloknak
de a diákok valahogy egyre fiatalabbak
gyerekeket nevel már sok régi tanítványom
ez bizony már ötvenhárom

amióta a férfikort betöltöttem
családom egyre csak öregszik köröttem
már huszonkettő is elmúlt a kislányom
ez bizony már ötvenhárom

nem vagyok egyedül a sok-sok küzdelemben
van aki támogat és kitart mellettem
elviseli minden rigolyám és furcsaságom
ez bizony már ötvenhárom

na jó, hát van némi változás
de az élet így "örökifjan" is csodás
szembe nézni a jövővel van elég bátorságom
ez bizony már ötvenhárom

vidám maradtam és derűs is úgy hiszem
az életem tovább így viszem
a jövőt rengeteg tervvel várom
hisz' ez még csak ötvenhárom

alkony

ott kint meglebben valami zöld
alatta barna fatörzs, meg valami föld
miközben szelekkel cseveg a lomb dévajul
lezuhan a napsugár és bealkonyul

becsomagolták a fényeket sötét papírosba
kicsordult levük festi az eget pirosra
nem hittem soha, hogy így is lehet...
ellopott fényekkel festeni színeket

előmlő fénytelenység lassan mindent eltakar
örök nyugtalanság hirtelen-szél kavar
hullt leveleket ragad magával magányos szél gyerek
hajladozó ágak árnyéka házak falán szédeleg

Nap-halál dalába kezd a fülemüle
nappal izgatóságát váltja fel éj közönye
végleges búcsúja ez a mai napnak
elmúlt órákból csak emlékek maradnak

még vissza néz ránk az ég vörös tekintete
még talán lenne a számunkra üzenete
de már nem jutnak el hozzánk elhaló szavai
gondolatunkban új nap jár... a holnapi

elmerült

elmerült a vén csónak
sűrű köd lepte vízen
felette fahasábok úsznak
a kisimult felszínen

csendes-halott himbálódzás
körbeveszi iszap-nyugalom
sok-sok év szolgálat után
ennyi a megérdemelt jutalom

már nem lép bele hetykén senki
nem lökdösik vizes lábak folyton
nem taszigálja a viharos szél
nem veri zuhogó eső a parton

arany-ízű csók se csattan
napfényt ringató ölében
csillag-tükörképet sem láthat
lágymű hullámú sötétben

új csónakok siklanak
az örökké folyó élet vizén
új csónakban ülünk már
egymás mellett: Te meg Én

hazai képek

képeket írnak az alkonyatba
a csillagok felettem
ezen a földön boldog voltam
de mégis útra keltem

megállok az éjszakában
nézem az égbolt fényeit
ezt láttam gyermekként is
látványuk újból megrészegít

itt volt a bölcsőm réges-régen
itt csókoltam először édes szerelmet a szájra
itt tettem első lépéseim
erre a földre gondolok úgy mint szülőhazámra

képek suhannak, mind csak egy-egy villanás
sorban tűnnek fel álmok és remények
a régiék édesek, szépek és igazak
de a legújabbak valóság-kemények

és ha elfogyott minden energiám
ha körül vesz a "létezni kell" ostobasága
új erőt meríteni eljövők ismét
e jól ismert itthoni tájra

gyermekkoromból itt élnek még
a tiszta vágyak és az őszinte hitek
hogy tovább éljek ahhoz bátorságot
mindig itt merítek

képeket szőnek a nappalokba
aranyló napsugár-fonalak
elszakadni sohasem lehet
a gyökerek visszatartanak

amikor lépteim eltűnnek a semmiben
akkor végleg elhagyom ezt a tájat
nem jövök többé gyermekkorról álmodozni
az utcákon bolyongani senki se láthat

de azért még vissza-vissza nézek
lebegő lelkem nem oszlik el soha
én leszek e kéklő, hazai égen
az öröklét szivárvány-mosolya

csikó álmok

csikó álmok a zabolátlan szélben lobogó
sörényekbe kapaszkodó szabadságról
a csatakos bőr alatt feszülő izmokról
és a soha véget nem érő vágтарól

miért is lenne csak álom
így lesz, ha egyszer megtalálom
csikó álmokban felbukkanó valóságom

hol

Hol voltál míg nem voltál velem?
Hol jártál míg nem léteztél nekem?
az nem lehet, hogy nem voltál sehol
az nem lehet, hogy Semmiből Mindenné változol

lépéseim neszében követtél
mögöttem voltál élém sohasem kerültél
meleg voltál fejemre féltőn hulló napsugárban
vörös szín lenyugvó koronában

hajnalokon az utolsó édesre-álmodott pillanat
éjszakákon nyugodt szuszogás, mely simogat
csend, az őrijítő ricsajok között
hang, ha az örök némaság üldözött

ott voltál minden pillanatomban
amikor egyedül voltam és majdnem összeomlottam
ott kellett lenned minden lélegzetemben
amikor eltévedtem és utamat kerestem

kezemben vonalak mutatják elrendelt sorsomat
hitem messze űzi az ostoba jósokat
akik semmit sem szóltak rólad
nem mondták, hogy valahol ott vagy

tenyér-vonalak erdeje mit sem tud
csak mélyül és összevissza fut
nem mondanak semmit a jövőről
nem tudnak semmit az örömről

és nem is kérdeznek soha
csak én kérdezem, én a bölcs-ostoba:
Hol voltál míg nem voltál velem?
Hol jártál míg nem léteztél nekem?

de válaszokat nem várok tőled
így is megkapok mindent belőled
nem számít hol jártál, hol léteztél
hogy szent voltál, vagy folyton vétkeztél
nem számít, hogy eddig nem voltál sehol
hogy a Semmiből Mindenné változol
mostantól csak mellettem létezel
mostantól nélkülem nem leszel

pillangó cérna

szemedbe néztem éppen
pillangó szállt el közöttünk
cikázva lebbent tova
mi meg önkéntelen felnevettünk

tán láthatatlan fonalat húzott
maga után a kis rovar
és tű is lehetett nála láthatatlan
– mert a kettő csak együtt varr –

lebbenései közben
összefércelhetted a szívünk
másként nem is volna érthető
hogy ennyire szeretünk

egy képet

egy képet kísért
a kapuig baktatott
tudta, ha eljön
semmit nem hagy ott

egy képet vitt el
magához szorította
mikor megtalálták
még mindig tartotta

egy álmod elhagyott
egy másik nem találta
lassan értette meg
többé nincs hazája

egy új világban
talán másként lehetne
egy őszinte világban
még most is élhetne

egy képet akart
egy valóságot
egy életet akart
egy igazságot

egy képet festett
magának színezte

amikor elkészült
az élet falára tette

egy képet látott
nézte minden nap
hiába jött hajnal
vagy az alkonyat

egy képen, egy élet
egy képen a világa
ha körülnézett
sehol nem találta

egy új világban
talán másként lehetne
egy őszinte világban
még most is élhetne

egy képet akart
egy valóságot
egy életet akart
egy igazságot

egy képpé lett ő is
egy emlék csupán
de nem lóg a képe
senki falán

egy kép sem őrzi
milyen volt valójában
itt volt nem rég
de eltűnt a homályban

egy új világban
talán másként lehetne
egy őszinte világban
még most is élhetne

egy álom volt ő
egy nagy lehetőség
észre sem vettük
miénk a felelősség

egy képet akart
egy valóságosat
egy életet akart
egy igazságot

elringatott

karjaiba vett
és hang-nélküli altatót dúdolván
elringatott

annyi fájdalmat őriztem
hogy az egész lelkét kellett adnia
velem egyé kellett válnia

míg én lassan új erőre kaptam
mert tőle mindent elfogadtam
ő kivirult és megtelt új élettel
önmagát is megváltotta a szeretettel

úgy jöttem

úgy jöttem, mint sötétben az illatok
észrevétlen érintésem átkarolt
és megrezzent a lelked
amikor érezted
hogym valahol ott vagyok
szeretetem ott ragyog
láthatatlanul is köröttem
és mert lelkemet soha magadhoz nem kötöttem
így hát itt maradtam
és örömmel elfogadtam
mindazt amit a sorsom általad adott
és mindig elringatott
az az édes érzés
hogym már nincs több kérdés
és nem kellenek válaszok
mert csak egyszerűen itt vagyok

úgy jöttem, hogym többé nem kell új utakra lépnem
nem kell titkolnom, hogym eddig is éltem
és lehetek végre önmagam
nem hallgatom el óvatlan szavam
hiszen az érzések érthetők
nem anyagi mértékkel mérhetők
úgy jöttem, mint fáradt hajnalon a mosolyok
és mást már nem is gondolok
mint amit mondok
mert maradtak gondok
de minden árnyon átsegít
az a fény, ami nem csak melegít

de fel is emel és meg is vált
minden régi magányt
és átsegít lépni mindig
amikor árkok szélén megáll a lelkem
és már nem kell keresnem a hidakat
hiszen egy itt ragadt angyal
átrepül velem minden sötét pillanat felett
hogy végre Béke legyek

és többé ne kelljen érkezniem
maradhassak itt örökké
és váljak a folyton úton levő Semmiből
a mozdulatlan Mindenné

csendes sikolyok

csendes sikolyokkal hullanak alá
öngyilkos esőcseppek
mindegyik azt hiszi így lesz a jobb
így lesz a könnyebb
nem lebegnek
nem sodródnak szelek szárnyán
szétloccsannak a kövek
kemény tűzzománcán
vagy felissza őket
kertek fekete göröngye
a földnek segít áldást osztani
az angyalok könnye

mint rakpartok

mint rakpartok füstje
rakódik a csöndre
feltörő kiáltás ölel át
Hold-sarló fordul
Göncöl-rúd nyikordul
csillag-utak között vezet át

feltörve minden ódon szavunk
eszmélünk és elhamvadunk
mellünkre rajzol jeleket a hit
őrizzük egymás rólunk szóló álmait

én összeraktalak magamnak
billió atomból megalkottalak
lelkem jobbik részét adtam
hogy léteimből feltámasszalak

és szavaim a szádban édesebbé váltak
kereső kezeid folyton rám találtak
szemed mélyében arcomba köszöntem
lépéseid szelíd nyugalommal gyűltek mögöttem

mint illanó gondolat
mit kétség szétfoszlat
hajadba rejtem el titkos illatom
élők első és utolsó reménye
ég peremén gyúló est-hajnal fénye
szívemben öröm-szirmú virág lett a bizalom

állj mellém

állj mellém
ha nem vagy itt
akkor is legyél velem
simogass
ha el sem érsz
akkor is ölelj engem

tégy csodát
hogy rám találj
gyenge pillanatomban
védőn óvj
hogy gyermekké
válhassak karodban

érints meg
ha álmodom
akkor is mellém bújj
nézz reám
ha ébredék
akkor is hozzám simulj

ne hagyd
hogy a józanság
kétségei elragadjanak
ne engedd
hogy lelkem tiszta vágyai
magamra hagyjanak

légy a Pont
az Egyetlen
amihez létem köthetem
légy az Út
az Egyetlen
aminek a Megérkezést köszönhetem

Te légy önmagam
amikor értelmem
elpusztítani készül Hitemet
válj szabadítómmá
amikor szorosabbra húznám
lelkemre záródó bilincsemet

Egységem légy
amikor napi terheim alatt
széthullni készülök éppen
akkor is velem legyél
amikor magány-börtönömbé zártan
én már nem is kérem

...

részemmé válj
hogy jobb tudjak lenni
taníts meg Önmagam szeretni

csatangolt

csatangolt az est az éjben
árnyéket rajzolt a Hold
ellebbenő fakó fényben
reszkető emlék dalolt

fű között a barázdákban
lassan felnőtt a sötét
mintha láttam volna akkor
halott nappal szülöttét

göröngy gurult el a földön
száradó sár-részecskék
összebb bújtak eresz alatt
fészkükben a kis fecskék

röppenő madár-álmokból
egy kilebbent a fára
olyan volt az az éjszaka
mintha szárnyakra várna

úton zörrenve bukdácsolt
egy magányos falevél
vágy hajtotta hosszú útra
egyszer biztos célhoz ér

sárga pászmákban hullottak
lámpákból a fénycsomók
lassan eltűntek mögöttem
ott felejtett lábnyomok

éj csatangolt a hajnalban
fény szívta fel a homályt
láttam már a vizek felett
a Nap fénylő homlokát

kicsúszik

fák alatt fekszik
már ez a nap is
kicsúszik kezemből
egy lapos kavics

fűbe zuhanva
alszik az árnyam
magamat kerestem
de nem találtam

kacsázik az égen
sárgán izzó korong
feltámad a szél
hangraforgó forog

semmi nem történik
önnön okom vagyok
szavakat élek
egyszer elhallgatok

vízen kék csillag
gyűrött ragyogás
lobbanó tekintet
lélek szárnyalás

visszhang leszek majd
lüktető dallam
felverődő csendben
porladó zajban

fehér felhő-árnyék
felettem meglebben
onnan néztem le
egy másik életben

pókfonálon billeg
harmat-ékszer fénye
sorba fűzött gyöngy
új világ reménye

karjaid közt

karjaid közt újra alszom
karjaim közt újra élsz
két szemedben megtalálom
két szememben elalélsz

pillantásod édes mámor
pillantásom forró tűz
érintésed szelíd bársony
érintésem hozzám fűz

karjaid közt gyengéd álmom
karjaim közt vad erély
két szemedben magam látom
két szememben szenvedély

pillantásod az alázat
pillantásom védelem
érintésed az imádat
érintésem érzelem

karjaid közt elbújhatok
karjaim közt itt maradsz
érintésed simogató
érintésem itt maraszt

pillantásod odaadás
pillantásom elfogad
két szemedben tűz-lobbanás
két szememben megmarad

dr. Kovács József

Ez is én vagyok

Cserépdarabokat szedegetek. Az apróbbakat szél hordja össze, a feledni készülöket meg az emlékezet. Mindegyik egy darabka belőlem. A nagy pörgésben, amikor még minden sietős volt, sokat elhagytam belőlük, s mint idős házról a fáradt vako-

lat, hullottak rólam rendesen.

Azóta lassult a járásom. Most féltve őrzöm valamennyit, s szakadatlan' gyűjtögetek. Az ölelések íze még a számban, az adakozás öröme a lelkemben, de a súlyos kérdések már csendes fejbólintássá szelidültek. Igen. Összeállt a kép, s a részek is értelmet nyertek. Csak az idő volt túl kevés, hogy a dolgok végképp helyükre kerüljenek. Egy szusszanásnyi kéne még, hát-radólni, hogy kipihenjem magamból az életet. Pedig nemrég' még mesével feküdtünk, s felnőttként ébredtünk a valóságra, és már fáj, ha festett arcú bohócok mondták meg, hány lépés a világ. Vagy.....így van minden kitalálva? A-tól Z-ig megvan mindnek a helye? Ennyi volt? Se több, se kevesebb? Mint sámfa a cipőben, kitölt minden lehetőséget és teret? Mint mondat végén a pont? Aztán semmi, csak az emlékezet? Igen. Valahogy így. Pillanatnyi döbbenet, kis fáziskésés, míg a fatantusz leesik, aztán egy bölcs mosoly – Helló világ!!!A megmértetés ideje érkezett.

Kincstári dolgainkat leadjuk, mint ész, bizalom és alázat, terítékre kerül a düh, ármány és hamis élvezet, s lelkünk kifordított zsebként árulkodik, semmi sem maradt takarásban. Restellem, mert nem kicsit bukásra állok.

Rakosgatom cserepeimet. Ők nem beszélnek, én meg semmit sem erőltetek. Pedig hány évtized története feszül bennük. Kérdő tekintetek, néma felkiáltó jelek. S a boldogságmorzsák? Hát persze. Ők az ékezetek. Kell lenniük, mert nélkülük értelmetlen a mondat. Csorbaszélű, piszkos darabot veszek a kezembe. Ha nem látom is érzem a rút sárfoltokat. Mint a múltó hold árnyék oldala. Negyven fok felett tud a láz így gyötörni. Titkolnám őket.....de minek. A nagy Ítélszék úgyis tudja a dolgokat. Mert Ők.....mindig, mindenről tudnak.

Cserépdarabokat szedegetek. Mások durva vesszőseprővel erőltetik unott halomba őket, én megbecsülöm mindegyiket. Az apró mosolyoktól, létemet formáló történésekig. A kassza elkészült. Gazdag vagyok. Hisz' van már belőlük szépen. Bűnös lelkemen időnként eluralkodik a birtoklási vágy. Mind az enyém, s csak az idő választja szét őket. Az idő. Ez a rosszarcú smink mester. A rútat kedvessé teszi, a világtalanlátónak becézi, s a százévesnek örök tavaszt ígér. Rálehel egy fényképre, s az gyorsan megbarnul. A nagy lomtanítás hajnalán pedig egy leírt kupac aljára kerül. Így van ez mindennel. Mert aki megy, az a múlt, s a jövő, aki megérkezett.

Éjfél

Tompán kúszik végig az éjféli harangszó
kiszabadulva kápolnák csöndjéből
végighömpölyögve a városon
betakarva mindent. A Károlyi-kert felett
mint friss örvény megfordul
elmélázik az üres padok felett
csendben megáldja az alvó játszóteret
aztán továbbhúz
mint kitörni készülő zúgó fergeteg
Éjfél van
Nagy álmok, szomorú végítéletek
egyszerű beteljesedés, s te HOMO
időtlen emlékezet
Megvádolt pillanatok, melyek még
tavalyról maradtak
Anyám könnyei, melyek
föl még nem száradtak
s ibolyán túli gyöngy sugarak
melyek csak kék álomban fogantanak

Anyám megálmodta apám szerelmét
s én örök álmodozásra ítélttem
de meglopom álmaimat, míg mások
letagadják azt
Éjfél van.
Én itt ...
Te ott ...

s közöttünk, fölöttünk ott lebeg
valahol az ítélet
Kezem nyugodt
konokul uralkodik
birodalmam felett
A pohár hűvös
csiszolt testéből pezsgő mámorea
nyújtózik felém, de a belső nyomás
megöli az alkohol akarátát
Csöndes harangszó a Ferencziek felől
Éjfél van.
A nagy összeborulások
s nagy fogadalmak ideje
Én rád gondolok üveghomlokú égbolt
te kemény, mégis simogató sötétség
rád gondolok tiszta víz
szerelem és kenyér, mert így legalább
álom-tökéletességed az enyém
Elül a harangszó
s egy évvel ismét bölcsőbb lettem
Már tudom, hogy az üzenet csak
a vágynak szól
s nem életemnek
Tudom, hogy lélekben a hovatartozás
tudata uralkodik feletted, engem pedig
a birtoklás önzősége hajt
Tudom, hogy hiába roppan csontom
a nagy akarásban
hogy érdemeim elismerése mellett
ismét csak az utcán találom magam,

hogy megint keresnem kell azt a csöpp
meleget, mit valamikor anyám álmodott
meg a nászágyon
s amit sohasem kapott meg
Én azóta fázom.

Kezem tétován nyúlik libbenő szoknyák felé
s egy áldott pillanatra
arcomra borul a szerelem
Gerincem fellángol
izzó csont börtönében szédült álmok
készülődnek az örök emberi megvalósulásra
Egy erjedési folyamat kréta rajza
vetődik a hétköznapiok kalendáriumára
mely a kézfogástól az ágyig vezet.

V A L A M I

.....
.....
Valamit könnyű szívvel eldobtam
Valami mindig elérhetetlen
Valami uralkodik rajtam
Valami mindig elhallgat bennem
Valami kialakul
Valami összetörik csendben
Valamit megtanultam
Valamit örökre elfelejtettem
.....
.....

Hiszek

Hiszek a színekben és árnyak szomorúságában
Szakadtak felemelkedésében, kéz áldásában
Hiszek az örök egyedüllétben, társas magányban
Fejnélküli szegnek tudatos rozsdásodásában

Elhitetted velem Anyám, az időnek múlását
Mobil benzingőzben a szerelem megcsúfolását
Tűzfalakra köpött rongy évek szédült ájulását
Szemedbe ültetett éjnek örök szomorúságát

Hiszek a porladás megállíthatatlanságában
Kopott tekintetek megújuló csillogásában
Hiszek ösztönök örök csálhatatlanságában
A boldogság csinálók született árvaságában

Megtanultam hinni, mert félek elengedett kézzel
Lelkemet nem lehet kimosni hypoval se pénzzel
Így csak állok az esőben égnek nyitott tenyérrel
Áldásod várom Uram, őszinte, tiszta reménnyel

Lakatos Tibor

Szeretetlenség:
kis halál.
Minden halál
nehéz szülés.

Árnyalatok nélkül meghal a világ.
Nem mindenki folyhat aranymederben.
Akinek az alázatát elvették, mindenét elvették.

Elektronikus életem regénye (részlet)

(...)

egy gyors, összekapott reakción át,
kedves szavak zökkentek a szívembe,
a fagyott sár megolvadt,
de helyt álltak a lovak.

Sikerült kijutni ebből
az észbontó emésztőgödörből.
Csettintések harsantak az
irodalomfüggő körökből.

Ott kezdtem, mint a csöpp fiúcska,
kinek a billegő, háromlábú szék
a legelső lépésig furcsa.
S most kissé foghíjjasan, s alázatosan,

ráébredtem, hogy jutott fülzúgva
Karinthy hőse a cirkuszba.
Nem mindenki kitaposott úton
rongyolódik föl a Parnasszusra.

Délután

Négy óra van, s töksötét.
Keresem az égi láng örökösét.

Korrekción osztály (részlet)

(...)

Kedves szülő!

Fiad terhes a bűntől.

S van –e még kit szeress?

Tanár naplójában.

Függőleges jelet keress!

Kifáradni nincs mitől.

Kirándulni nincs miből.

S miután a tornaórán a

Kötelező köröket lefutják,

Kosárlabdát a hálóba

Meglátjátok: berúgják.

S ha kell, hangulatod tetőfokára juss fel.

Vár odalent a kiskert, s a bunker.

Bújócska, kémek, kiütő, fogócska,

Égig érő torony dominóval,

Komámasszony, hol az ollóval,

Ilyen volt a 3 helyett 11 évig tartó óvoda.

S most ért aranyat a csín.

Lebeg a sok papírgalacsín.

Lebeg, mert fenn tartja az emlékezet.

A múlt iránti mérhetetlen szeretet.

De jó lenne a keresztesnél kevesebbet fájni.

De jó lenne a remetelet helyett mindig ide járni.

(...)

Négy órákor

Négy óra van. A sötétség
a lelkeken átoson.
A varjúszt*r szétcsorog
a városban.

Előtérben

Lassan eljön a te életedben is
az utolsó pillanat,
mikor cipő-kopogást hallasz
az ablakod alatt.

Lassan elfelejt hazudni
benned a humanoid.
Vállalnod kell a lestrapált
látogatóid.

Várom, hogy a sírás angyala
rám találjon.
Hátha a szobám süketfala
elnyeli az átkom.

Veszélyre termett

Veszélyre termett,
nem édesanyja karjába.
Ha fáj neki az élet,
nem érdekli mások fájdalma.

Tudatát zenével,
sétával takarja le.
Alázata híján
eltűnik a süllyesztőbe’.

Egy gyermeke van,
meg egy ugrása, hátra.
Mégis több ölbe
van hovatartozása.

Dicsekedik, miután
figyelmeztet.
De a búcsú előtt
vissza nem integet.

Az akarat, mint illuzionista

Kedves Éva, egy egész Földbolygót
betöltenek a ragyogásaid.
Belebújnak az emberekbe,
így lesznek belőle a hasonmásaid.

Az ősz felé

Ősz van. Tűnik el a Nap az égről.
Egyre anyagiasabbak az emberek.
Ejtőernyő lecsatolva. A fegyvereknek
nem kell kétszer mondani, hogy elsüljenek.

Csendes vers az elmaradt jutalomról

Ősz van. Egyre közelebbről
érkezik szaga a télnek.
A mókusok a fák egyre
alacsonyabb ágain ülnek.

Félünk. Egyre több
kívánságait teljesítjük Istennek.
S mégis: Ő nem jóságunk,
hanem bűneink alapján
ítéli meg lelkünket.

Lázadás

Szélcsendes tengeren nincs szivárvány.
Tajtékos vízen terem a szépség, vihar után.
Mely oszlopokat nem tart más, mint a rávilágító
Nap.
Ne feledjük: Bámulói a pokolnak is vannak.

A nyugalom ára

Itt van, dologtalan, fekszik az ágyában.
Emlékei kopnak fájdalmában.

Nem dimenziós kockázik.
Fiatalságába nem kontárkodik.

Őszinte egy pillanatig, ha volt.
Őszintesége akkor öröklétet hozott.

De nem érdekli most már semmi se.
S jóságos lett a korábban utált Isten.

Az elveszett gyerekkor

Mint mindig, elhagyottan, elmélázva
Gyakran, ha fel szeretnék szállni,
A trolibusz ajtaja csak félig vár kitérve,
Mint a Csokonai bejárata.
Gyakran, ha a mórabóra árnyékában
Szeretném a sorsom alakulását várni.
Keresztül robogott felettünk vigyázva
Az idő szekere, jó volna eltűnni szállva.
Dűl az is össze, mint a Csokonai deszkázata.
Ahogy az ember kibújik mögüle, öregszik.
Úgy látja, hogy az entrópia körüle növekszik.

A vágyak hajóján

Pusmognak a bokorban a cinegék:
Ismét eltelt egy újabb év.
De év végén úgy is eljön az ősz.
A végén úgy is az idő győz.

1024.-dik emelet

Régi képzelet. Mintha egy nagy
toronyház tetején ülnék,
hol öregén zúg a lift alatt
a határtalan kékség.
Lehettem vagy 9 éves, mikor
felszaladtam a tizedikre.
Jó volt belelihegni a távcsőbe,
nem gondolni semmire.
Nem tudom, akkor mit éreztem,
a hegyeket még nem ismertem.
A Római kert, majd a Szamos
vájta lelkembe egy nő-alakot.
Hol a gyerekkor bársonyán át
próbáltam rád pillantást vetni.
Majd egy kakukkos órában láttam
az esti Napot letelepedni.

Jó nekem

Van nekem szép kis családom,
igaz, nem a sajátom,
én vagyok benne a Benjámin,
mint szülő-fúró kis Káin.

Van nekem jó kis munkám.
Hogy, miután bebábozódván,
a világban, mely ellenem vallott,
ne lássak mást, mint örök dolgot.

Van nekem szép kis kötelességem,
nézni csendben a hírnevem,
hisz' két oldala van az utcának.
A lányok a túlsó oldalon látszódnak.

Jogom is akad elvéte,
hogy miután kiürül a nyugtató mérge,
megáldani, aki megtagadott,
s reménykedni, aki csak ezután fog.

Sírás közben (Ha törik a mécses)

Ha a kiválasztott objektumodon nem tudod elérni azt, mert nem sikerült, hogy tudjon léggömböt fújni rágógumi nélkül, akkor jobban teszed, ha a Világmindenséged középpontját áthelyezed valahova máshova.

László Edit

Vidéki kisvárosban élek, 31 éve óvónőként dolgozom. Férjnél vagyok. Második éve írogatok, olyan dolgokról melyek foglalkoztatnak. László Edit néven írok.

Emlék

a csók világnapján

Ülünk a vonaton, szemed a Balaton.
Én rád nézek, némán, s szemedből az arcom,
rám vissza ragyog, két csillogó kép.
Te olvasod az ajkam,
hát karolj át halkán!

Hív az alkalom, menjünk ki valahol.
Legyünk csak mi ketten, odakint lesben.
A vonat zakatol, megyünk át utakon,
ülünk le valahol.

Két karod, mint két ág, átfognak, mint indák.
Hozzám hajolsz némán, szemünkben ég két láng.
Átkarolsz remegőn, úgy rázkódunk ölelőn.

Arcom az arcodba, arcod az arcomra,
pihegő, remegő, a csókoknak özöne.
Forró a vérünk, zakatol a szívünk,
a szerelem a sorsunk.

Jönnek ott, de nem látunk,
szólnak ránk, nem bánjuk. Aztán
megáll a vonat, s kiszáll mind az utas...
Szétrebbenünk mi is.

Ideküldtek bennünket.
Egyikünk vas volt, másikunk mágnes.
Később szétdobtak minket.
Hálás vagyok neked, hogy így szeretted.

Esőcsináló

Az ember élete folyamán olyan helyekre kerül, ahol a vele történeteken elgondolkodik akaratlanul is, miért van ő ott, miért él úgy ahogy. Én olyan emberek közé kerültem, akik hasonlóan éltek, mint az én nagyszüleim, akikkel együtt laktunk, másik házban, de egy portán. Úgy gondolkodtak, viselkedtek, a jellemük hasonló volt, mint az övéké. Ez a környezet számomra érthető és elfogadható volt. Ehhez tettem a saját elgondolásaimat, melyeket meg tudtam valósítani ebben a környezetben. Vélemény különbségek, súrlódások persze voltak, de azok viszik előre a „szekeret”.

A szüleim a szocializmusban voltak fiatal felnőttek, nem tudtak érvényesülni, mert egyszerű, becsületesen gondolkodó, érzékeny emberek voltak. Nem tudtak azonosulni azzal, ami közös, mindenkié, azt el lehet lopni, haza lehet vinni. Ezt csinálta a többség. Az emberek javait elvették, majd folyamatosan fölélétk azokat. Belekényszerítették őket kollektív munkába, kollektív hazugságba. A kis ember kicsit vitt el, a vezetők sokat. Kár siránkozni azoknak akiknek akkor jó volt, kényelmes életük; kellett volna spórolni. Elfogyott, fölélétk a javakat. Bizony megváltozott a világ, megváltoztak a piaci viszonyok, fölnőtt egy másik generáció, akik semmit sem tudnak az akkori helyzetből. Történelem ma már mindez. A történelmi korszakok váltják egymást. Az ak-

kor élt politikusok újat akartak, szebbet, jobbat, mint előtte volt. A szocializmus formálgatása sok „kézen” keresztül ment, mint bármelyik államapparátus kialakítása, melyhez az egyszerű ember nem értett, nem szólhatott hozzá, mert zárt ajtók mögött zajlott. Tettek hozzá sokan, akik benne voltak a pixisben, külső mintákat is követtek a szervezői, észrevétlenül mássá alakult az évek folyamán. Ez a folyamat egy lázas tevékenység volt, hasonlítható egy szerelemhez, ami idővel megfakul a sok támadás, bonyodalom, sok-sok emberi mulasztás, túlkapások, kegyetlenkedés, önzés miatt. Tudomásul kell venni ez a korszak elmúlt. Újat kell alkotni, még hozzá olyat, ahol nem kényszerítik az embereket akarataik ellen élni, gondolkodni. A túlkapások résztvevőit felelősségre kell vonni! Azokat, akik már nem élnek, elemezni kell a tetteiket, a titkosítást fel kell oldani, értékelni kell végre azt a korszakot. Tilos titkolózni többé!

Az időben kiderült dolgokat sokszor jóvá lehet tenni, orvosolni lehet a hibákat, ami megbékélést eredményezhet, de a titkosítás megakadályozza ezt. Van olyan ügy, aminek kibontogatása már nem tűr halasztást. Ne kelljen poszthumusz babérkoszorúkat kiosztani, amikor az élő ember igazságának kiderülése sokkal nagyobb örömet, megnyugvást okozna.

Miközben főzöm a lesántult tyúkot, aki hagyta magát, és a nagy kakast, aki túl nagy sarkantyút növesztett; levágtam őket a lányom névnapjára, s eközben korszakalkotó gondolatok foglalkoztatnak.

A szerelmi lázhoz hasonlítható minden kezdeti tevékenység, s a szerelem a legfőbb mozgató erő a világon. Ez az erő, ami mindent áthat, nem lehet tenni ellene, a megakadályozásával örületet lehet okozni. A szívből jövő dolgok az igazán jó dolgok. Ha sikerülne egyszer mindenkinek a szívére hallgatni, azután folyamatosan megoldódna minden gond, hisz az Isteni irányítás a szeretet forrása, gondoskodás a teremtmények felett.

Be kell betonozni azt a békát, nehogy tóba ugorjon, és újra elszaporodjon, mert látható már az eddigi tapasztalatok alapján, milyen nagy rombolást vitt véghez a náciizmus testvére az emberi életekben; rémként hat a gondolkodásra, félre viszi az emberi jellemet. Ma már mindenki politizál, attól függetlenül, ért hozzá, vagy sem, van-e elég műveltsége, vagy nincs. Én csak a véleményemet írom le. Mindenkinek valami hasonlót kellene tennie. Azok, akik nem írnak, olvasnak, kiskorúként élik életüket, el-tartottként, fontos államunkat érintő kérdésekben mások, az őket kihasználók döntenek helyettük, mert nem értik, nem babra megy a játék; ne vegyenek részt a felnőttek döntéseiben, csak az őket képviselő mentorok. Fel kell nőni a fontos kérdések eldöntéséhez. Jöjjenek haza a világlátott, tapasztalatokat szerzett fiaink, lányaink, akik nemcsak a mi „udvarunkban” láttak, tapasztaltak, hanem volt merszük elvándorolni más „utcájába” is. Lássák meg, mi van itthon, érezzék át az itteni helyzetet, majd ezután alkossanak véleményt, és segítsék az anyaországot.

Kétféle csigacsalogató ismert kétféle dallammal. Az egyik fenyegető, a másik hízelgő. Kell alkotni a népnek egy harmadikat új dallammal, ami demokratikus, hogy végre merjen kibújni az a sok kis csiga a házából. Már alakulgat valami, kezd tisztulni a víz, csak nehogy a valakik beleengedjék a szennyvizüket a folyóinkba innen, onnan. A környezet a meghatározó mindenki életében, s ez mindenre, mindenkire vonatkozik. Amikor fölne valaki, kikerül abból a közegeből ahol nevelődött, megmutathatja az érettségét az önálló életével. Azonosul-e, megfelel-e neki az az életmód, stílus, amiben felnőtt, vagy változtat rajta, mert szenvedett benne. Aki változtatni tud, mással próbálkozik, újat alkot, az az ember már sokat tett a saját jelleme fejlődéséért, ezáltal tágabb környezete jobbá tételéért is. Mindig a kisebbséget bántják. Aki tisztességes, bizony kisebbségben van. Azokat kell védeni, akik még mindig merik vállalni a többiek megvetését, gúnyolódását, mert valamit, ami nem helyénvaló, akkor sem hajlandók megtenni, amikor az már szinte közhelynek számít, mert mindenki csinálja.

Ez az igazi kisebbség, amit tisztességnek hívnak, a félre magyarázást pedig felejtjük el!

Szeressük az állatokat is, ne csak az embereket. Vigyázzunk a kutyákra, ne kóboroljanak el, mert éheznek, szomjaznak, balesetet szenvedhetnek. Figyeljünk rá, csak hasonló nagykutyával párosodjanak, nehogy túl sok korcs szülessen, akiket aztán nem szeret senki. Amit a szívünk diktál, azt tegyük, s a

kíméletlen embereket akadályozzuk meg tetteikben. Egy ember több mint harminc évvel ezelőtt beszélt ezekről a dolgokról nekem, melyeket most írok. Ő mondta, csinálja, én írom. Ez közös munka. Mindenkinek van egy párja, akivel egységet alkot. A kettő az egy, aki magyar. Keresd a párod! Ha nem azzal vagy, akivel egy nyelvet beszélsz így és úgy, egyedül vagy, lehetnek körülötted akár hányan is, magadra maradsz. A balkánon szokás bólogatásra nemet, az igenlésre fejet rázni. Le kell írni, az a biztos. Amikor lassan főzögetünk valamit, nem fut ki, mint a rántott leves nagy lángon, mert zavaros lesz a tyúkleves, ha azt is így főzzük. Jobb lassan sütni, főzni, nem jó a hirtelen sült hús sem, mert nyers marad a belseje, és rágós lesz, sőt véres. Az ilyen hirtelen sültet, ha feltálalja az ember, akkor jól fölsülhet vele mindenki előtt. A magyar az jól megfőz mindent, úgy biztos, hogy nem kell neki szaladni utána. Vannak dolgok melyek már késésben vannak.

Nagyon nagy szárazság van. Ha sokat megy a szivattyú, korán leégphet a motorja. Ha túl sok a szivattyú, elfogyhat a víz. Elkelné már egy esőcsináló.

Veled

Amikor megláttalak, s tekintetünk találkozott,
a szívem hirtelen gyorsabban dobogott.

Ahogy hozzád értem, az arcom
éreztem: kipirosodott.

Rögtön nagy szomjúság tört rám,
s úgy láttam terád is,
s az ajkunk

vad csókokban forrt össze sokáig.

Folytonos remegés futkosott testünkön,
örülten kerestük egymást
egyre közelebb.

Szédítő szerelem, vad vágy a kerítő,
csak, hogy eljöttél szeretni engem
te drága szédítő.

Jó volt érezni a bőröd illatát,
testednek minden kis hajlatát.

Hallgatni szívednek dobbanását,
megnyugvó testednek varázsát.

Hallom ma is fülemben hangodat,
a vágyamat felkelti, ha idézem szavadat.
Hol jársz ma, vajon mit teszel-e percben?

Szerelem!

Gyere újra hozzám, vágyom rád
most is ezen a helyen.

Lány lesen

Este volt.
Állt az üvegbolt ajtaja előtt,
félszegen, s fürkészően figyelt.
Én rácsodálkoztam. Nahát, – mondtam,
téged is lehet látni? Rég találkoztunk.
Azt mondták ne jöjjek, de én
mégis itt vagyok, – súgta.
Mire gondolhat? Tűnődtem ezen.
Majd eggyé olvadt tekintetünk.
Kérdeztem is. Ki mondta, hogy ne gyere?
Nem érdekes, – válaszolta mosolyogva, s
figyelt rajtam minden kis részletet.
Sármosan nézett. Sovány volt, magas, huncut,
bohókás az ábrázata. Világoskék, szűk farmerben
s egy fekete kiskabátban feszített.
A szeme, az egészen megigézett.
Lehajolt hozzám, körbefogott az egész lényével.
Elindultunk s megfogta a kezem.
Aztán buliba mentünk.

Magyar paraszt

Megyek paprikát szedni, a munkámból egyébként szabadságon vagyok. A környezetemben a legjobb megélhetési forma a rokkantnyugdíj, nyugdíj, a néhány vállalkozót, köztisztviselőt, közalkalmazottat kivéve. Az emberek többsége nehezen él, elég negatív életszemlélettel. Nem hagyott nyugodni egy dolog és el kellett mennem, beszélni a kőműves feleségével, akinek férje javíttatja a házamat. Megmutatta az állatállományukat, elbeszélte a közelgő szemműtété szükségességét, egyéb betegségeit és kicsit kibeszéltük az idegsokkos férjét, vajon mitől lehet olyan, amilyen, s talán ezért, fordítva tette be az ablakot a nagyszüleimtől örökölt kis parasztházamba. Az asszony szívűtött, vak az egyik szemére, súlyos cukorbeteg és a jövő héten megy szemműtetre. Nem is tudja, hogy adja majd be magának az inzulint, mert a családjából senki sem meri használni az injekciós tűt, és ki eteti meg a sokféle baromfit. Azt azért nem értem miért dohányzik még mindig. Két lányuk már Angliában él, a legkisebb érettségire készül, kicsit már szokott segíteni. A hűtőládát jól megpakolták, felajánlottam veszek majd a fölösleg baromfiból, olyan önszaporító fajtát, ami magától elül kelteni. Szorgalmas ez az asszony, nem tudom mi baja a mesternek vele, aki magyar, a felesége nevelőszülőkhöz adott cigány nő. Dolgozni megtanult, aztán 16

évesen, amikor már pénzt keresett kivették a szülei a gondozásból, hogy elvegyék tőle a keresetét. Ezért gyorsan férjhez ment, szép, okos gyerekeket nevelt, csak sajnálja őket dolgoztatni, ezért mindent ő csinál. A férje olyan idős, mint én, beszélgettünk, mi minden történt velünk iskola óta. Elmondta, ő tizenegyedik gyereke az anyjának. Már össze volt készítve a kórházba menő csomagja, hogy elvetetik őt, de megbetegedett az egyik testvére és meghalt, így maradt ő meg helyette. Aztán 15 évesen elmondta neki valaki, hogy ki az ő igazi apja. Aztán kezdte megérteni, miért figyelik őt a cukrászdában ülő mádámok, akik ismerték jól az apját.

Sokkal szimpatikusabb az ő felesége, mint az a cigány asszony, akivel a nőgyógyászati rendelőben találkoztam. Sokan hallották a beszélgetésünket, mert legalább 15 embert ugyanarra az időpontra rendelték be, így várakozhattunk. Azt mesélte büszkén, neki csak két gyereke van, a többit elvetette, mert minek annyi gyerek. Egyszer olyan sokan leszünk mondta, jön a kannibalizmus. Dohogva mesélte, elment küretre, aztán szidta az orvost, mert mégis terhes maradt. Hat hónapos volt a terhessége, amikor észrevette. Elment hát elvetetni a magzatot a megyei kórházba, mert azt hiszi úgysem lett volna egészséges. Ezt kétszer megcsinálták vele, szidta is az orvosokat rendesen. Most azonban injekciót kap, mert az hosszú ideig védelmet biztosít neki. Kérdeztem miért nem eszik tablettát, vagy valami más módon védekezne. Azt mondta az drága és elfelejti bevenni.

Csak azt nem tudja, most meddig kell még ide járnia, úgy hallotta Amerikában hetven évesen is szülni már a nők. Kérdeztem nem tanulta az iskolában biológia órán meddig termékeny egy nő? Azt mondta, fölösleges iskolába menni, tud ő mindent, amit kell: mos, főz, takarít, varr, tud számolni, vásárolni, csak munkahely legyen a többieknek a családban. Minek az az érettségi, úgyszincs munkájuk azoknak sem, és a diplomásoknak sem.

Ismerek egy másik asszonyt is, aki pici, vékony, sorba szülte a gyerekeit. Amikor kettő volt neki, a férjét börtönbe zárták valamiért, ő összejött egy másik férfival. Attól iker gyerekei születtek. Nem volt tartós a kapcsolat, nem is voltak együtt. Aztán újra szült egy babát már nem is emlékszem mit mondott kinek, de azzal olyan beteg volt, végig kórházakban töltötte az idejét, mert félték, hogy elvetél. Koraszülött, pici súlyú kislánya lett, akit elvettek tőle és állami gondozásba került, nevelő szülőknél van. A többi gyereke is gyámság alá került, mert alig tudja őket ellátni, rendbe tenni. A férfi, aki vele van, elkölti a pénzüket, semmit nem csinál a ház körül. A legkisebb gyereket ritkán látogatják, mert egy évben csak kétszer lehet igényelni utazási kedvezményt. A gyerekek szerencsére rendszeresen járnak óvodába, iskolába, legalább meleg helyen vannak és esznek ott. Nem tudom, kiskorúnak miért van ennyi gyereke.

Elmondtam a másik asszonynak, akihez ismerkedésre mentem, korán kelek bevásárlók mindenkinék

reggelit, ebédet, aztán a napszámosokkal kimegyek dolgozni ma a paprika földre, mert sajnos a gyümölcsösök elfagytak az idén, más munkákban én nem érek rá részt venni. Az uram úgy megszokta már, hogy a munkahelyemen is és a közös dolgainkban is helyt állok, elvégzem a házi munkát, főzök, bevásárlók az egész családnak, ellátom és segítek az idős anyámnak is, és amikor kellett az ő szüleit is istápoltam. Ez a mester hasonlít az én régi barátomra, az idegsokkos viselkedésével, mint akit elverték mellőlem nagyon régen lánykoromban.

Összevesztek rajtam a fiúk, pedig én már választottam közülük. Tudom, én beképzeltség nélkül mondom, kicsi voltam, szép, kedves és ügyes, csak mit képzeltek ezek, azt hitték mindannyian rám mászhatnak? Aztán mindenféle rossznak, hülyének mondtak, mert nem hagytam magam, a barátomat örületbe kergették, tönkretették. Megrontás volt a városunkban, ami rengeteg embert érintett. Benne voltak a rendőrök, a katonák, ki mennyire merte csinálni. Az is baj volt, hogy a felső tízezer utcájában laktak a barátoméék, és vikend házuk is volt a közeli tónál. Én egy átlag ember vagyok, a magyar tanáraink csodálkoznának is, ha látnák, miket írok. Az egyikük szintén abban az utcában lakott és a fia hasonló kalamajkába került, mint ő. Azt mondta egyszer a barátom, aki hozzájuk kerül, annak cigányabbnak kell lennie a cigánynál is. Most már kezdem érteni miért. Ott, ahol van Amerikában, őt öl-

töztették cigánynak, az asszony kikupálódni szeretne abból. Nagy bajok vannak nálunk az emancipációval, merthogy még gyerek cipőben jár.

Az uram megbízik bennem, csinálja a dolgát, mert tudja, rám mindig számíthat. Már pénzt és földet is íratott rám, tudja, olyan becsületes vagyok, ha elhagynám valamiért, akkor visszaadnám neki.

Tudom már miért lesznek vegyes házasságok. Az idegsokkos nyugodtat keres és fordítva. A magyar idegsokkos lesz, mire megeteti a sokféle jószágot, főz, dolgozik, gyerekeket nevel, gondozza az öregeket. A nyugodt cigány meg vigasztalgatja, mert ő még ilyet nem látott. Sejttem már az én magyar idegsokkos volt barátom azért ment el az amerikai cigány ikerlányokkal, mert azt mondta neki otthon az apja, aki ugyanott dolgozott, ahol most az én férjem, hogy a legjobb nyugtatószer a szex. Azért volt olyan kimért, nyugodt és kövér az a nő, akit bemutatott nekem, mert egész nap csak heverésznie kellett. Igaz csak az egyiküket hozta mindig haza, úgyis egyformák, elég volt nekik egy útleveél is. Nem számított azoknak melyik fiúval, vagy annak az apjával hetyegtek. Nekik azt tanították otthon, csak feküdjenek nyugodtan, a fiúk majd mindent elintéznek. Én mégis idegeskedek a régi barátom élete miatt, mert többször is azt mondogatta, fel kellene jelenteni a testvérét, meg az egész családját, de hát azt már, mégsem illik megtenni. Csináljam én! Nem mondott részleteket, nem értettem meg sajnos, milyen nagy

bajban van. Azért mondta mérgesen, ő jó volt, mégis mindig megverték, ezután rossz lesz. Az ő jelleme is olyan volt akkor, mint az enyém, azóta a beteg, a ráerőltetett, belekiabált álarc az uralkodó rajta. Igyekszem jól csinálni a dolgaimat, szorgalmasan, megbízhatóan, hátha mégis nekem van igazam, lehet így is élni. Elhatároztam rendbe kell tenni az öreg házat, mert ha már a sok idegnyugtató, antidepresszáns és lila ködöt kiváltó szerek után szerencséjére lesz elég egészséges agysejtje, amit mégiscsak az anyjának köszönhet, amiért őt természetes úton szülte, hátha elkezd visszafelé elindulni, s ha jobb lehetőség nem adódik, oda engedem. Az anyukája azt mondta nekem szép családja van, azt az asszonynak köszönheti. Szokott vele időnként telefonon beszélni, lefordítja neki mit üzennek az unokák, akik már felnőttek. Néhány éve itthon volt a legidősebb lánnyal, úgy mondták az emberek arra nem haragszik az anyja, mert az nem családtag. Nekem is újulnak az agysejteim, igaz én nem rongáltam őket semmiféle káros szerrel. Nem iszom alkoholt, nem dohányzom, más élvezeti szereket sem próbáltam, csak elkezdtem intenzíven imádkozni, mondom a rózsafűzért, meghalljam ebben az életben ki mivel csapott be, és tudjak már végre egyet hazudni én is, ha már más kiút nincs. Szeretnék végre megbizonyosodni, azért betegedtél meg, mert az apám megveretett, vagy a családdod és a megrontás okozta a nagymértékű személyiség változásodat. Te a családdodban nagy gyakorlatot

szereztél a színészkedéshez, erre az örült apád miatt volt szükség, nehogy agyon verjen. Őt el kellett volna zárni, de mindenki hagyta, mert másokkal olyan kedves volt, és jó szolgálatokat tett a szocialista pártban. Ezért aztán elkezdted bohóckodni, s mindig azt mondtad, amit hallottál. Abban reménykedtél, valaki majdcsak észreveszi, milyen bajban vagytok a családban. Mindenki, aki megtapasztalt valamit mindjárt szépítette a dolgot. Valaki, akinek volt szíve, észrevette ezt, megsúgta, de félt, hogy tönkreteszik a családját és inkább hallgatott. Rájöttem, a legidősebb lányotok se nem a tiéd, se nem az asszonyé, a testvéreé, aki elfordult tőle a bántás miatt, az ordibálós barátodé, akinek nem kellett gyerek. Az anyja maga mellett tartotta, legyen, aki majd gondozza őt, ha megöregszik. Lehet, ezért gyűlölte a nőket. A második az apádé, aki a fürdőszobában melegedett össze a nővéred barátnőjével. Aztán elvetette veled, mert neki jó volt itthon, te akartál mindig menekülni, így elmehettél Amerikába, felnevelni a testvéredet. A harmadik lány a másik barátira hasonlít, a rendőrfőnök fiára, vendégségben járt nálatok. A családot érdekében küldtek el messzire, így minden rosszat rád mondhattak, mert annyira megbetegedtél a sok zaklatástól, hogy talán azóta is fordítva beszélsz. Akinek sokszor mondogatnak valamit, azt előbb utóbb megteszi. Most is folyik ez a játék, nincs vége. Annyi itt a cigány, már az öreg is fordítva beszél. A lányoknak valamiért ilyen családban kellett

felnőniük. A fejembe vettem, amikor hosszas kutakodás után, több, mint harminc év elteltével, elhatároztam elmondani nem tudom, de megírom a történetedet, hadd ismerje meg mindenki milyen világ volt felénk akkoriban, ahol ennyire érzéketlen volt a családot és a rendszer valamitől. A család a társadalom legkisebb sejtje, tanultuk az iskolában. Hát jobban kellene rá vigyázni! Aki még olvas könyvet ebben az országban, az elolvashatja, aki nem, az majd meghallja a sztorit húsz, harminc év múlva. Folyamatosan elküldöm a kapott címre. Ha nem válsz, el kell mennem megkérdezni a cigányasszonyt, miféle praktikát alkalmaz rajtad, amiről még nem hallottam, s ott tart téged rabszolgaként. Lehet, csak annyit törődnek veled, ami éppen kell a látszat fenntartásához, s egyedül vagy.

Ha a parasztot megkérdezed minek ültetett ennyi tököt a földjére, azt mondja: volt mag. Minek annyi, amikor disznója sincs már, a piacra nem éri meg elvinni, a fiai sem segítenek, mert orvosnak, jogásznak tanulnak inkább. Itt írom ezt a paprika földön, kérdik is mit szaladgálok folyton az autóba, de aztán rájönnek, dél van, 40 fok meleg, ami már közel három hónapja tart. A szomszéd is leült enni a napszámosokkal, de árnyék sehol sincs. Sokat kibír az ember. Az öntöző csövet az egerek és a fácánok rágják, csipkedik, olyan nagy a szárazság, hetek telnek el, és nincs egy csöpp eső sem. Valamiért haragszik ránk a teremtőnk, de időbe telik mire rájönnek az emberek, egy részük el is párolog ebből a kemencéből, ahol mi

parasztok még mindig megvagyunk. Bebújunk a földházainkba, becsukjuk a zsalugáttert, vagy lehúzzuk a rolót, és hűsölünk. Egyre kevesebben vagyunk. Délben pihenőt kell tartanunk, mint a görögök, vagy az olaszok. A sok számla elől nemsokára kiköltözünk a tanyára, csak víz legyen, és a közbiztonságot kell javítani, mert egyre nagyobb a bűnözés. Amikor megjelent négy gárdista, harminc felfegyverzett cigány szaladt felénk, úgy félnek tőlük, de miért, ha rendesen viselkednek? Megég a termés a napon. Ha odalesz a mezőgazdaságunk is, akkor még zabot hegyezni sem tudunk majd. Hogy miért nem tegnap írtam? Az uram névnapja volt, sütöttem, főztem. Téged mégis keresni foglak, mert emlékszem bevállaltuk ezt, ami történt velünk, azért, hogy sose felejtsük el a tanulságokat és mindenki más is okulhasson belőle. Azon tűnődöm, amikor azt mondtad nekem, de hát én olyan ártatlan vagyok, akkor mi járt a fejedben? Valaki mondta neked csinálj velem valamit. Nem tetted, csak szerettél.

Melicher Bernadett

Porban forog az érme
Másik oldalára esik, még élne
Veszélyes játékot látott
Ismervén őt, meg sem állott
Fényesen ragyog, mint odafent a csillagok
Lelke elhagyatott
Teste halott
Filmje láttatni engedi az összes napot
Mind elfogyott
Csillió versszak
Mit maga mögött hagyott
Örökre felfestette nevét

Elveszett mosoly

Fáradt ajkak
Térdeim fejemhez húzom
Még mindig itt vagyok
Hol a nap keserűn ragyog
Különös képzet
Zavart gondolatok
Társamul szegődtek
Nem-nem démonok
Mosoly hóhérjai
Hol maradt el?
Pontosan tudom
Bármikor kijavíthatom
Nem teszek semmit
Gyáva hajós vagyok
Még mindig Tied a dicsőség

Kapitány, ne állj meg!

Hűvös szelek fúnak
Beleborzongok
A kikötőben megannyi hajó pihen
Ereszti s húzza a vitorlát
Cipőm kopog a köveken
Tekintetem mélyen előre visz
Lopva nézek hátra

Helyes, nem jön senki
Fürkészően várom az érzést
Megvan!
A „Végzet”
Igen, ő visz engem valahova
Nem kérdezek, menekülök
Kapitány, ne állj meg soha!

Viszlát

Kegyetlen sarok
Gondolat izzítja lelkem
Lázadó szökevények
Testem mozdulatlan
Gyorsulok tovább
Nem tudom, hol vagyok
Valódi, hamis
Mindkettő ragyog
Egymás mellett
Ezt mímeli mind
Hazudtam
Tudom jól, hol vagyok
Tovább nem maradok
Viszlát, aranyhal

Gyáva hajós

Háborgó vizeken
Visz a végtelen magával
Elragad, nem ereszt
Sötétség, látomások
Mindent értek
Átgondolom, s tovább lépek
Épp úgy, mint akkor
Volt, hogy újra elkövettem
Nem baj
Az írás megmarad
Láttatni engedi az arcomat
Fátyol nélkül, pőrén
Ahogy én szeretem
Part szélén suttognak a fák
Örökösen ezt teszik
Egyszer megeléjelem
Gyökerestül tépem ki mindet
Addig csak álmodom
Ilyen egy gyáva hajós
Odüsszeusz, Tied a dicsőség

Mészáros Erzsébet

"Beszéljenek helyettem és rólam az írásaim..."

Nyomok

A lány az utcán sétált. Sokkal lassabban, mint ahogy szokott; lassabban, mint mások. A város rohant körülötte. Ő ráért. Élvezte ezt a lassú tempót, maga se tudta miért.

Belement egy tócsába s visszanézett, hogy látszanak-e a nyomai?

„Vajon miért jó belegázolni a tócsákba? -tűnődött magában.

Mert jó játék? Mert gyermekkorunkban nem engedték meg? Talán mert nyomot hagyhatunk?

Igen. A nyomok! Mindenki nyomot szeretne hagyni maga után. A lángoló lelkűek művészi alkotásaikba csempészik bele önmaguk egy kis darabját. Írnak, festenek, komponálnak...

Vannak, akik gyűjtenek valamit az utókornak, mások építenek. Valaki fát ültet, és sokan gyermekükben látják biztosítani a fennmaradást.

Valahogy mindünkben munkál a vágy, hogy hagyjunk valamit magunk után, ha mégoly apróság is; ha tudjuk, csak önámítás az egész, mint a vizes lábnyom, mely percek alatt elillan.

A lány egy pillanatra megáll, mosolyog e felfedezésen. Aztán tovább halad, s a körülötte nyüzsgő város nem is sejti, hogy ő bele- belelép egy-egy tócsába.

Ahogy ő sem sejti, hogy a mögötte haladó aprócska kisfiú ugyanezt teszi.

Az utca túloldalán egy öregember pedig botjának nyomait hagyja a járdán... Talán csak véletlen...

Ahogy már hatvan éve...

Az öregember lassan csoszog nagy csizmáiban a fakóra száradt fűben. Lomha kutya kíséri kötelességből, vagy inkább csak megszokásból. A kert kapujában leheveredik, tudja, hogy azon túl nem mehet.

A kertajtó nyikorog, de vidáman enged utat. Dől jobbra, dől balra és szundít tovább.

A nagy csizmák lassan lépegetnek, s megállnak az összes fánál, szőlőtőkénél. A termést nézi az ember. Vizsgáló szeme minden gyümölcsöt, minden darazsat, minden hernyót észrevesz. Már tudja mennyi bor és mennyi lekvár készülhet az idén.

Keze megsimogatja a rücskös fatörzseket, szeme a távolba néz.

A nagy csizmák tovább csoszognak. El egészen a kert végéig, ahol a kőrisfák árnyékában mohalepte betonkerítés fekszik. Oda tart. Leül. Onnan látni mindent. A kertet, a házat, az eget, a templomtornyot. S látni a végtelen búzamezőket, legelőket, a gyönyörű kisalföldi tájat.

Nézi a kertet, s elmúlt nyarakra gondol. A sok munkára, a sok verejtékre, amit e kert fizetségül elvett. A fákra, amiket ő ültetett tíz, húsz vagy hatvan éve. Néz a távolba, néz az időbe. Nézi az elrohanó éveket, a súlyos, forró nyarakat. A hideg, csontokba markoló teleket, s a mindig reményt hozó sok-sok tavaszt. A sok újrakezdést, a sok rügyet, virágot, ébredést.

A nyár teljes melegével beragyogja szívét. Ezt ő teremtetten. Ezt a kis világot. Ez az élete, ez a küzdelme, ez a jutalma. Ez Ő.

Ez Ők! Mert azt elhallgatni nem lehet, hogy párja mellette volt az összes magvetésnél és betakarításnál, minden kapavágásnál. Az égre néz, s magában mosolyog.

A búzamezőn táncot jár a szél, a vadvirágok ringatják fehér kis szirmukat.

A templom tornyában megmozdul a harang, méla hangjával delet kiabál.

Az öreg feláll, a ház felé indul. Leveszi kalapját, s míg a kapuig ér éppen befejezi az Úr angyalát... Mert a déli harang nemcsak ebédre, hanem imádságra is szólít.

A nagy csizmákat papucsra váltja, úgy megy a házba, ahol a leves már az asztalon gőzölög. Szorgos, melegsívű párja tette oda. Ahogy már hatvan éve...

Mohai Aletta

Mama esti meséivel és altatódalaival kezdődött. Alig tanultam meg járni, a vérpezsdítő tánczenékre már ráztam a pelenkámat, és nem sokára én is énekeltem a fülbemászó dallamokat énekesnőnek képzelve magam. Mama minden rajzomat kitűzte az íróasztalom fölé akasztott parafatáblára és büszkén mutogatta minden vendégnek, holott műveim még igen zsenének tetszettek- a lapokon bizonytalanul tekeredtek egymásba a zsírkréta vonalak, amelyek különleges színcsodát varázsoltak a fehér vászonra. Ezek a vonalak később egyre biztosabbakká váltak, mígnem rajztechnikám azt mutatta, képes lennék akár betűk lefirkantására is. Talán négy-öt éves lehettem, amikor az ABC rejtjelmeivel megismerkedtem. Emlékszem, egy este én olvastam fel az esti mesét. Papa igen kedvelte Petőfit, s eme nagyszerű költő iránti rajongását hamar rám ragasztotta. Első verseimet hét évesen illesztettem egy kis füzet vonalaira.

Fogadalom

Hátitáskával, pöttöm kisgyerekként kezdődött.
Izgalmas volt, mikor az első csengő becsöngött.
Akkor egyenes háttal ültem le a kis székre,
És szépen néztem rá az első tanár nénimre.

Idővel már csak egyik vállam húzták a könyvek,
Egyenes jegynél nem futottak szemembe könnyek,
Görnyedt háttal, unottan bámultam a táblára,
Szám nyitni nehéz volt köszönés viszonzására.

De amikor ránéztem az iskolám falára,
Az azon kifeszített vicces osztályplakátra,
Éreztem, tudtam, hogy itt a legjobb helyen vagyok,
Megfogadtam, hogy jövőre változtatni fogok.

Ha a menő válltáskámat nem is cserélem le,
Én leszek az első, aki leül a helyére,
Akinék szeme éhesen csillog a tudásra,
S artikulálva köszön rá a magyartanárra.

Habár e fogadalmat minden évben leteszem,
Ezúttal sikerül megtartanom... úgy tervezem.
A forró nyár után itt van az ősz, itt van újra,
Emlékek segítenek ez évben is az útra.

Iskolám!

Milyen szép ősz volt, mikor befogadtál!
Az a nap furcsább volt minden másik napnál.
Az udvar közepén megszeppenve álltam,
Izgatott szívvel a csodára vártam.

Az első évek játékosan teltek.
Könnyű lépteim lassan nehezedtek.
A hullámvölgyek néha előkerestek,
S kicsaltak a szememből néhány könnycseppet.

Borúra derű, vágyak és álmok,
Mellettem állnak pajtások, barátok,
A tudományt őrző lelkes, jó tanárok,
Fogják a kezem, a léptemre vigyázók.

Iskolám!
Köszönöm, hogy hagytál szárnyalni,
Nyitottad elmém, s én győztem csodálni.
Oly nagy a világ, de útravaló nélkül
A kereső ember bizony beleszédül.

Sokfélék vagyunk: jót, rosszat találni,
A kicsinyes haragot akartam kizárni!
Hinni, bízni, s ha lehet, keveset csalódni,
S a nemes tettekből többet szétosztani.

Iskolám!
Búcsúzó, immár Isten veled!
Az évek minden percét megköszönöm Neked.
Ami jó, az mindig siet, lám, hogy elfutott!
Kit neveltél, látod, már el is ballagott.

Egy báméskodós délután

Szép délutánon bámultam a kék eget,
Az ég alatt nyújtózkodó nagy hegyeket,
Láttam a nagy tengert, hallottam bölcs szavát,
Éreztem a távoli fenyők illatát.

Erdőkön túl terült napszáritotta rét,
A szél fújta a mező faközöld fűvét.
Egy árva fűszál csillogó harmatcseppjén
Átvilágított a varázslatos szép fény.

Miattad volt ilyen csodás ez a nappal.
Csak így tudom írni, egyszerű szavakkal.
S Te is, mily egyszerű vagy, mégsem értenek!
Nem értenek, és nem látnak az emberek.

Pedig Te ott vagy fában, fűben, a szélben.
Ott vagy minden gyémánt tükrű tó vizében.
Ott lennél minden lélekben, minden szívben,
De nem fogadnak be Téged, drága Isten!

Molnár Kati

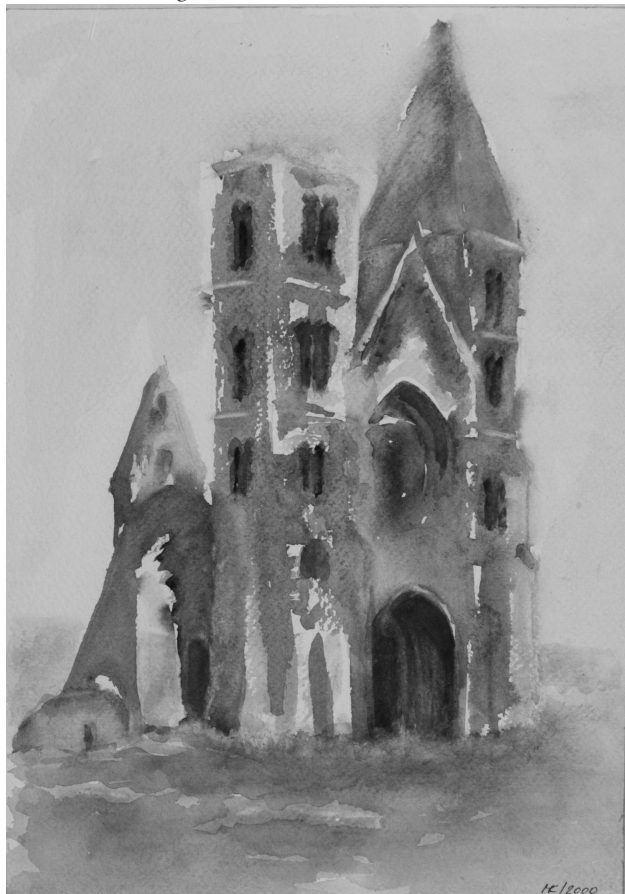
Rég, több évtizeddel ez-
előtt, volt egy nagyon szép
álmom. Ma is előttem van,
csodálatos színeivel. Végte-
len mélykék óceán, távol-
ban egy sziget. Halványlila
jégkristályokból emelke-
dett az óceán fölé, én pedig
egy hófehér vitorláson tar-
tottam feléje. Az álomnak a
színei olyan intenzívek

voltak, hogy a mai napig is élénken élnek bennem. Külö-
nös. Akkor régen ez az álombéli utazás csodálatosnak
tűnt, így maradt meg bennem, csak most kezdek másképp
érezni. Mintha egy régi film később peragne le. Ahogy
most látom magam előtt már biztosan nem kíváncznék
arra a szigetre, és egyáltalán mit keresnék én az óceán kö-
zepén egy kis lélekvesztőben, ráadásul egyedül! Minden
szép, szinte földöntúli, de én egyedül vagyok és az engem
körülvevő szépség borzongtatóan hideg. Mi változott?
Szeretet nélkül az életnek nincsen értelme, a legszebb szi-
geten is fagyos lehet a lehelet. Sehol ember, sehol egy fa,
sehol egy virág, az életnek halvány jele sincs. El, el innen,
vissza a partra, csak visszataláljak! Néhány évtized csu-
pán, hogy a vágyakozás menekülésbe torkoljon. Különös
ajándék erőteljesen megérezni, milyen fontos a biztonság!
Minden szépségnél fontosabb. Az évek múlnak, sok min-
den átértékelődik, sok dolog helyet cserél. Kell, kibe ka-
paszkodjunk, kell kiben reménykedjünk, kell kiért éljünk!
A régi álmot megőrzöm, különös szépsége egy felismerés-
hez juttatott el, – csak eltelt eközben néhány évtized!

Nehéz, de...

Nehéz
elképzelni a képzelhetetlent
kimondani a kimondhatatlant
meglátni a láthatatlant,

de lehet
szívvel érezni az érezhetőt
a szenvedésben megtalálni Őt
a reményt adó, egyetlen Üdvözítőt.

Nehéz, de...

Hallod, ...

Hallod, ugye, hallod,
hallod azt az égi hangot,

ami csak neked szól
lágy esőből, fuvallatból.

S hallod, ugye hallod
dühöngő viharban

Sírásban, jajban
megrendülni az eget,

s hiszed-e, hogy akkor is
ott van Ő veled?

Hallod,...

Milyen kék...

Milyen kék az őszi ég,
hogyan festeném, ha festenék?

Ez a kék nyugalmat áraszt,
békés, szelíd színétől
oldódik a bánat.
Érzéseim messze járnak,
milyen mélység, milyen távlat!
A kéken túl vajon mi várhat?

Ősz van, hull a fák levele,
az Idő baktat, s én is vele...

Milyen kék...

Köszöntelek Uram...

a kék egedért, a zöldellő fákért,
talpam alatt a gyökerekért,
a kergetőző pillangókért,
madarak szárnyaló daláért,
felhők gomolygó vonulásaért,
sziklák fehér szigoráért,
árnyékok rejtelseiért,
szellők sóhajtasáért,
lepkék öröm táncáért,
tavaszi virágok színeiért,
a lila, sárga és piros
szívmelengető szépségéért,
füvek hajladozásáért,
lelkem nyugalmáért.

Hogy tudsz mindenben jelen lenni,
mindent átfogni, átkarolni,
rejtély, mit csak megköszönni lehet.

Köszöntelek Uram,
köszöntelek.

Köszöntelek Uram...

Elégikus haikuk

1.
Tél után nyár jön?!
Fellázadt a természet,
hogyan van ez Uram?	7.
Itt a nyár, a nyár!,
Megrezdülnek a vizek,
zöldellnek a fák.
2.
Pezsdül az élet.
Fészekrakó madárnak
Fa ágát nyújtja.	8.
Álmodj szebb jövőt
világosságról nekem.
Napról énekelj!
3.
Eget hasogat
a hangos csivitelés,
hívogatnak ők	9.
Forrón és vadul,
szikrát gyújtó tűz a táj.
Ne hagyj elégnem!
4.
Színes a világ,
s a tavasznak fényében
új élet indul.	10.
Elköszön a nyár,
fák között a szél zenél.
Megremeg a szív
5.
Lét hirnökei,
Isten ajándékai,
Énekeljete!	11.
Felhők vonulnak,
piros színben a határ.
Nap nyugszik és kél.
6.
Életem remény.
Hullámokon zuhanón
élni, kegyelem!	12.
A Csendek csendje
A hófödte hegytetőn
mély álomba hív...

13.

Novemberi szél
kabátomba felkúszik,
borzongok belé.

14.

Varjak kárognak,
csupasz fák integetnek,
szürkeség honol.

15.

Csöpög az eresz,
lassan tűnik a hó már.
Engedj fel lélek!

16.

Tavaszi, s újra hó,
kék virágot illatoz
szobámban a csend

Ámulat

Csak állok és nézem
ahogy ott magasodik
földbe gyökerezve
a horizont felett.

Mózes évnyi cédrus
örök zölden áll a
csupasz fák között
egyedül sem magányos.

Vastag ágai az
égnek kapaszkodnak
hogy aztán sóhajtvá
ölelésre hulljanak szét.

Molnár-Fazekas Zsuzsanna

30 éves vagyok, Debrecenben élek férjemmel és három hónapos gyönyörű kisfiammal. A 2009-es Verselő Antológiában még Fazekas Zsuzsanna hajadonként szerepeltem. Az írás már szinte gyerekkoromtól kíséri az életemet. Mivel kisbabám szinte az egész napomat kitölti, sajnos nem sok időm marad az újságíró iskola mellett még írásra is. Addig is az űrt, ami az írás „elhanyagolása” miatt éreztem, pótolja gyermekem. Egyébként szeretek nevetni, főzni, kirándulni, és természetesen írni, olvasni. Nagyon szeretnék jól és jól írni, érdekeset és figyelemre méltót, tanúságot és szellemeset. Gyakorlok, próbálom a szárnyaimat és minden nap tanulok valamit. Ha ezek az írásaim, és esetleg a 2009-ben megjelent „De szeretnék” című gondolatom csak egy embernek is tudott adni valamit, én már akkor boldog vagyok.

Jó szórakozást!

Hazugságok

Reggel 7 óra van. Álmosan ütöm le a vekkert.

Hazudok.

Felkelek. Kávé, reggeli, fogmosás. Miniszoknyát, tűsarkút és kivágott blúzt veszek fel, aztán sminkelek.

Hazudok.

Felszállok a buszra, mosolyogva köszönök a buszsofőrnek.

Hazudok.

Munkahely, munkatársak, ügyfelek, mosolygás.

Hazudok.

Hazaérek. Átöltözöm, vacsorát főzök.

Hazudok.

Megérkezik a szeretőm. Szeretkezünk. Jó volt.

Hazudok.

A mellettem lévő férfi alszik. Én a semmibe nézek és elgondolkodom azon, hogy vajon milyen lenne a világ számomra és az emberek számára ha csak egyetlen nap is őszintén telne el. Valószínűleg keserves és fájdalmas. Ezt a világot, amit mi, emberek teremtetünk csak úgy tudjuk túlélni, ha egy álomvilágban élünk. Elképzelem milyen lenne a közérzetem, a lelki világom, a mindennapjaim akkor, ha minden érzés ami bennem van megmutatkozna a külvilágnak. Felborulna a rendszer.

Ha nincs mosoly, nincs ügyfél, nincs munka. Ha nincs kipakolt dekoltázs, a sofőr bevágja előttem az ajtót. Ha nem adom át a helyem a buszon, ha nem

vagyok csábos és humoros, ha nem vagyok előző-
keny és kedves, ha nem nyalom be magam a főnök-
nél nem lesz belőlem semmi, csak egy egyszerű, ki-
rekesztett csicska. Egy olyan csicska aki megmarad
embernek.

De lehet-e úgy élni, hogy nem adod meg magad és
vállalod a kirekesztettséget? Igen. Akkor ha remete
leszel.

Mindenkinek van választása: egyedül őszintén,
vagy társadalomban hazugságban.

Eldöntöttem. Társadalomban fogok élni hazugság-
ban.

Hazudok.

Gyönyör

Meztelenül fekszem az ágyon. A nyitott ablakon
bejövő kellemes reggeli szellő készítet arra, hogy ki-
bújjak a biztonságot nyújtó kuckómból. Tágas szo-
bámban kellemesen ébredek. Elégedett mosollyal
nyugtázom a látványt: szauna, fürdőkád, hatalmas
ágy, hi-fi, plazma TV.

A tenger illata készítet arra, hogy az ablakhoz men-
jek. Kuncogva érek oda, testemet vállig érő, kibon-
tott hajam csiklandozza. A látvány káprázatos: a fel-
kelő nap mintha összevázta volna a tenger felszí-
nét. Vörös, narancssárga és kék színek kavalkádja
babonázza meg a szemem. Nem tudok ellenállni. Ab-
ban a percben, ahogy agyam feldolgozza a látványt,

már utasítást is ad a lábamnak, hogy vigyen a partra. Mágnesként vonz a víz. Először csak a lábam mártóztatom meg a lágy selyemben, majd fokozatosan szoktatom testem a víz hőmérsékletéhez. Nem bírok várni, vadul vetem bele magam a még felfedezetlen mélységbe, amitől nem tudok betelni. Először csak belemártózom, majd elkezdek úszni. Nem tudom hová, csak úszom oda, ahol majd jobb lesz. Ahol jobb lesz a világ, jobbak lesznek az emberek, jobb leszek én.

A gyönyör, az öröm, a mámor állapotában vagyok. Keresek valamit ebben a nagy világban, ebben a nagy kékségben és úszom azért, hogy megtaláljam.

A végkimerülés határán vagyok, érzem, hogy meg kell állnom, különben megfulladok. Lábam már nem csapkodnak, kezem sem mozdul már. Felfekszem a vízre, hogy pihenjek. Fekszem a víz felszínén, nézem az eget, testem meztelen, hajam rakoncátlanul mozog az apró hullámokkal. Csak én vagyok és a természet. Nyugodt vagyok. Megpihentem. Lebegek, becsukom a szemem, átadom magam a természetnek, nem gondolkok semmire, kiürítem a tudatom. Már nem vagyok. Már nem kell úsznom. Megtaláltam, amit akartam: önmagam. Boldog vagyok!

KOPP-KOPP! Felriadok, ránézek a mellettem lévő órára. Úristen, elkéstem! Hol vagyok? Kiugrom az ágyból, átszaladok a 4 m²-es szobán, pizsamámra ráveszem a fürdőköpenyem. Az ajtó előtt a postás, kezében csekk. Háta mögött nyüzsgő emberek, dudáló autók, szitkozódó sofőrök, lármás gyerekek.

Nincs tenger, se úzás, se boldogság. Ez csak a hétfő reggel és a valóság.

Pólya Lajos

Ugráló kavics a víz felszínén,
harapásnyi moha az erdő rejtékén.
Valahol állatok bújnak félve össze,
máshol meg az ember embernek
csősze,
vigyáz, pedig engedni kéne min-
denkit
és adni emberségből egy falatnyit.
Ugrálna a kavics, de a víz kiszá-
radt,
harapnál mohát, de az erdő elfáradt,

az állatokat kiirtották
és a csőszök közömbösen hallgatták
az utolsó őrzött emberek sírását,
késő volt már őket elengedni.
Az erdő helyén homoksivatag,
a víz csak térképeken létezik,
az állatok poros múzeumokban, kitömve,
valahol messze egy templomtorony látszik.
Az oltáron felborult kehely,
a padsorokban sok-sok üres hely,
az utcán nem látni senkit jövőben, menőben,
kint laknak mind, kint a temetőben.
Ugye nem ezt akartad?
Ugye nem ezt akartuk?
Oly jó lesz felébredni,
hisz mindezt csak álmodtuk
és a rossz álomban az a jó,
hogy egyszer vége lesz
és az arcunkat kisimíthatjuk.
Lehet, hogy éberen kéne „jót” álmodni?

A fénykép

Ugye Te vagy a képen?
Kit tövissel koronáztak királlyá,
kezét, lábát szöggel verték át
és gúnyolták, megalázták?
Akit Apja nem védhetett meg,
hisz így volt megírva.
Kinek tanításait a régmúltban
vérrel és könnyel terjesztették,
és a lelkek a béke világát
csak titokban őrizhették.
Ki lehajolt a szenvedőkhöz,
meggyógyította a vakot,
feltámasztott halottat
és kenyeret, bort hagyott.
Ugye vigyázol Rá,
Ki nekem életet adott?
Ki értem is annyit dolgozott?
Kik valamikor Egyek voltak,
így született két fiuk.
Ugye Melletted Vannak
és boldog Mennyei Világuk?
Ugye Te vagy a képen?

Tanulság

Ősi ütemet hallok,
egy-egy szívdobbanás.
Kósza esőcseppek
olvadó jégtáblán,
mint egy látomás.

Volt egy világ,
mit gyermekkéz rajzolt,
asszonyszív formált,
férfilelek óvott,
de az Isten alkotott.

Sokan keresték,
pedig szemük előtt volt.
Belerúgtak, arrébb lökték,
belülről nagyon fájt:
érezte élő s holt.

Mit kezdesz a fénnel,
ha lámpásod sötét?
Hol találsz nyugalmat,
ha mindenki bánt?
Miért ontasz könnyet,
ha más nevet?
Miért hódolsz a mának,
ha a jövőnek is lehet?

Vigyázz rám, szólt a gyermek!
Adj egy mosolyt, kért az öreg!
Veled megyek, hogy társad legyek.
Ne nézd az órát!
Az idő úgy is pereg.

Csak egy percet adj
s emberöltő lehet!
Egy csepp víz, tenger robaj,
ki nem mondott szó,
egy utolsó sóhaj.

Hol van az a kéz,
mi átírja az álmot?
Ez csak gyűrött papírlap.
Mese vagy valóság
mozgatja a bábokat?

A rendező láthatatlan
és nincsenek szabályok.
Újrakezdés nincs,
csak akadályok.
Ha átugrod is vesztesz,
nincsen új menet,
nem igaz, hogy az győz,
aki utoljára nevet.

Levél Tominak

Tomi, ne aludj még,
szót váltanék Veled!
Álmodra lesz idő elég,
most valamit kérdeznék Tőled.

Mit viszel a lelkedben,
milyen emlékeket?
A hajnali kakasszót,
vajon meghallottad-e?

Voltak játékaid,
kedves könyveid,
álmot hozó meséid,
izzó vágyaid?

A gyógyszerszagú kórházakban
vajon mire gondoltál?
Ha kérdezte bárki: hogy vagy?
Mond, mit válaszoltál?

A gyógyszerek, kezelések,
mik a reményt adták,
adtak könnyebbséget,
vagy csak úgy mondták?

Sosem láttalak,
mégis ismertelek,
szomorú kérdéseimre
majd magamnak felelek.

Tomi, a tarisznyád nem lesz üres,
útnak indulva nézz vissza, integess!
És ha elértél az Égi Országba,
megcsillan Előtted, hogy nem éltél hiába.

Tomi, vidd el az imámat
és most már aludjál!

Ismeretlenül is a barátod.

Angyalok Kertje

Ez a fény nem bántja szemem,
a jótékony éj elbűjtat.
Sötét gondolatok elől menekülök,
de a pillanat megnyugtat.

Ez a hó nem hűti kezem,
az esőtől nem ázik a ruhám,
magától gyógyul a sebem,
hogy a Kertbe úgy léphessek, tisztán.

A Kert kapuja sarkig tárva,
de csak az látja, ki eleget szenvedett.
Angyalok Kertje, ez áll a táblán:
lakói Angyalok, kiket Isten beengedett.

Tétován lépek be, mindent legyőz az áhítat.
Felenged a görcsös szorítás,
amivel az ember másokat áztat.
Félve lépek be, mert nehéz a teher vállamon,
oly sok minden fáj, oly sok a hazugság.
De itt megnyugszom,
mert más az álom és más a valóság
és én ezeket még mindig csak tanulom.

Fel kell készülnöm,
hisz az Angyalok Kertje bárhol lehet.
Ember hiába támad embert,
az esély adva van és ezt köszönöm.

Angyalok Kertje ott van,
Ahol megpihenünk örökre.
Ahol nem csak otthon vagy,
hanem vendég is a Kertben.
Ahol az emberi lét békén hagy,
kiérdemelted, most már Angyal vagy.

Az Angyalok Kertje létezik, Bátyám fedezte fel.
Ha látni akarod, a Farkasréti temető legtetején
megtalálod, s ha már arra jársz, mondj egy imát
az ott pihenő Angyalokért! – a szerző –

Kőbe zárt fájdalom

Megérintheted, de meg nem értheted.
Nézheted, hisz Te magad emelted.
Kőből van s a lélek kőbe zárt,
szilárd az érzés és mindig fájt.

Megsimítod, a kő szinte melegít.
Gondolatod a szíveden szorít,
mert nem fogadod el,
hogyan Szülőd már nem ölel,
hogyan zokszavadra
már senki nem felel.

A kövön vésett betűk
őriznek Drága Neveket.
Kőbe zárod fájdalmadat,
őrzöd Drága Emléküket.

Kőbe zárt fájdalom?
Talán nem is így mondanám.
A fájdalom a szívedben van,
a kő csak aztán jön, a szív után.

A kő őrzi fájdalmadat,
vár Rád, ha esik, ha fúj.
A kőbe zárva ne keress olyat,
ami nincs itt, csak az Életen túl!

Isten háta mögött

Isten háta mögött térdre rogyok,
bűnök, emlékek közt nyomot hagyok.
Mikor a koldus az aprót kéri,
mikor az öregasszony ételét kukákban keresi,
a kocsmákban áporodott a bűz,
a hegyek csúcsára valaki zászlót tűz,
gondolatban én is megfordulok,
ha már egyszer Isten háta mögött vagyok.

Kevés a talmi dicsőség, gazdagság,
ha lelked szegény, ez mind, hidd el, apróság.
Nincs itt senki, a falaknak mesélek,
hallgatni legjobban a falak tudnak,
egyszer majd visszakérdezem
és a falak csendben maradnak.

Isten előtt zajlik az egész életünk,
születünk, élünk, szenvedünk.
És amikor boldogtalanok vagyunk,
amikor betegágyon aléltan heverünk,
napok óta nem ettünk, nem szerettünk,
minket se szeretett senki,
csak úgy adunk, vagy kapunk,
akkor rájövünk,
hogy Isten háta mögött nem jó lenni
és valahogy mégis, mégis ott vagyunk.

Angyal

Sziklán kúszok az égig,
vagy csak lógok, mint gyümölcs a fán,
harmatcsepptől csúszik a kezem,
de egy Angyal vigyáz reám.

Álomtalan úton suhanok,
szentjánosbogár a szélvédő falán,
világít, hogy lássak, lássatok
és egy Angyal vigyáz reám.

Nem félek a víztől, hogy elmerülök,
napsugár csillog a hullám habján
és ha néha lustán alá kerülök,
egy Angyal akkor is vigyáz reám.

Kifeszített kötélén egyensúlyozok,
magányos sas méreget árván,
nem bánt, így rámosolygok,
hisz egy Angyal vigyáz reám.

Van, mikor gondolataimnak feszülök,
csapongva kopognak a homlokom falán
és ha fáradtan hátradőlök,
egy Angyal majd vigyáz reám.

„A test fáradt, de a lélek örök.”
Ez áll majd Könyvem utolsó lapján,
utólag mindent, mindent megköszönök,
azt főleg, hogy egy Angyal vigyázott reám.

Karácsony, 2007.

Ez a Karácsony más, mint a többi,
ahogy más a világ is, amiben élünk.
Foghíjas sorainkat nem lehet pótolni,
vigaszt a Hiányzóktól kérünk.

Hiába a díszes fa, a hívogató melegség,
valami fojtja, szorítja torkomat.
Magához szólít a messzeség,
de marasztal egy titkos gondolat.

Testem itt áll Köztetek,
tán a „mennyből az angyalt” is dúdolom,
de lelkemre lakatot teszek,
hogy el ne ragadjon a fájdalom.

Szép a terített asztal,
hangulatos a gyertyafény,
szemetek csillogásában elmerülök,
ölelésekben pislákol a remény.

Áthozni Őket, onnan Túlról!
Csak egy pillanat erejéig!
Csak amíg a viasz elfogy a gyertyáról!
Kérlek, maradjatok köztünk addig!
Nem kell szólnotok, ha menni kell vissza,
erejét vesztí a pillanat.
Állunk majd a meghitt sötétben,
a lángot eloltja egy fuvallat.
Itt voltatok, elég ha én tudom,
talán elmondom, talán nem.
Sosem volt ilyen Karácsonyom,
szívemben itt maradtok velem.

Lélekbúvár

A híd korlátján ült,
arcát kezébe temetve.
Miért pont vele történt?
kérdezte töprengve.

Az utcán sétált,
a kirakatokat nézte,
mikor valaki elé állt,
a szeme megigézte.

Látta őt gyerekként,
az intézetből futott,
névnapjára ajándékként
kiadós verést kapott.

Aztán jött az első cigi,
ital és a tabletta.
Az uzsora részleteit nyögi,
kenyérre már nem futotta.

Csak nézett, nézett a szemébe,
a történet folytatódott,
de a lámpa zöldre váltott,
pénz került a koldus zsebébe.

Az aluljáróba tartott,
a merülést megkezdte,
egyre mélyebbre jutott
s az embereket kerülte.

Vézna kéz érintette meg,
öreg néni nézte kérőn.
Az üres tejfölös pohár remeg :
jut-e Isten kegyelméből?

Fiatalon szép volt,
a szeme némán mesélt.
De jött a háború
és ő minden poklot megélt.

Háza helyén bombatölcsér,
benne szűk kis temető.
Férje, fia éppen elfér:
Miért hagytad ezt Teremtő?

Égette kezét a pénz,
többet nem adhatott.
Remegett az adakozó kéz
s a néni tompán bólintott.

A Metró mellett
fiatal fiú a mankóval,
vak szemével pont reá nézett
szégyenlős mosollyal.

Szemébe nézett a nőnek,
ki testét árulta.
Kellenék? De mond, kinek?
Megvetette? Nem, csak sajnálta.

Amott láb nélküli ember,
visszajött a pokolból.
Láb nélkül hever,
emlék a lágerből.

Gyűlt a sok történet,
egyre alább nyomta.
Gyorsan felemelkedni!
Könnyes lett a maszkja.

A híd korlátján ült,
nagyokat sóhajtvá.
A mély elcsöndesült:
Jövünk már, Európa!

Magyar ima

Kurta napok igájában
néha felvetem szemem,
körül nézek:
Isten, itt vagy velem?

Hányszor szerettem volna
Homokba dugni fejem?
Azt akartam Isten,
hogy csak Te légy velem.

Meséket látok, hallok, érzek.
Isten, érted ezt?
Egykor dicső nép emléken élek
és ezt senkivel nem cserélném el.

Ha hangosan szólok erről,
sokan kinevetnek,
így csak magamban mesélek
és megsimogatom e vérző földet.

Erdélybe kell mennem,
hogymagyar lehessek,
hogymindezt épp ésszel megértsem,
ha csak néhány napra is, újjászülessek.

Mikor keresztet vetek,
Isten, Neked köszönök,
Magyarok közt magyarként
kereszttemmel küszködök.

A magyar szóra ökölbe szorult kezek,
vétkük csak annyi,
hogymagyarul szóltak, néztek.
Ezért kéne félve túrni?

Szeretnétek mi? Hogy Karthágó legyünk!
Hogy földig beszántsátok romjaink!
Sóval vetnétek be a történelmünk,
mert ha balsorsos is, de a mienk.

Magyarnak lenni nem vétek,
magyarul érezni, szeretni sem szégyen.
Összekulcsolt kezek, mint parányi szigetek,
ember és ember közt békesség legyen!

A kis szigetek egyszer összeállnak,
ez az ország más lesz Európában.
A romok múzeumba valók, okulásnak,
az Életé a jövő hitben, imában.

Isten! Egyszer eljön a Te országod.
Kérlek, ne kelljen nagyon messzire menni!
Füledbe súgom, bár Te ezt úgy is tudod,
hogy ha nehéz is, de jó volt magyarnak lenni.
Ámen.

Lapozgató

Lassabban lépdelek,
ahogy a gondolataim sem oly fürgék,
mint egykoron.
Több időm jut s amíg élek,
több marad,
hogy táncoljak a síromon.

A szem nem lát már oly éberén,
mint egykoron,
de a színek, sorsok, emlékek,
amik születnek s tűnnek hirtelen,
pillantásra méltón
megülnek a vállamon.

Olykor gyerek vagyok
és fülig ér a mosolyom,
mint egykoron.
Máskor meg elgondolkodok,
hogy hány lépést tettem meg,
míg eddig értem az utamon?

Hányszor voltam olyan völgyben,
ahol bőven termett a siralom?
Vakszerencse óvta léptem,
velem maradt a veszélyben
az Őrangyalom.

És utólag, ahogy lapozgatok,
emlékeim szebbek lesznek,
mint egykoron.
Sebeim, ha voltak, begyógyulnak,
álmaimmal a hónom alatt
tovább megyek,
hogy utam végén megpihenjek
szállásomon.

Nézz utánam!

Nézz utánam, ha a szél ellen megyek,
vagy ha a kavargó homokban hagyok nyomot!
Nézz utánam, ha a tenger habjában
a víz ellenfele, a tűz lobog!

Nézz utánam, mert más nem láthatja hátamat!
Csapdában vergődő farkas vagyok,
ki olykor rab, máskor meg szabad,
vérillatú szájában morzsolja a habokat.

Nézz utánam, mert várom, hogy marasztalj,
mert fáj a búcsú és kell a létem!
És hogy a vágy finom, mint a vaj,
mikor megolvad a piritós kenyéren.

Nézz utánam, ha messze megyek
és akkor is, ha maradok!
Nézz, hogy soha rosszat ne tegyek,
akkor se, ha álmodok!

Nézz utánam, vagy inkább a szemembe!
Ugye látni fogod lelkemet?
Apró, égő mécses, oly védtelen,
lángja mégsem sebzi tenyeredet.

És nézz utánam akkor is, a végén,
mikor magam elé már én sem látok!
Mert minden mécses egyszer elalszik,
nézel, de már nem világítok.

Sepsi Sándor

36 éves vagyok, gyerek korom óta írok verseket.

Szabadidőm nagy részét az írás tölti ki. Az írás számomra nem csak időtöltés, hanem egy lelki megtisztulás, üzenet a világ és az emberek felé. Szeretném ha az olvasó az én "szemüvegemen" át látná a világot, és belelátna gondolataimba, érzéseimbe. Vágyaim közt szerepel az is, hogy pár év múlva, az írás számomra ne csak hobbi legyen, hanem a hivatásom is.

Eddig megjelent köteteim: 2010-Érzések, 2011-Remény. 2011-ben egy, idén (2012-ben) 10 Antológiában publikáltam verseimet.

Hamarosan elkészül harmadik verseskötetem, Álmodok útján címmel!

Fénykép

Csak egy másodperc, egy kattintás,
és megmarad örökre, pedig nem más,
csak egy mozdulatlan kép.

Sok év után, ha előveszed,
talán már megkopott, de elhiszed,
mert még ugyan úgy néz.

Téged néz az a szempár,
az a test, még ugyanúgy áll,
ő semmit nem változott.

Ha sokáig elmerengve nézed,
őt magad elé képzeled,
s a kép rögtön filmre vált, ott.

Forog egy filmkocka a múltban,
pörgeti az agyad gyorsan,
most mindent visszaidéznél.

Néhány percbe sűríteni az emlékeket,
egy kép által nem lehet,
de az időben szívesen visszamennél.

Amíg nézed, addig forog a film,
az emlék, nem enged, hív,
s te siratod a visszahozhatatlant.

Leraknád a képet, de a múlt nem enged,
remegni kezd fáradt kezed,
s a fiókba rejted az örök halhatatlant!

Álmodtam egy jövőt!

Ha becsukom a szemem,
az előttem álló jövőbe látok.
S látom, meg kell küzdenem
mindenért, amire vágyok.

Fittyet hányok a múltra,
s nevetve tovább állok.
Ha csalódnom kell újra,
akkor is belevágok.

Nem állíthat meg senki,
megyek száz határon át.
Lesz majd aki gúnyosan nézi,
hogy kerültem odaát.

Majd integetek a túloldadról,
s nevetve tovább állok.
Gúnyosan néznek majd,
az igaznak hitt jóbarátok.

Kincs a lelked!!!

Kincseket rejt a lelked,
neked el kéne hinned,
hogy sokat érsz.

A kincs, ott ragyog benned,
ezért el kell hinned,
hogy bennem élsz.

Legszebb csillag vagy az égen,
ami úgy ragyog fel nékem,
mint a drágakő.

Mert a legfényesebben ragyog,
s én ettől boldog vagyok,
ez szívemet melengető.

A lelked egy virágoskert,
mely sok mindent rejt,
sok-sok szépet.

Ezt a kertet én öntözöm,
éjjel-nappal örködöm,
őrzöm az egyetlent.

Azt az egyetlen kincset,
a gyönyörű nagy lelket,
mit megsebeztek oly sokan.

Mert nem tudják mit érsz,
s érzik, hogy nem félsz,
s ez eltitkolhatatlan.

Én ezért is szeretlek,
része vagy az életnek,
őrizlek itt legbelül.

Őrizd te is azt a kincset,
én is megőrzöm azt a lelket,
s nem leszel egyedül.

Fohász

Istenem, tedd szebbé álmainkat,
nyisd fel szemünk, mi a jövőre néz.
Tedd szebbé napjainkat,
hogy az élet ne legyen nehéz.

Istenem, vigyázz ránk fönről,
ne büntess, ha rossz útra térünk.
Pusztítsd el a gonoszságot a szívekből,
hogy ne keljen soha félnünk.

Áldj meg minden gyermeket,
lelküknek örök békességet adj.
Támaszd fel haldokló hazánkat,
minket soha meg ne tagadj!

Egy leszek a csenddel!

Körül vesz engem a csend,
életemben még sincs rend,
s ebben a csendben rejtőzöm el.

Megbújok a szürke mindennapok mögé,
koszorút fonok a szívem köré,
s csak a csend ölel.

Nem igénylem már a zajt,
a gondot, a mindennapi bajt,
nekem a békesség kell.

Rég nem magamnak élek,
de csábít még a tiszta lélek,
amelyik a szívhez visz el.

Nem üldöz már a rút magány,
a bizalom egyetlen hibám,
s élek most tiszta szívvel.

csendben jöttem, csendben is megyek,
a földdel majd egy leszek,
és megosztom a csendet emlékeimmel!

A mosoly

A mosoly semmibe sem kerül,
értéke mégis felbecsülhetetlen,
mert mosolyt pénzért nem vehetsz,
és ha mosolyogsz, boldog lehetsz.

A mosoly bármire gyógyír lehet,
mert ha valakire rámosolyogsz,
ő visszamosolyog rád,
s van hogy néha fülig ér a szád.

Egy apró kis huncut mosoly,
a lábáról bárkit levesz,
még pénzbe sem kerül,
de az ember jobb kedvre derül.

Mosolyogj hát mindig, ha teheted,
ne legyél soha búskomor,
s a felhő elvonul az égről,
eltűnik a szomorúság mindenki szívéből!

Simon László

Simon László 1966

Az írásaim? A gondolat – szó – tett bűvös háromszögében pattogó szikrák megörökítésére tett kísérleteim. A "kapum" ahol papírsárkányt eregethettek.

Lélektánc

Örvény mélyén ősi törvény
Sorson túli lélektánc,
Életmécsest körbefonja
Sok ezernyi léleklánc.
Szikra pattan, s hol földet ér
Két szerelmes táncba fog,
Egyre feljebb, egyre beljebb,
Egyre gyorsabban forog.

Örvény mélyén örök törvény
Megpecsételt ősi nász
Vége annak nincsen többé
Tart csak tart a lélektánc
Semmi szét nem választhatja
Örvény felett nincs hatalma
Tánc tánc lélektánc
Örvény szülte életlánc
Tánc tánc lélektánc
Örvény szülte életlánc

Tükör

Tükröm a Világ,
Benne magam látom.
Jaj de megijedtem!
Biztos erre vágyom?

Templomom

A lelked templomom
Hol Szépséged előtt
Imádkozom
Tiszta szép fényedben
Előtted térdelek
Imám egyszerű ...
Szeretlek, szeretlek

Mint folyó

Néha úgy szeretlek
Mint folyó
Mely lustán hömpölyögve
Ölel szigetet
S áradáskor
Egészen magamba zárlak
Míg máskor csak simítom partjaid
de el nem hagynálak
Az út Nálad ér véget
Néha így szeretlek ...
És mindig csak Téged

Slezák Lajos

Nevem Slezák Lajos. Életemet végig kísérte az írás, verseket, novellákat, esszéket írtam kisebb nagyobb sikerrel. Több írásommal a pályázatokon eredményesen szerepelek.

Mostanában a regényírás köti le az időm nagy részét, de azért a versek és a novellák írásáról sem feledkezem el.

Gondolat mely fennmarad,
ha elolvasod, szebbé teszi napodat.
Hiszem, ha olvasod a szép verseket
értelmesebb lesz életed.

Szépnek nem mondhatnám

Lassan csendben,
elmúlt az ifjúságom.
Zsarolt az életem,
álmokat kergettem,
nagyokat tévedtem,
odalett mindenem,
szeretet és szerelem.

Laktam én palotában,
aludtam én istállóban.
Nem volt szerencsém,
terveim porban hevernek,
nem segített Istenem,
megmaradtam szegénynek.
Ez lett az én sorsom,
maradtak az emlékek...

Emlékezz kedvesem!
Reményt adj nekem.
Zsaroló életem,
élhetőbbé tehessem.
Boldogság, szerelem,
elkerült, mint az álom.
Tudod, még várom.
Emlékezz kedvesem!

A hídon túl a kisfalu...

Előttem a híd, hídon túl a kisfalu,
Ott lakik Erzsike, hozzá sietek.
Sietek, de minek, régen elfelejtett,
Sok éve annak, mikor megöleltem.

A hídon megálltam, lenéztem a mélybe,
A folyó csendesen folydogált medrében.
Gyönyörködve néztem körülöttem a tájat,
Körösök vidékét a szívembe zártam.

Reménykedve mentem tovább az úton,
Elfeledve minden bűnöm, bánatom.
Kisfaludba érve, megdobbant a szívem,
Ha meglátsz Erzsike, megismersz-e engem?

Csapongó gondolatokkal járom az utcákat,
Mit mondhatnék neked, ha majd meglátlak.
Remegő lábbakkal állok majd előtted,
Szép barna szemeddel a szemembe nézel.

Szívem megszólalna, de ajkam néma,
Szó el nem hagyja, szemem sírna,
Nagyon jó lenne, ha most alattam a
Föld megnyílna és eltűnnék a hasadéka...

Járatlan utakon megbotlik a lábam,
Kusza gondolataim a gödrös út porában.
Reméltem útközben meglátlak Erzsike,
S régi ismerősként köszöntelek végre...

Majd a falu végén az utolsó utcában,
Megálltam a háznál, hol egykor lakhattál.
Akácfa árnyékában álltam és vártam,
Kiskapu ajtajára néztem bátran.

Kiskapu ajtaja, ha most kinyílna,
Feléd sietnék tárt karokkal...
Csendes az utca és hallgat a ház,
Távol a lakója, az idő későre jár...

Én is indulok, hiába is várnék,
Megjelenni előtted, úgysem mernék.
Fáradtan megyek vissza az úton,
Bűnös életem tovább folytatom.

Somogyi Ilona

Somogyi Ilona nyolc gyermekes családban látta meg a napvilágot.

A háború utáni nehéz években szülei nem tudták finanszírozni taníttatását, ezért iskoláit munka mellett végezte.

Az olvasás és rajzolás iránti szeretetét csak felnőtt korában tudta kibontakoztatni.

A bokros családi elfoglaltságok mellett is (2 gyermeke és 4 unokája van) talál szabad órákat, hogy hobbijának, a versírásnak és tájképfestésnek szentelje idejét.

Jaj-kiáltás

Ó te végtelen természet,
Ki vagy te?
Talán az Isten?
Ha igen, akkor segíts,
Mert különben elpusztulunk!

Ne kérdezd, hogy mi a bajunk,
Csak világítsd meg a sok buta elmét,
Vagy talán már túl késő?
Lehet, hogy már közeledik a vég?

És te ezt így akarod.
Elérkezett a nagy önpusztítás,
A leszámolás ideje,
De ebben a rohanó világban nem vettük észre.

Bocsásd meg, amiért számon kérem tőled,
De nem az pusztul el, aki megérdemli.
Az erős, a gonosz, az mindig győz.
Ne hidd, hogy magam miatt háborgom!

Gyermekeim, unokáim, kik még nem éltek,
Az ő sorsuk az enyém is,
Ezért merészeltem a hangom felemelni.
A gyengét, a jót ne büntesd, úgy tégy igazságot!

Igaz, a tiszta búzát nehéz szétválasztani az
ocsútól, de nagyon megéri.
Ha érdekel téged a sorsunk segíts!
Ha nem, akkor tedd fájdalom mentesen!

A csönd

Hallgasd a csöndet, mit hallasz?
Én hallom, hogy a csönd mit beszél,
A csönd az én jótevőm és megváltóm.
Ilyenkor tündér országban járok én.

Arany harsona hangját hallom én,
Tündér lányok rózsát szednek énekelve,
Hogy harmatos olajat készítsenek belőle,
Sok-sok gyermek örömére.

Ebből készül majd az élet vize,
Szőke hajú pici tündér,
Nyújtja pici párnás kezét felém,
Boldogságom nagy csöndjében.

A csönd oly gyorsan elillant,
Hogy a rózsavíz a kezemben maradt.
A fejemben a gondolat elakadt,
Mert a csönd nagyon gyorsan elszaladt.

Olyan ritkán adatik meg földi embernek,
Hogy hajnal hasadáskor a csönd megigézzé,
Amikor kinyitja a szemét,
Akkor is látja az élet másik felét.

Köszönöm, hogy ezt megkaptam tőled,
Régen vártam ilyen csodára,
Ily nyugodt lelki megbékélésre,
Hogy földi létemben megajándékoztál véle.

A nagy természet

Csodálom a természetnek nagy erejét,
Vele együtt minden alkotó elemét.
Fűti, hűti, legyezgeti a földet,
Ölelgeti, szorongatja a hegyet.

Tudsz alkotni, építeni s rombolni,
Ha haragszol, dühöngsz és kiabálsz,
Őrjöngsz, ha bensődbe piszkálnak,

Tudd meg, én nagyon csodállak!

Nem csak csodállak, hanem harcolok érted,
Mert te vagy a mi éltető erőnk,
Csak az ember hiszi azt, hogy téged legyőz,
Félek, hogy nem sokáig tűröd, hogy meggyaláznak.

Mert ésszel mindent nem lehet legyőzni,
Te vagy a semmi, és te vagy a minden.
Hogy ki vagy te? Nem tudni,
Ezt emberi ész nem tudja felfogni.

Merengő álom

Tüzes réten fütyörészve ide-oda sétálok,
Dúdoló, csobogó patakoknál táncolok.
Ugrálva, dalolva súgom fűnek-fának,
Ugye milyen ragyogó szép a nyár.

Bólogat a katáng és a gyermekláncfű,
Tücsök zenél, rigó fütyül.
A réti fecske vígan repül
Bársony felhőn fenn az égen,

Úszik a nagy messzeségben.
Szellő szárnyán virágillat,
Patak partján álom ringat,
Álom ringat vágyaiddal,
Tovatűnő szárnyaiddal.

Rezgő szárnyú szitakötő,
Csodás lepke hova lettél?
Talán felkapott a forgószelet?

Látomás

Tündér kertben jártam,
Ezüst rózsát láttam,
Harmat cseppen napsugár,
Fénylett, mint a szivárvány.

Ezüst rózsza muzsikál,
Táncot jár egy kismadár.

Harkály kopog, manó csoszog,
Köddé vált a reggel már.

Tündér kertnek közepén,
Nagy kék tavat láttam én.
Szellő lányok úszkáltak,
Szivárványon csúszkáltak.

Kökény szemük szikrát szórt,
Göndör hajuk hullámozott.
Vékony karuk táncot járt,
Nevetésük messze szállt.

Álom ábránd

Szellő szárnyán jöttem én,
Tüzes vizet hoztam én.
Csillagokkal harcoltam,
Fiastyúkkal játszottam.

Meteorral ütköztem,
Üstökösön füstöltem.
Nagymedve a kedvencem,
Szikrát szór a fejemre.

Holdvilágnak sarlója,
Fénycsóvát dob az ágyamra.
Árnyék suhan a szobámba,
Véget ért álmaim ábrándja.

Sövényi Annamária Erzsébet (Liesbeth)

1990. február 28-án Sövényi Annamária Erzsébet néven láttam meg a napvilágot Győrött. Korom ellenére sok mindent megéltem, jót, rosszat egyaránt. Ezek az élmények köszönnek vissza verseimben, ill. formálják azokat.

Köszönettel tartozom Édesanyámnak és Édesapámnak a végtelen szeretetükért, hogy emberré neveltek. Valamint – magyar tanárnőmnak, – Zajzon Gabriellának, aki megszerettette velem az irodalmat és mindvégig hitt bennem. Végül, de nem utolsó sorban köszönöm társamnak, hogy mindig mellettem áll.

Neked

Fekszünk, mint korhadt faág
Az elnémult avarban,
Lelkeink eltévedtek
A fájó hangzavarban.

Barátságunk annyit ért,
Mint a megkopott gyolcs,
Útjaink elváltak, más
Felé vitt téged a sors.

Eszedbe jutok néha
Egy bús, magányos estén?
Vagy csak énvelem játszik
Bolondot az elmém?

Tegnap még tavaszodott,
Friss lég hordta az újat,
Ma már csak sírva viszi
A töviskoszorúkat.

Elmúlás

Néma száj.
Vég, Halál
Visszadönt,
Issza csönd.
Csókja fáj.
– Hóka vár. –
S Fekhelyem
Kedvesem.

Éjszaka

A Nap bontogatja fénylő palástját,
Rózsaszínre mossa sárga ruháját.
A felhők is narancsot dalolnak már,
Alszik a vidék, szunnyad hát a táj.

Sűrű erdő zöldje nyugovóra tér,
Lassabban csordogál odabent egy ér.
Lehunyja szemét a faház ablaka,
Csendben nézi álmát az éjszaka.

Az idős asszony is álmát alussza,
Fiatalságát várja vissza-vissza.
Átéli újból minden boldog percét,
Leveszi válláról nehéz földi terhét.

Valami elmúlt, nem látjuk már soha,
Benőtte a gaz, ellepte a moha.
De eljő a holnap, új napra ébred,
Újraéled a gyönyörű természet.

Stonawski József

Budapesten születtem, Martfűn lakom
verseim eddig a Partium
és a Liget folyóiratokban jelentek meg
az Antológia nyolc alkalom
kilencedik, ha most kézben tartom

Könyves vasárnap

Száraz lábbal kelt át
a szőnyeg- vitorlát
kissé feltekerve
a könyvtár gerincén
gótikus keltákat is
engedett a szem eresztéke
tőlem karnyújtásnyira
langyos miegymás mellett
felemelő érzéssel
fűszerezett a csésze
könyvvvel csapott a szél
telibe, asszonyom ülésrendje
szerint az asztalszél
székek csigolyáin
néhány foghíj, terheletlenség
polcokon egyensúlyt
kereső kézen könyv- lelet
valaki olvasójegyet tölt
valaki kiissza, kusza
összevisszaság a fejtető
hajszobrász és arckifestő
vasárnapi mentőötletén
benszülött zshivaj
gyerekrajzok az asztal
terítékén, egy ismert haj
egyenes, de felcsigáz
ahogy fölējük hajlik
néhány cirógatás

Olvasóköri ajánlás

Nem kulcsra zárva, csak
versek, nem vacak
nem ecetes bort
Rejtő a polc a sorban
csak aggszűz, régi kiadás
nemigen tette szét lábait
nehézkés az átlapozás
most látszik, nem járt
benne senki más
csak én
hiába kiált
hiába állt eddig
gerincén mutatván tetovált
nevét, nemét, címét
múltját takargatja?
nem nyílik magától ki
az egykori
agyonolvasott oldalon
szorosan mellette ugyanő
fiatalon, mármint
csak neve, neme
a címe más, de nem ezért
nem talált rá még senki
Fellapozom friss nyomon
haladva, hogy járjon- e
jegyben velem az olvasás

Filmklub

ide nem kell tolmács
viszonyt von ajtó
viszont van ha mégis
talán a világra nyíló
amihez most ért nyelvtanár
a cilinderes zár mikor mellényelt
nagy mellénnyel
tolmácsolta behajthatatlanságát
ám őelőtte kalapot emelt
az addig hiába pumpált
kotnyeles kilincs. Mikor
letapad, nyelvére ujjat húz egy kéz
szájon át nem is kell a lélegeztetés
már nem nyílik meghatározhatatlan
szögben elszisszen egy epizód
táncával felmossa a folyosót
majd vissza, vásznára vetül
még jó hogy nem nyikordul
a dal így érthető
nem fülsértő közegellenállás
mint ahogy nem kukoricáz
papírmásé sem
mi mesés nasi félhetes teával
csütörtökös most épp
a csüördögölőnek mondott táncház

Stramszky Márta

1955. március 8-án születtem. Végzettségem mérlegképes könyvelő, értébecslő, de az elmúlt 25 évben elsősorban szerkesztőségekben dolgoztam. 1992-2009 között számos szakkönyv, illetve tankönyv összeállításában, kiadás-előkészítésében vettem részt. Az utóbbi években elsősorban alapítványok gazdasági ügyvivőjeként dolgozom, pályázat készítéssel, menedzseléssel foglalkozom.

2009-ben kezdtem el verseket, rövidebb novellákat írni. Írásaimból néhány megjelent a Tekintet c. folyóiratban, a Népszabadság vasárnapi mellékletében, illetve különböző internetes portálokon. 2010-től olvashatóak verseim az „Arcok és énekek” c. antológiás kötetben, 2011-ben bemutatkozhattam a Verselő Antológiában.

Az írás mellett rajzolok, festek. 2009 óta négy kiállításom volt, október végén a legutóbbi, a Fővárosi Művelődési Házban. 2011-ben jelent meg első illusztrált könyvem "Tükröződő szerelem" címmel, 2012-ben a "Vallomások és víziók" c. novelláskötet. Tagja vagyok a Nagy Lajos Társaságnak és a Váci Mihály Irodalmi Körnek.

Két fantasztikus, felnőtt gyermek anyukája, és négy gyönyörű kislány nagymamája vagyok.

Petra

(Óda Unokámhoz)

Csillagok közt
egy éjen át kutatva
sem találnék
szemedhez foghatót.

Arcod
angyalok rajzolta gödrei
naponta
rabul ejtenek.
Kacajod
ezer csengő
csilingje igézve
magával ragad,
s az égbe repít.
Az élet veled
pajkos utazás,
honnan ki visszatérni
vágyik,
kötözni való bolond.

Most épp festesz.
Melletted ülve
figyellek,

s találgatom,
a „mű” vajon mi lesz?
Mond, hogy szívtál magadba
ily földöntúli hatalmat
néhány
földön töltött hónap
alatt?

Ki vagy Te szivárvány-varázsló,
„égi tünetény”?
S mért nem hiszem még mindig,
hogy e Csoda
tényleg az enyém?

Csak nézlek.
Torkomba
mézes-drazsé szavak tolulnak,
de nem mondom ki,
nehogy megrémítselek.
Csak befelé suttogni hagyom
szaporán verő szívem:
Te vagy a mindenem!

Perceim

Igazgyöngy perceim egyre telnek
elhasználtam, vagy harminc milliót
mennyi van még?
nem tudhatom
így nem is számolom.

A boldogan csillogók parányi láncon
gyermekeim nyakában ragyognak
a magányosak
lesütött szemmel
gurulnak ablakom alatt.

Nem nézek vissza,
nem tervezek.
Nem álmodom,
már nem merek.
Az üres órákká formálódókat
tehetetlenül sorsukra hagyom.

Sudár Imre

Igen én vagyok.

Aki siettem, hogy elérjem a vonatot,
Mely fehérén izzó géppel száguld
A sötétben, szikrázó síneken
A Nagy Fény felé.

Hogy ott a fény óceánjában,
Mint egy szikra feloldódjak.
Egy végtelen világban,
Boldogságban.

Álom és valóság

Uram, álmodtam életet,
Te a Világba küldtél.
Anyám, megálmodtalak,
Te a Világra szültél.
Embert álmodtam,
Az lett belőlem.
Boldogságról álmodtam,
Valóságnak hittem.
A valóság megtévesztett,
Az álom elszállt.
Itt vagy mint egy új álom
Váltsd valóságra kérlek!
Ha van velem álmod,
Ígérem, valóságra váltom!

Piros rózsa

Gyönyörű bársonyos szirmokkal,
Fűszeres illatát éreztem.
Talán nagy harmatcseppekkel
Aranyló Nap fényében.
Téged láttalak benne,
Szerelmed illatát éreztem.
Harmatcsepp könnyekkel
Nap fényében szerelmedre vágytam.

Imám

Uram! Köszönöm, hogy felébredtem.
Adj egy szép napot nekem és ...
Adj védelmet Uram nekem és ...
Adj erőt Uram, hogy utamon
Végig tudjak menni.
Add Uram, hogy elfogadjon Ő
Add Uram, hogy szeressen.
Add Uram, hogy boldoggá tehessem,
Arcát örömben fürödni lássam.
Add Uram, hogy Neki adhassam
Amit még nem adhattam senkinek
Mert ha végleg elmegyek,
Amíg Ő itt marad, Nála legyen.
Köszönöm Uram!

Vártam

Meg akartam halni!
Te el akartál hagyni?
Tuskóról gombát szedtem,
Gyorsan meg is főztem.
Gyorsan mindet meg is ettem.
Vártam, hogy majd most!
De csak a könnyem jött
A halál kiröhögött.
Majd meghallottam finom léptedet
Rögtön visszajött az életem!

Egy lány

Egy lány a sok közül
Ki azt mondtad
Ebből elegem van
Ki nem vállaltad el
Hogy újvilági szolgál legyél.
Őt elküldted, lányod, életed
Magad kezébe vetted.
Neked a gyermekkor sem ragyogott.
Most az élet jobb kezet nyújtott.
Szívemből kívánom
Legyetek boldogok.

Állj fel!

Állj fel a Földre!
Állj a két lábadra!
Hogy lásd a Világot.
Érezd a magasságot.
Érezd a fényenergiát
Mely hozzád ér és átölel.
Hunyd be szemeidet
Töltsd fel tested, lelked.
Indulj el a magasságba
Szállj fel a csillagvilágokba.
Érezd, hogy ott is Te vagy
A Világban Te is csillag vagy.
Vesd le sötét köpenyedet!
Vedd fel csillagruhádat!!

Igen

Elindulok utamra
A Nagyvilágba északra.
Hogy lássam azt is
Hogy el tudjam Neked mondani.

Milyen Észak-Velencéje
Nagy Oroszország gyöngyszeme.
Hogy elhozzam Neked
A fehér éjszakákat.

Katalin arany koronáját
Hozzá gyémánt csillagokat.
Szívedben a Tiéd legyen
A boldogság és a szerelem.

Nagyon más

Távol, Nagy Oroszországban
Egy megújult régi világban,
Szabad emberek között.
Csinos, jóalakú Nők között.
Irigykedve nézem mindezt.
Cipeljük nehéz testeinket,
Fájós lábbal sántikálunk,
Csomagjainktól görnyedt hátunk.
Mi így maradtunk, helyben
Ők tova léptek a történelemben.

Utazás

E világból kifelé
Méghez a visszafelé
Messze tűnt világok
Színes emlékképek.

Egy fény a sötétben
Ismerős élénk tájakon
Egy képbe belebújva
Egy életet élek meg újra.

Ott járok ahova vágyom
Lehetek nő, van gyermekem
Majd leszek lélekmadár
Társam élőszemű kőszobor.

Igen

Tudom, nem ezt vártad.
Sorsodtól megkaptad.
Két szemeddel megláttad.
Elhagytak, megsirattad.
Álmaidból kimostad.
Lelked újra szabad.

Jöjj hozzám!

Állj fel és jöjj hozzám
Gyere száguldj velem
Ne állj meg egy helyben
Gyere repüljünk el.

Nincs idő megállni
Nem lehet várni
Jöjj hozzám, siess
Itt a kezem és kövess.

Ugorj fel az életvonatra
Felvisz a csillagokba
Gyönyörködj a fényvilágban
Veled a végtelen ragyogásban!

Fogoly

Fáradtan, munkából
Hazaér és lepakol.
Kicsomagolja és beleharap
Ruháját szinte ledobja.

Fürdő felé indul ugrálva
Dalolva boldogan.
Csokit majszolva
Nevét mondja, kitől kapta.

Mögötte én hálóval
Lopakodva ráborítom.
Ijedt szeme tüzes
Ajka csokisan édes.

Megcsókolom a réseken
A sósat és az édeset. A -
szabadság ára egy ölelés.
Én győztesen, Ő szabadon és kész!

Egyszer ha...

Csak egyszer láthatnám
Szemeidet fátyolosan.
Nemes italtól
Mámorosan.

Édesen, alkoholosan
Ízlelném ajkaidon.
Elhagynád puhán tested,
Lágyan, karjaimban.

Mint a vajat
Kennélek testemre.
Szívnálak bőrömbe,
Nem tudná senki sem
Én vagyok vagy Te.

Szívem húrja

Már rég nem fénylik.
Mostanában nem
Pengette meg senki.
Valaki megfeszíthetné
Talán lenne hangja még.

Kérlek porolj le engem
Vedd kezedbe szívem
Feszítsd meg húrjait
Pengesd szívünk zenéit
Játszd el szíved dalait.

Jöjj el

Kérlek! Lépj be az ajtón,
Nézz jól körül.
Fordítsd meg
Tedd helyére azt.
Hogy másképp legyen
Ami nem a helyén van.
Mosd ki ami nem tiszta
Mosd ki a fejem, az agyam.
Nyisd ki a szemem, és
Porold ki a fülem.
Hogy halljam az új szelet
Hogy lássam az új fényeket.

Ajtó kitárva

Azon a napon sarkig,
Egészen kinyitottam.
Azóta tárva-nyitva
Bárki bejöhet rajta.

Gondjaidat, bajaidat
Nem engedi be.
Tiszta leszel
Ha egyszer bent leszel.

Neked is nyitva van
Ha belépsz barátom,
A legjobb helyen leszel
Gyere be mert várlak.

Kis élet

Ma reggel a fűből
Kis madár szólt hozzám.
Valamit mondott nekem
Engedte magát, hát felvettem.

Nem akart elrepülni
Csak markomban feszelegni.
Egy pár gramm húsisom
Maga az élet, érzem.

Megfeszül, csiripel
Kinyitom a tenyerem,
Talán új erővel
Csak úgy elreppen.

István

Ő lett egy hétre a barátom,
A velejéig romlott Amerikából.
Szép karriert futott be
Alföldről „nyüjorkba”.

Ott is dolgozni kell
Az itthoninál keményebben.
Ő ott sem dúskál a javakban
Azért itthon bír el a poharakkal.

Birkózik a betyár dalokkal.
Ha nem bír a hangokkal
Odavág párat az asztalra
Csak úgy ugrál ami van rajta.

Folyik a bor meg a sör,
Szeméből patakban a könny,
Betyár nóta meg az öröm.
Átöleljük egymást én és Barátom.

Özön!

Özön az információból
Kilyukadt az Ózon!
Az UVB – nyolcas
A Richter – hat és feles.

Az IQ-ja alig kettes
Egyre több a cigi meg a feles.
A Celsius harminckilences
Az adósságunk tetemes.

A klíma megváltozott
Az olaj, gáz kifogyott.
Süllyed a föld, jön a tenger
Nálunk is sok a vadmender.

„Diófában”

Kocsmajáró kedvemben
A „Diófába” egy kávéra bementem.
Úgy hallottam, hogy
Csak a kávéjuk finom.

Sorban a fröccsös poharak
Hozzá fröccs-ivó alakok.
Olyan, akár a húsvétszigeti fejek
Egy irányba, a poharakra néznek.

Valamit tudnak, én is arra vágyom
Ilyen legyen „Diófa” világom
Te legyél a „Diófám”, a fröccsöm
Tőled legyen mámoros a világom!

Egy hét

Ma reggel Veled voltam boldog.
Kedden velem leszel egész nap.
Hallom szavaid Kedvesem.

Szerdán ágyba bújunk,
Csütörtökön majd felkelünk.
Elengedlek dolgozni,
Este Érted fogok menni.

Pénteken én megyek dolgozni.
Velem akarsz jönni?
Ott akarsz egy csókot adni?
Szombatig velem lenni?

Vasárnap egymást ölelni,
Ebéd után fejemet öledbe tenni.
Csókkal Téged álomba ringatni,
Karjaimban a legdrágábbat tartani!

Egy vasárnap

Szokás szerint, mint mindig – ma is.
Időben leváltom a társat
Hogy egyedül maradjak.
Egyedül bezárkózva
Sok-sok gondolattal.
És a kerítés kapujával.
Sok-sok gondolat tetején
Ott vagyunk Te meg én.
Halvány csókkal keltenélek,
Illatos teával kínálnálak.
Hogy átöleld a nyakam
Gyönyörű karjaiddal.
Én boldogan szívnam magamba
Tested finom nőillatát! -
Vasárnap, munkahely, ábrándozás,
Boldogság gondolatok!

Valóban?

Valóban nem jó így nekem?
Valakire lenne szükségem?
Ha megmégezné az életem,
Jó lenne az nekem?

Ha nekem az hiányozna
Neki meg az jó volna
Talán nem is lenne rossz.
Talán elhozza a tavasz vagy a nyár!

Ha nem, akkor a tél, vagy...
A következő tíz év, vagy...
Az eljövendő Új Élet, mely
Elhoz szerelmet és Téged!

Lehallgatás

Beszéde erőtlen
Élete megunt
Minden szava szenvedés
Elégedetlen nyávogás.
„Autóbuszon borzasztó”
Mert nem tud elterülni
Vonaton szeret utazni
Mert ott szét tud folyni.
Ahol tanul ott sem jó
Mert muszáj valamit tudni.
A Világ kínlódás és szenvedés.
Élete egy rakás szerencsétlenség.

Álmos vagyok

Hazafelé majdnem elalszom
Hosszú volt, álmos vagyok.
Kis idő után ágyba fektetsz
Mellém fekszel és elaltatsz.

Később meztelenül mellém bújsz
Édesen összeolvadunk.
Elbódítasz tested illatával.
Már ébren veled az ágyban
Érintem minden porcikádat
Így telik el Veled egy édes vasárnap!

Egy Nő!

Korán kelő, sportoló,
Buggyiban, trikóban utcán edző.
Ma reggel is csodáلتalak.
Trikód alá dugtad holmidat.

Vidáman eljátszottad
A más-állapotosat.
Majd nagy nevetéssel, oda
Szülted a megálló padjára.

Máskor beintettél annak
Ki Téged nézett bolondnak.
Kevesen értik meg, ha
Látnak egy különlegeset!

2012 Május elseje

Megadatott, hogy e napon dolgozhatok.
Fejembe betódulnak
Régi és újkori gondolatok.
A régi és újkori majálisok.

Régi, sokmunkásos vállalatok,
Virslis, sör meg felvonulások.
Ma családi KFT vagy multi
Mindentől szívják a foguk az tuti.

Ma is elkelve kis jutalom, ajándék,
Elismerés annak ki dolgozik.
Mint Otthon! Ölelés, puszi, megjöttem!
Este boldogan lesz helyed mellettem.

Édeske

Már sejti miért van
E napfényes világon.
Valaki már megnézte
Talán meg is dicsérte.

Rájött, hogy van valamije
Kinek szeme van kell látnia.
Rövidke szoknyában
Feszít a megállóban.

Gyakran le-le húzogatja
Kis kabátot mellén összehúzza.
Okos ruha tudja mi fér bele
Mit kell bőven mutogatnia.

Mit tennél?

Mi lenne ha véletlenül?
Ha mégis úgy sikerül?
Mit tennél velem?
Levennéd a fejem?

Amikor puszival köszöntelek
Balról, jobbról érintelek
Közben igen halványan
Ajkad érinteném ajkammal.

Mit tennél velem?
Meggáantanám a lelked?
Nekem végtelen boldogság lenne!
Ha arcodon csak egy mosoly lenne!!

Telepke

Közepes termet, sovány alkat
Enyhén tolakszik, furakodik.
Maga előtt tolja csomagjait
A buszon kettesülésbe letelepszik.

Lefoglal mindent, elterül
Nagytaszka, laptop, szatyor, retikül.
Kibontakozik, pötyög, telefonál
Valami léből aprókat iszik.

Telik a busz, kellene a hely!
Leülnének, de szólni egy se mer.
Majd jön Anyó, helyet kér, leül.
Telepke ölében minden feltornyosul.

Szolgálatban

Mint vándor az éjszakában,
Járom az utam fáradhatatlan.
Hűvös szellő tisztítja ki fejem
Néha szétnyitja a kabátot rajtam.

Sötét van, szürke az égbolt
Se Hold, se csillagok odafönt.
Idelent egy-egy vakító lámpa
Amitől elmegy a szemem látása.

Leírhatnám, hogy még mire gondolok
De titkomat el nem árulom
Csak az tudja ki elképzei
A következő versszakom.

Türelem

Tényleg rózsát fog teremni?
Akkor sok lesz – tengernyi.
Mert most mindent eltűrünk,
Bármit tesznek velünk.

Kicsit megtapossuk akit „szeretünk”
Fegyvertelenek lettek nőjeink.
Nincs harc, nincs mozgalom
Tökéletes „KO” a vonalon.

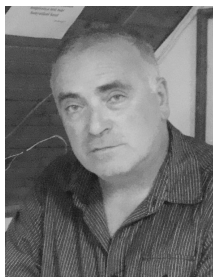
Szerintem nincs távol a Tavasz
Amikor az asztalon abrosz és rózsaszál lesz.
Amikor a különbség egyenlő lesz
Szerelem, boldogság és tisztelt lesz!

„N”

Nem tudom miért.
Miért jut eszembe.
Hogy még egyszer sem
Mondtad ki a nevemet.

Csak egy „Ön” voltam Neked
Nem szeretted a nevemet?
Tudod nem esett jól nekem
„Anonimusz” voltam, a névtelen.

Szabó József

1954 óta élek és remélek.
(100 évben gondolkodom...)

Gyermek az időben

Szemek tágra nyílván keresik a lélek otthonát,
Fürkészik a létezést, a csodát.
Anyát, apát, meleget,
Simogató, ölelő kezeket,
Ég felé meredő és tiszta csúcsú hegyeket.
Gyermekek otthoni álmodása,
Dobbanó szívek együtt maradása.
Sírás, gügyögés, tipegés, nevetés és szavak.
Apró csínyek, kifürkészett hajlamok,
Emelő, szárnyaló, repülő dallamok.
Indulást és bizalmat várva,
Engedő kezek, ajtók kitárva.
Útra bocsátott véreink,
A jövőben újra küzdő, élő génjeink.
Ébredés és néha súlyos tévedés,
Megnyugvó elengedés.
– gyermek az időben –
Mert szép, mikor érkezel,
S jó, mikor létezel.

A líra

Te vagy a ködben rejlő színpompa,
októberi őszben a vigasz,
igyekvő, fény felé törő remény,
felszakadó sóhajom, a líra
és a költemény.

A mi életünk

A mi életünk csak ringó semmiség
mely körülveszi létünk szelíd suhanását.

Letarolt, gondokkal tűzdelt vádirat:

Valóság,

mely kezedből illan el,

mint fürge gyík a puha pázsiton.

A mi életünk múltó illúzió

és nem teszi az üde

nevetni tudók mosolya sem mássá.

Eltékozolt idők, megfáradt kezek
remegő hangfuvallat a csendes légen át.

És kiáltás az életért, az életért.

Mert a mi életünk csak vegetáció lehetett.

Éltünk soká...

– feleszmélve –

meghalunk hamar.

Várakozás

Lelkem zárai nyílnak

Fénylő, szelíd adventi esték hívnak.

Benne ezer mosolygós gyermekkori emlék,
Ahogy a meghitt varázslat melegét keresték.

Kizárva minden földi gondot.

Reményben, szeretetben várva a holnapot,
Tiszta szívvel, ünnepben élve a pillanatot.

Hétköznapi gondolatok

Szeretni, vagy nem szeretni! ?
Előbb jön majd el a halálod,
Mint, hogy az okot megtalálod.
Lehetetlen megkeresni, még jó,
Hogy ok nélkül is lehet szeretni.

...

Bánat sújt, szomorú a perc,
Vágyat gyújt, mit vele nyersz.
És eljön a lélek sebzett szárnyakon,
Hogy veled legyen majd törékeny ágakon.

...

Ha a lelkünk egyszer ismét találkozik,
Megtudod, hogy bennem is egy érző lélek lakik.
Érez mindent, szeretetet, vágyat,
És örülni fogsz majd, hogy újra megtaláltad.

...

A világ mindent megmutat,
Majd elrejté értékeit: játszik velünk.
S mi lázasan keressük, kutatjuk,
Belőle mi maradt nekünk.

Októberi Ünnepek

Őszi ünnep, emlék, képek,
Versek, harcok, fájó vétkek.
Áldozatok itt és ott is.
Harag, könny rég és most is.
Nézz az ünnep fénye felé,
Állj a zászló színe elé!
Értsed mindig üzenetét!
Hallgasd szívvel azt a zenét,
Melyet lobogása diktál neked
Elhítetve mindig veled:
Nem lesz többé az a világ,
Nem jöhetnek olyan hibák.

De jó lenne!

Ősszel, finom illata a füstnek,
rég, reményvesztett emlékeket űzhet.
De jó lenne valami szépet írni,
minden bántót és fájót könnyen kisírni.
Lelkünknek simogató perceket kapni,
de jó lenne valami szépet adni!

Száva Mária Anna

Verseimben is létezem.

Egy vagyok a sok magyar közül,
Akit „Nagy Magyarország” formál,
Születtem a székely „sziklák” között,
Ez érzéseimben a xx. század közepétől
inspirál.

Éjfél Cseh Tamás est után

„Valaki” egy szál gitárral lázadt,
A füttyhangok seregével dobbantott,
A világunk urainak szemébe füstölt,
Pedig csak kóborló lírát mondott.

Úgy szólt a zengése mint a szél,
Ami átfúj sok országnak éterén,
Városokat mozgat, eszméket elér,
Áttör a kőkemény tudatok terén.

Pengése, értelme vészesen ragályos,
Hatása sóbálvány nehéz érzése,
Csak állnak élükön a szavak ténye’,
Azoknál, akiknél a dal valóságos.

És valahogy mindenkinél hatásos,
Ami csendesen izzik, piroslik,
A szikrákat az átélés, rálátás
Hozzáadja, és égővé fokozódik.

Ez volt egy életút, ami ihlettet,
Indiánok hegy-völgy vadonját,
Rejtélyes „kojotok” teliholdját,
És „Ő” belső lángoló tánccal elégett.

Gazsi a művésztáborban.

Ott állt „Gazsi” a terem színpadán
A csontváz, és csábítóan vigyorgott,
Talán merengett a közel múlton,
Ami meghagyott belőle; 206 csontot.

Csinos példány, alakja erősen szikár,
Gerince egyenes, háromszögű az orra,
Lehet kísértetni a közeli kocsmákba jár,
Már ha nem áll modellt a művésztáborban.

Át kell menteni rajzpapírra a Sarród-i Gázsit,
Szemből, profilból, fény, és árnyékokkal,
Kihívóan „pislog”, bár nem kap érte gázsit,
Hová is tenné a kissé merev csont újaival?

Palástot ötletként reátűzve végül kapott,
Új szemlélet, merészen egyedi megjelentetés,
A divat így még egy Gázsira is hatott,
A táborozóknak sejtelmes újszerűsítés.

Gazsi sok zeg-zugos példányban elkészült,
Róla megannyi egyéni forma, szemlélet,
Kicsit túl csontos, de fontos alap-emberi,
A művésztábor kiállításán „érdekes” kísértet.

A föld porszemeként

Nyiladozó képzeletemben a föld,
Egy sokszögű, színes csillag
Volt, ahol az alapszín a zöld,
Amin a nap fehérén-szőkén ragyog.

Annyi csodás virágot, állatott
Védett az éteri-isteni gondviselés,
Sok-szögleteiben a világunkat,
És a kék ég örökre természetes?!

Abból a kis szögből nem láttam,
Az agyakban burjánzó föld poklát,
Kisgyerekként a földért dolgoztam,
De takarták az „uralkodóak” indulatát.

Most érzem, tudom a föld suttogetta,
A hallott, ívelő dalt, ami visszhangzott,
„Ó, szőke Anni, becsaptak téged!”,
A földünk szögeit a gonoszság lopta.

Annyian, régtől mindig tudják,
A föld-szív dobbanása igazi érték,
Elveszni ezt, egymást miért hagyják?
És én mit tehetek, mikro-porszemként?

Kelt; 2012. 04. 22., Kismarton, A Föld Napján.

A közöny a nemzet végzete

Nem önmaga a nemzetünk,
Egyedeiben visszafejlődünk,
És ettől lassan elveszünk,
Magyarként csak „adózunk”.

Az összetartozás lenne a lényegünk,
Azt jelentené, hogy élön szeretünk,
Ami legyőzné a gyilkos közönyünk’,
Mindegy hogy a világon hol élünk.

Lassan megöli a barátságainkat,
Attól tovább a nemzet felépítését,
Egyedeire töri szét a világunkat,
Kereshetjük az életszerű napjainkat.

A hozzánk, „hozzám” vezető útjainkat,
A tüzet, aminek melege a lelkünket felépíti,
Az újratervezéshez a színes fényeinket,
Önmagunkat megújító képességeinket.

A közönyünk hagyja elveszni társainkat,
Megannyi rést ütünk a holnapokon,
Ezáltal törvényszerűen együtt eldobjuk,
Az élő, érző, értékes, igazi nemzetünket.

A „magyar dal napja”

Gazdagok vagyunk mélységtől – magasságig,
Olyan visszajelzéssel jelenik meg a hang,
Lelkünk kristályain, mint a fényzuhatag,
És minden hangszer fölött szól egy harang.

Mert életünk összetevői gyémánt-kemények,
A dalban tett gondolataink katarzisosok,
És úgy szántják tovább az élmények,
A tudatunkat, mint a földünket a viharok.

Érzelmi színeinkkel a magasságtól-mélységig,
A magyar szó zenébe oldott eksztázisával,
Mosolyogtat, ringat, megsirat égető borzongással,
Azon az időutazáson, amin a rapszódiaák szólnak.

Az ősi szó lágyan meghatározó betűi; ”dal”,
Olyan erős, tömör, átélő, sokszínűséggel,
Amiben egyszerre több ezer hang-szer zenél,
Suttogva, trillázva, kiáltva, és bővölve sokkol.

Kiszállnék...

Nálam hagyta a célzott zenédet,
Azokét a reám ható C- moll dalokét
Amik a tudatomra zúditják a tényeket;
Enyém a szerencsétlen nemzetem.

Úgy ölelnek, hogy ellöknek,
Úgy szeretnek, hogy megölnék,
A másságomért kiközösítnek,
Miközben csak bukdácsol az életünk.

Értékeket eldobnak, ami megmenthetne,
Ami az érzelmeinkbe is tovább vihetne,
Földhözragadt most is az elképzelése,
A saját boldogságának a keresésében.

Lennék inkább cigány, pápua, vagy örmény,
Elakad a szavam; csak székely-magyar ne,
Akiknek sokszor törött sablon a szívverése,
És a múltja, jelene rejtett forgó örvény.

Egyszer már írtam, nem értetted mégsem,
Szeretetért nem könyörgöm, nem koldulok,
Azóta sokszorosán érzem; nincsen is kitől,
Nem volt, vagy kiégett a magyarságotok.

Tóth Márta

Én az átélt eseményekről írok,

Protyestyál

Bemutatok "valakit", akit e történet olvasása után nagyon kinevetnének. Pedig bizonyos dolgot tanulhatnának sokan tőle.

Nagyapám azon a napon, amikor a történet elhangzott, napszámosokat hívott egy fontos feladat elvégzésére.

Éppen terített asztalnál ültek, s falatoztak a munka megkezdése előtt. Én is ott lábatlankodtam, s hallottam a beszélgetést.

A téma akkor éppen a "katonaság" volt. Nagyon sok falusi ember egy életen át őrizte becses emlékeként a hadseregben töltött évek emlékeit.

Szóval az egyik katonaviselt munkásunk, aki analfabéta volt (akadt egy-két ilyen ember, főleg falun) elmondott egy vele megtörtént esetet.

– Pihenő időnk volt bajtársaimmal – mondta. – Beszélgettünk. Az egyik bajtárs sorba kérdezett bennünket, hogy milyen vallásúak vagyunk. Az egyik katolikus volt, a másik református. Így ment ez sorban. Mikor rám került a sor, én megmondtam, hogy evangélikus vagyok. Erre a kérdező katona azt válaszolta, hogy: "szóval te protyestyál (protestáns) vagy".

– Hogy én mi vagyok? – Protyestyál? Ezt már nem tűröm el! – Azzal jól elvertem. A társaim kiszabadították a "sértegetőt" a kezem alól.

– Aztán mi történt? – kérdezte nagyapám.

– Bevittek a hadbíróságra. – mondta János bácsi – Ott elmondtam mindent, ahogy történt. Ekkor az urak összesúgtak s a bíró döntött. Azt mondta: – Sajnos ez az ember – látják – "világtalan"; nem tehetünk vele semmit.

A történetnek vége. Sokszor eszembe jutott ez a furcsa beszéd. – Érdekes módon nem fakasztott nevetésre. Ellenkezőleg. Találtam a mesélőben egy nagy értéket.

Igaz, hogy iskolázatlan és gyenge felfogású volt ő, de a lelke mélyén tiszta.

Nem tudta, hogy mi a protestáns szó lényege. Ezt nagyon sértőnek érezte. Valami olyan érzett, hogy a vallását meg kell védenie. Ezt ne szennyezze be senki! Kiállt és "harcolt" egy eszméért. Tisztaság, becsület, hűség irányította.

Ma ki áll ki, ha kell valamiért, vagy valakiért?

Mit látunk a televízióban, az országgyűlésen, úton-útfélen? "Művelt" emberek szennyezik a másik lelkét. Pár forintért félreteszik lelki értékeiket. Hit, hovatartozás, becsület, hazaszeretet, gerincesség... sorolhatnám: – már nem mond semmit!

Ha kell, ilyen pártnak, ha kell, olyan pártnak a tagja. Csak a pénz beszél! Ezért ilyen a világ! "Álljunk meg" és gondolkozzunk! Próbáljuk újra meglátni az igazi értékeket! Legyünk gondolkodó "protyestyálok"!

Szorgalmas munkának édes a gyümölcse

Becsengettek! Kellemetlen, recsegő hang. Még most is sokszor hallom, s ilyenkor végigfut a hátamon a hideg. Bezzeg az óra végén! Ugyanaz a recsegő tárgy az angyalok hangjával vetekedett.

No de ne kalandozzunk el más irányba. A III. b-ben nem nagyon lehetett a "jelzés" figyelmeztető hatását tapasztalni. Némelyek még a helyüket sem foglalták el. Hangoskodás, vita, nevetés, néha egy kis bunyó is tarkította a zűrzavart. A helyzet megszokott, sőt természetes volt a vajtűfülű népségnek, nekünk.

Illetve én kivételt képeztem. A szorongás teljesen elnémított úgy, hogy a mellettem ülő barátnőm hozám intézett csiripeléséből sem értettem semmit. Mindennek oka csupán pár nyavalyás perc volt.

Reggel kissé később ébredtem, s nem volt már időm órakezdés előtt bemenni a "stencilezőbe" – ma így neveznénk ezt a fontos helyet, a WC előterét, ahol egy-két jóindulatú lángész jóvoltából lemásolhattuk a házi feladatot. Ott álltam, illetve ültem védtelenül én szegény teremtes az orosz lecke nélkül. Mint később megtudtam, más is hasonló cipőben tipródott, csak nálam edzettebb volt.

Nyílt az ajtó, jött Madame "Sva", az orosztanárnő. Hajdanán olasz–francia szakosként kezdett, de ezzel az '50-es években nem tudott mit kezdeni, ezért tanfolyamot végzett az orosz tudományokból.

Mondhatom, igen elmélyült volt ebbéli ismerete; úgy bokáig lubickolt eme szép nyelv rejtelseiben.

Piri néni a szokásos jelentés után leült, s letette maga elé azt a rettenetes, félelmet s minden lehető rosszat előidéző lapos nagy könyvet, a naplót. A lármája még megvolt, sajátos formában: szék csikorgása, táskája zuttyanása, a még be nem fejezett mondat elduruzsolása stb. De ez csak pár pillanatig tartott, mert tudós tanárnőnk végignézett rajtunk magas trónusáról, a naplót lapozva. Én minden erőmmel közönyt, magabiztosságot próbáltam erőltetni színtelen ábrázatomra. Nekem is jutott egy minutum pillantásából, amit szerény szemlesütéssel viszonyoztam.

– Strasszer! – szólalt meg óránk őre. (Kissé megnyugodtam, figyeltem.)

– Igen, téged szólítalak. Kérlek, olvasd fel a házi feladatot.

Az imént elhangzott jelentés: osztály vigyázz! Tanárnőnek jelentem stb. ... üljetek le (persze oroszul), ez volt sokunknak az összes orosz tudása, bár megjegyzem, értelmes, világos aggyal rendelkezünk. Ám ez sajnos csak pár pillanatig tartott, majd a kód teljes erővel belepte koponyánk belső tartalmát. Lát szott is a homályos tekintetekből az orosz iránti tudásszomj. Ez villant át agyamon, amíg szegény sorsársam nevét hallottam szólítani.

– Igen, tanárnő kérem, azonnal.

A felelet adója egy mindenki által kedvelt, sőt szeretett bohém, vidám, mosolygós, vöröshajú, ala-

csony gyerek volt. Pár pillanatig ülve maradt, s kezét a pad mellett széttárta, jelezvén, hogy nincs kézen a lecke. Ő különben az osztály legtávolabbi padjában ült, de veszély esetén ilyen távolság sem jelentett a címre kommunikálásban akadályt.

Az S.O.S. jelzést egy pillanat alatt vettük. Egy arany szívű oroszos lángész azonnal akcióba lépett. Papírt tépett, tollat ragadott és írta a házi feladatot. Nem késett a válasz sem a jobb sarokba: "mindjárt kész, megkapod, tarts ki!"

Tomi, bensőleg kissé nyugodtabban, kifelé hanyag gesztussal belenyúlt nagy, kopott táskájába, hogy onnan előhalássza azt, ami nem volt abban soha.

– Ejnye, édes fiam! – szólott Piri néni némi gúnnal a hangjában, s diadallal, mint a rendőr, aki frakkjánál fogva elkapja a tolvajt: – Talán készületlenül jöttél az órára?

– Á, nem! – mutatott megrökönyödött ábrázatot barátunk, de közben nagyot rúgott az előtte ülőbe, mintha mondta volna, "mi lesz már?"

A felszólítás mind fenyegetőbbé vált.

– Ha azonnal nem veszed elő a füzetedet, úgy beírom az egyest!

Tomi gyönyörűen alakított. Bűnbánó arcot vágva "meggyőnta", hogy este ugyan megírta az orosz egy cetlire, de mivel "áramszünet volt náluk", a lecke nem íródott be a füzetbe. Hát ez az indok eléggé meggyőző, nem?

Egykettőre kiderült, hogy csak a mi számunkra meggyőző, mert a következő pillanatban az "ellen-

ség" vészjósló hangon közölte, hogy nem vár tovább, kéri a cédulát. Eddigre azonban, bár örökkévalóságnak tűnt, megérkezett a mentőöv kis papírgalacsin formájában. Strasser, színészi képességének csúcán sértett, méltatlankodó arcot öltött, s hanyagul átnyújtotta a feladatot félhangosan morogva: "mondtam, hogy készültem".

Hatalmas kő zuhant le mindnyájunk szívéről. Megmentettük! Zúgott, harsogott lelkünkben a belső hang.

Piri néni átvette a cetlit és elolvasta.

– Nem rossz, de máskor ne rejtse el ennyire véka alá a tudásodat, s késlekedés nélkül tedd, amire kérek.

Ez volt az egyik legszebb oroszórám.

Advent 2011.

Az ádvent szó **eljövetel**-t jelent. Jézus már eljött, hogy magához hívassa a megfáradtakat. Adventben Jézus (testbeni) születésére készülünk, mint ahogy az ószövetségi nép várta a Messiást.

De előretétekintünk arra az eljövetelre is, amikor Krisztus nem emberi testben, hanem Istenként jön vissza hatalommal és dicsőségben. Mert megígérte, – mielőtt eltávozott ebből a látható világból, hogy vissza fog jönni a **megváltás** nagy művének teljes befejezésére. ("Eljő ítélni élőket és holtakat.") Az advent lényege a reménység is. A reménység a hit testvére. ("Amíg élek, remélek" – mondja a latin köz-

mondás.) A remény egy kapaszkodó. Erőt ad arra, hogy kibírjuk a jelent és tovább folytassuk életünket. Azonban nagyon fontos az, hogy mibe, vagy kibe kapaszkodunk, hova tartozunk. A reménységnek sokféle változata van.

Egyik ember önmagában bíz, a másik valamilyen tehetős ember segítségével reménykedik, vagy a sorsba, szerencsébe, jóslásokba stb. A tapasztalat azonban az, hogy ezek a remények sorra cserbenhagyják az embert. – Ettől sürgősen meg kell szabadulni! Nem szabad eljutni a depresszióig!

Ha a 39. zsoltárt olvassuk, a szenvedő, reményvesztett ember így imádkozik: "Így, hát mit várhatok, Uram?" De utána rögtön így szól: "Egyedül benned reménykedem!" Pál apostol írja: "hiszem; azért fáradunk és küzdünk, mert az élő Istenben reménykedünk" (1Timóteus 4,10) Csak Benne. Istené a hatalom, az emberek csak eszközök az Ő kezében.

Feltehetjük a kérdést: érdemes-e egyedül Istenben reménykedni? A leghatározottabb választ erre a kérdésre az **advent** beteljesedése a **karácsony** adja.

Krisztus feleletet hozott minden emberi várakozásra és reménységre. Mindnyájunkéra!

Még valami: Jézus nélkül itt e földön minden okunk megvan az aggodásra. Jézusban bízva viszont minden okunk megvan az öröme és a reménységre a 2012-es évben is, és az örök életünket illetően is. Mert Ő a mi békességünk, szabadítónk. Megváltónk.

Kívánom Mindnyájuknak, hogy így legyen békés, boldog adventje, karácsonya és újesztendeje!

Tóthné Telkes Csilla

Önarckép

Az én lelkem nem tarka rét,
Nem bárányfelhős tiszta ég,
Néha kristályvár, palota,
Merengő álmok otthona.
Néha pocsolya, sárarany,
Szenvedélyes, szabálytalan,
Szende és vad, zord és szelíd,
Istenhez hajló cifra híd.

Angyal karddal

Akkor tudod, hogy vége
Mert megremeg a Föld.
Hiába sírsz az égre,
Már minden összetört.
Akkor eljő az Angyal.
Lángarcú nagy haraggal,
Kezében kard lesz, pallos,
És megretten a gyilkos,
Majd lopva áll, és mások
Vérét kiontva átkoz,
Fortélyos félelmet kiáltoz,
Ártatlan csecsemőkre törve,
Avagy a nőkre,
S a törvény őre is pőre,
S nincs remény betevőre.
Akkor meglátod vége,
Kész az Ítélet, s égre vagy
Földre borulsz-e, mindegy!
Itt e földön nincs ki
Megbocsássa bűneinket.
Végül, hogy a lényeket értsed,
Nem hiábavaló a szenvedésed.
S nem csoda, hogy nem érted a Véget!
Hisz mindennek célja: az Élet!

Őszi könyörgés

– Vénasszony! – susogja az ősz,
Mint barna lepke szárnya.
A levelek már veresek,
S nő a diófa árnya.

Szürke szmog ül a városon,
És mi suttogva lépünk.
Riadt szerelmünk, száll, oson,
Csak titokban remélünk.

Borzongat már reggel a köd,
Nyirkot lehel a pára,
Félelem nyugóz, gúzsba köt,
Mély csönd borul a házra.

Az eső sírva sistereg,
Mint forró kőn a láva,
Ölelj át engem, Istenem,
Ne legyek nagyon árva!

Színes köntösöd szárnyait,
Terítsd rá a szívemre,
Mintha millió csillagid
Záporoznának benne.

Megóvni és megőrzeni
Segítsenek ma engem,
A hitemet megvédeni,
Arkangyali szerelmem.

S ne rám vigyázz csak, Istenem,
Vigyáz a sok-sok jóra,
Mely betölti az életem,
Mint egy gazdag menóra.

Vigyázz emberre, gyermekre,
Vigyázz szülőre, bátyra,
Vigyázz húgokra csendesen,
És vigyázz a családra!

Őrangyalom, legyél velem,
Ma nehéz a keresztfám,
Kezedbe adom életem,
Áldj meg, s imádkozz némán!

Ostoba dal a betegségről

Főnővér:- Ez hányadik biopszia?
Idős néni:- Hogy? Beteg lett a mopszlija?
Főnővér:- Milyen a mája?
Idős néni:- Resztelt.
Nővér:- Maga keresztelt?
Pap:- Nem. Csak gyóntatok.
Idős néni:- És ti már gyóntatok?
Nővérek:- Vérvomást mértünk.
Betegek:- Mi semmit sem értünk.
Orvos:- Ct-t, Mr-t is kérek! Hármat!
Főnővér:- Visszaadom a diplomámat!
Orvos:- És hogy félreértés ne essék:
A patológust is etessék!

Kórházi kardal

A hold fél lábon álldogál,
Alatta nyárfa bólogat,
A kórház csöndben felfigyel,
Angyal száll, pille gondolat.

Az ágyon ifjú nő nyöszög,
Fájdalma mindent átítat,
A függönyön méh szöszmötöl,
Várom, nem jó az áhítat.

A rózsafüzér hintamód
Az akasztóról integet.
Csillog a fényes folyosó,
Egy nővér erre billeget.

Lelkemben kusza zűrzavar,
Mosolytalan, halk emberek,
Talán a puszta űr zavar?
Derű helyén a döbbenet.

Alázatom, ha meglelem,
Szétszórja majd a mosolyom,
A kórterem is énekel,
Az angyalkórus zeng.

Aztán

Aztán eltűnök hirtelen...
Az élet szép, de elszalad,
Az égről hullnak csillagok,
Alattuk hűlő por marad.
Akár a síró lávakő,
A sárból égre felmered,
S szelíd ajkán egy drágakő
A sistergő lehetet,
Megfojtja, s lassan hangja nő,
Miként a távol fellegek
Susognak, és Tűz a hő,
Tarkán ragyogva felnevet.
Mert pára vagy, lélek csupán,
Egy angyal szárnya int feléd.
S felissza pille szöszeid,
Lágy, halk zenével künn a fény.

Múló bánat

Fekete sírkamrán szögek a csillagok.
Unottan figyelik talán, hogy meghalok.
S mivel a lelkem csorbán egy jégkristályban ült,
Reszketve roncsos-árván hirtelen felüvölt.
Leolvad róla minden, fájdalom és a kín
A megbocsájtás fényében a remény színein.
Így éj-fényes palástját leveti majd a Nap.
És tündökölve kábán Isten markába rak.
A tükrök fénye fordul, kitisztul fönn az ég,
S mi másoknak pokol lesz, nekem a mindenség.

Valkócziné Katalin

Azt hihetném magamról, hogy öregkoromra lett egy mániám: az írás. Pedig, ha belegondolok, aminek eszköze most, a közlésnek, annak valamikor az élőszó lett volna segítője. Már egész kisgyerekkoromban megtörtént, hogy valami eszembe jutott, amit jónak, érdekesnek találtam másokkal való megosztásra, (magamban se bírtam volna tartani, feszített) de csak a süket csönddel találkoztam. Akkor nagyon elszégyelltem magam, és a dolgot mindjárt értelmetlennek gondoltam. „Soha többet” – de sokszor elhatároztam. Egyre nehezebben szólaltam akkor, de a bentről jövő erőszakos hang gyakran behúzott a kellemetlen helyzetekbe. Hogy megnyugtassam, le is írhattam volna, de mivel csak botcsinálta jobbkezes vagyok, az írás nagyon megdolgoztatott, így arról is lemondtam. Igazából, amikor az a pillanat eltűnt, már nem is találtam annyira fontosnak. Míg el nem jött számomra csoda: a számítógép, s az internet. A gondolatom, ahogy megszületik, a hálón szétszórom, s ha keletkezik elutasító csönd, azt nem hallom. :) Vagyis, hogy jobban ismeretségbe kerültem vele, a csönd már nem is mindig ijesztő, talán nem is elutasító. Hogy az antológia lehetőségét megkaptam, az már csak a tortán a hab.

A szavak...

arra gondoltam,
különös dolgok a szavak,
néha simán csak
elsiklanak akadálytalan,
máskor pedig olyanok,
mint a szellem a palackban:
bezárva ártalmatlan,
de ha őket kiengedik,
kimondva élik a saját
gonosz kis életüket...
az ember nem is gondolná,
mire is képes,
az a kis megfoghatatlan,
az a kis semmiség,
ha ott van benne
a gonoszság szelleme...
csak szó,
legtöbbször nyomtalan elröpül,
máskor hosszú éjjeleket,
vagy épp életeket megront...
azokra kell nagyon vigyázni,
azokat kell jól megfontolni,
amik nem a szeretetből születnek:
a szeretet gyermekét
belül dédelgetni kár,
úgy olyan tehetetlen,
mint kalitkában a madár...

azon töprengeni bűn,
az éhezőknek enni
adjon-e valaki,
aki gazdag, és megteheti,
annak érdemes őket kiengedni:
mérlegelni nem kell
félteni az utóéletüktől,
mert az igaz szeretetnek
még a szava is
varázslatos csodákra képes,
üres életeteket tölt meg
valódi értelemmel:
visszafogni őket kár,
mikor velük széppé
életet lehet tenni.

Út az igaz csodáig

Tudod arra gondoltam,
talán, egymással a világon
az egymásra figyelés
idejének a mennyisége
és az igaz szeretet
egyenes arányban van:
minél kevesebb az idő,
a világra jön
annál kevesebb szeretet...
vágynak rá az ember,

mint különös csodára,
(az is) de ára van annak,
ingyen nem adják,
elérni odáig,
tenni kell valamit...
mélyen figyelni a másik
kimondott
és ki nem mondott szavát,
ami nem könnyű dolog,
különösen, mert az út elején
látható csak a felszín,
ami ritkán serkent kutakodásra:
senki nem tudhatja,
hogyan a mélyben kincs van...
odafigyelés nélkül
soha ki nem derül,
egyedül az a műszer,
amelyik a lényegig eljut...
az odafigyelés
megismeréshez vezet,
útja, ha az ember
idő előtt fel nem adja,
az igaz szeretetig vihet...
abban a mélységben
már a csoda megtörténik,
nem lehet ellenállni,
ha megszólal a lélek,
az az utolsó mozzanat,
mikor lesz a kettő

egymástól elválaszthatatlan:
a fának a gyökere összenő,
kiút nincsen onnan,
abba mindkettő belehalna...
hosszú, egymásra figyelemmel teli
az út a szeretetig, az igazi csodáig.

A haza...

Tudod arra gondoltam,
a haza az ember számára
termőföld, amin nem csupán
az élelmiszer terem meg,
de kikel a jó földben
a barátság, a testvériség,

a megtartó szeretet...
s amikor valaki azt mondja,
a hazáját szereti,
de közben szépet
csak a múltban talál,
az emlékekben, leginkább
mások visszaemlékezéseiben,
akinek ebben
a földben semmi jó nem terem,
aki az életet nem szereti,
az életet, aminek a gyümölcsei
ebből a közegből születnek,

az csak beszél a szeretetről,
át nem igazán érzi...
nem könnyű valódi hazára lelni,
mert a haza nem az,
ahol megértik az ember szavát,
a szó írott,
vagy kimondott alakját,
ahol egy nyelven beszélnek,
hanem ahol a gondolatát,
az érzéseit is értik...
a haza sokkal kisebb,
mint ahol vannak a határok,
a haza az, amit az ember
át képes ölelni
az igaz szeretet karjaival...
aki a világon
olyan helyet nem talál,
addig csak önmagát kereső,
hazátlan turista marad az árva:
de a talajt munkálni kell,
elszegényedni hagyni nem szabad,
szeretettel öntözni,
hogy olyan gyümölcsöt teremjen,
amiért szeretni,
hozzá ragaszkodni
érdemes mindhalálig.

Válóczy Szilvia

Írni szabadság, lelkem nyugalma. A csend, benne varázslat. Az a varázslat mozgatja szívem, s hagyja, hogy a toll végre papírhoz simuljon. Szerelmi játék ez. Holtomiglan...

www.valoczyszilvia.extra.hu

Tóparti est

Tükröt tart a tó,
szelíd sodrásában
megül a lélek,
s féktelen téved
partjára szívem.
Most csendbe lábad a táj,
most nem fáj
az elhagyott lét sem,
mert hűs vizének hangja
hallik a réten,
és sötét, csobogó
vízesésen siklik a szél,
néha az idő is beleér
reám takarja
angyal szárnyait.

Lehunyni csendben

Lehunyni csendben
két szemem...
Az volna jó...
Elmerengni néhány elmúlt képletlen,
s ha elsodor a szó, a sajgó,
s szívem feledni képtelen,
az volna jó...
Lehunyni... két szemem...

Naplemente után

Ott a tűlevelek apró bársonyán
lomhán kúszik le a nap,
bíbor fénye most véresebb,
mint valaha.
Lilás felhők makrancába ütődik,
minden kósza pillanat,
s ott vergődik,
míg el nem nyeli
a csendes éjszaka.

Tavasztalan

Őszbe suttog az erdő,
két kezem közt az idő
tavasztalan lett,
s e halhatatlan létben
megannyi színes falevél
puha ágyat vetett
hullámozó ruhám elé.

Elejtett léptem, sáros,
szomorú könnyei közt
mezítlábos csendem mossa
a végtelen eső,
s hideg föld felett
ködbe rejtett a képzelet.

Reggelig

Ablakomon túl
sárgult levelek omlanak
az elárvult időre,
fáradt erdőm takarják
rozsdá színeikkel.
Mélázva suhan a csend,
könnyes múltú lombhullásban
leng a búcsúzó világ.
Pihenni készül az ősz,
odvas barlangjában időz
majd reggelig.

Örökségül

Szabad akaratom, s elvem
mit bennem rejt az Isten
viselem, majd így adom tovább
hadd érezze más is okát
emberi szépségének.

Mert odaadó a lélek,
szerelmes szépségének
lángoló tüzét angyaloktól kapta,
Isten seregeként
önzetlenül hagyta örökségül.

Világtalan

Kint suhan a táj,
messzi tar fák ágaiba
szél sem kap,
az idő mellettük úgy halad,
mint az örökkévalóság.

Csend költözött az égbe,
nincs reménysége
a napnak,
lélek magányába koptak
Isten emlékei.

Nem tagadhatod

Csillag vagy te is,
ugyanaz, mit különbséged fed,
alkotó erődben Isten jobbjá
ontja szabad akaratod
s nem tagadhatod
hogy e föld felett
te teremted az eget.

Egy őszi fáról

Kérges háta
át, bejárja
évnyi idejét.

Sötét hánca
jól formálja
széles erejét.

Illat, nedű
nagy tetejű
lombja hullik el.

Őszi idő
kis temető
alatta élet kel.

Hangtalanul

Elszáll, mit birtokol az ember,
oly csendben, némán vész el,
bizonytalanul...
S ha harcol a kényszer,
lassan feledésben lépdél
minden tudat,
sodródik parttalan,
hangtalanul.

Vilcsek Adrienne

Kedves Olvasók!

Öröm és megtiszteltetés számomra, hogy már negyed ízben jelenhetnek meg írásaim a Verselő antológiában. Vallom, hogy írni lelki megtisztulás, egyfajta küldetés, de egyúttal felelősség is. Főként, amikor arra készülünk, hogy a verseket másokkal is megosszuk.

Mert a szavaknak lelke van, s ezért magával sodró erejük is. S a lélek erejével csak élni szabad, de visszaélni soha.

Ezekkel a gondolatokkal nyújtom át nektek idei „virágcsokromat” szeretettel: Vilcsek Adrienne

Madár vagyok

Madár vagyok,
Messze szálllok
Átölelem a világot.
Szárnyam acél,
Bántás nem ér,
Nekem a végtelen
A cél.

Csermely vagyok,
Tiszta vizű.
Szomjas vándor,
Igaz hitű.
Aki bennem
Megmártózik,
Szíve arannyá
Változik.

Engem nem sért
Gonosz varázs,
Az életem izzó
Parázs.
Ha elesem,
Nem lanyhulok,
Könnyeimben
Megtisztulok.

Tóparti merengés

Úgy simul ki lelkem,
Mint tó vize a hajnali
ébredés derengésében.
Csak néha fodrozódnak
szívemben fájó gondolatok.
Ülök a parton,
szememmel
a nyugalmat ölelve,
minden fájdalmamat
a tó mélyére vetve.
Jó ez a csendes merengés,
elengedni papírhajó vágyakat,
s nézni a csillámokon
tovaúszó álmokat.
Vajon viszontlátom e még
a hajnali ködben derengő
arcokat,
s a múlt örvényébe
zuhant emlékek kibomlanak e
az enyészet foszlott öléből?
Kérdezek, de a kérdésre
nem érkezik felelet.
Csak a csend kacag fülemben
ahogy elsodor, ahogy magával
ránt a képzelet.

Penta

Tudtam, hogy csak napok kérdése. Már egy hete láttam rajta, hogy elindult valahová, ahová nem követhetem. Az állatorvos felajánlotta, hogy megkönnyíti távozását, de én nem akartam Istent játszani. Hiszen ki más vághatná el azt a láthatatlan fonalat, amit életfonalnak nevezünk? Elég régóta vagyok lovak között ahhoz, hogy megérezzem, ha nem akarok tovább élni. De ő akart! Még ha szemmel láthatóan gyengült is az a szál, ami a földi léthez kötötte, akkor sem éreztem a „Menni akarok, engedj el!” kérését. Nem könyörgött a szeme a szabadulásért. Így hát szomorú szívvel, lélekben már a búcsúzásra készülve megráztam fejemet, nemet intve az állatorvos javaslatára. Ugyanezt tettem, amikor családom, barátaim félénken felvetették, hogy talán mégis jobb lenne neki, ha... Nem! Mondtam határozottan. Én tudni fogom, hogy mikor jön el az idő, amikor szenved, amikor nem akar tovább élni. Bízátok hát rám a döntést.

Aztán teltek a napok, s ő egyre gyengébb lett. Csak álldogált az istállóban, vagy feküdt a friss szalmán, és a szeme valahová a végtelenbe mélyedt. Ki tudja, talán már látta is az égi legelőt, s várta, hogy találkozzon hajdani sorstársaival. Nehezen szedte a levegőt, mintha kilométereket vágtaözött volna, pedig nagyon régen volt már, amikor a lelátókon neki, és zsokéjának szólt a taps. Jó pár éve kiöregedett ő a

galopp világából, s félő, hogy egy vágóhídra vezetett volna az utolsó útja, ha egyik kedves ismerősöm nem hívja fel rá a figyelmemet, s közösen nem tesszünk meg érte mindent, hogy megmentjük az értelmetlen haláltól. Több mint 10 évig volt nálam, s ez alatt az idő alatt össze szoktunk, mint régi házastársak. Ismertük egymás rezzenéseit, még a gondolatát is kitaláltam, de azt hiszem, ő is éppen így volt ezzel. Igazi barátság alakult ki köztünk. Szavak nélküli, csendes barátság. Az érintések, érzések, a testbeszéd világa volt a miénk. Soha nem lovagoltam őt, pedig sokszor felmerült bennem a gondolat, milyen jó lenne felülni rá, s csak úgy szabadon, nyereg és zabla nélkül elindulni a legelő melletti ösvényen. Sétálni, és hallgatni a természet beszédes csendjét. Aztán mégsem ültem fel a hátára. Valahogy nem vitt rá a lélek. Nem lett volna méltó a mi sajátos, különös kapcsolatunkhoz. Úgy éreztem volna, hogy visszaélek a bizalmával, hiszen egész fiatal életét különböző versenystállókban, galopp pályákon töltötte. Legalább a nyugdíjas éveit élje úgy, hogy ne kelljen visszagondolnia a megpróbáltatásaira. Ezért aztán kettőnk sétája úgy alakult, hogy eleinte vezetősáron, aztán már a nélkül, szabadon jött mellettem, s így barangoltuk be a környéket. Közben én énekeltem neki, beavattam legféltettebb titkaimba, elbeszéltem neki örömeimet, bánatomat. Így lett ő az életem néma tanúja. S biztos vagyok benne, hogy értett engem, megérezte, hogy milyen sokat jelent nekem ez a barátság. Ezért szerette annyira a közös sétáin-

kat, pedig a szabadságnak nálam nem volt híján, többet kapott belőle, mint korábbi éveiben együttvéve.

Most, ahogy visszagondolok elmenetele napjára, megint érzem torkomban a gombócot, s könnyek tolnak a szemembe. Akkor már minden reggel azzal a félelemmel mentem az istállóba, hogy vajon életben találok e még? Esténként fülébe súgtam, hogy „jó éjszakát, remélem, reggel találkozunk!” Aztán bekövetkezett az, amitől rettegettem. Azon a hétfő reggelen, abban a pillanatban, amikor beléptem az istállóba! Mintha csak engem várt volna, felém fordította a fejét, és összeesett. Istenem, segíts, kiáltottam fel, és odarohantam hozzá. Tudtam, hogy megakart várni, tudtam, hogy azt szeretné, ha átkísérném azon a sötét ösvényen, ami kivezeti a fényre, az égi legelőkre. Lerogytam mellé. Lélegzete lelassult, szinte alig emelkedett a horpasza. Ölembe vettem a fejét, és simogatni kezdtem. S ahogy cirógattam a sörényét, tekintetem találkozott az övével. Pillantása szinte beszippantott. Úgy szédültem, forogtam, mintha örvény ragadott volna magával. Az idő megállt, nem létezett többé. Aztán ki tudja mikor, egyetlen másodperc, vagy egy óra múlva, visszatértem.

Ránéztem. Teste már mozdulatlan volt. Lelke messze szállt, elindult végső otthona felé.

Nekem pedig valami nagy-nagy béke és nyugalom szállta meg a szívemet, miközben hagytam, hogy arcomon végigcsorogjanak a búcsú és a megkönnyebbülés könnyei.

Este az Adrián

Súlytalanul ölel át a tenger kékje,
Fülemben a parti sziklákhöz csapódó
Hullámok ütemes dobpergése.
Felhők lüktető vérereire kötözve
A kék derengésben reszketve
néz vissza rám
A hold.

Állok a parton megigézve,
Bele temetkezve az univerzum
végtelenbe vesző kékjébe.
Örökkévalósággá dermed e pillanat,
Ahogy az alkonyi fuvallatban
A hold büszke fénye
rázuhan a sötétlő hegyormok
mélységes csendjére.

Tépelődések

Mikor elindultam,
tisztá volt az út!
Nem kételkedtem,
Nem vívtam magamban
Háborút.
Aztán a remény el elhagyott,
De ott ragyogtak szívemben
A csillagok.

Most az bánt, hogy
Nem tudom, hová tartok,
Néha még azt sem,
Hogy mit is akarok.
Egyre csak tipródom,
Rám zuhannak
Tépelődéseim,
Miközben érzem,
Ahogy szilánkra törnek
Félte őrzött csillagaim.

Kicsi lovam

Kicsi lovam hegyre hág,
Négy patája sziklát vág.
Kicsi lovam völgyet ér,
Friss patakhoz inni tér.
Kicsi lovam széllel száll,
vágat száz határon át.
De estére hozzám ér,
Átölelem, s már nem fél.
Hancúrozunk egy nagyot,
Ránk nevetnek a csillagok.

Méhesbe tévedt a ménes

Méhesbe tévedt a ménes.
A helyzet roppant kényes.
A méhek riadót dongnak,
A lovak hangosan dobognak.
Ki innen, vissza a legelőre!
Zúgják a méhek fenyegetve.
De a lovak nem tágnak,
Trappolva beljebb nyomulnak.
Nem értitek, fenevadak?
Kérdi dühösen a méhcsapat.
Először megálljt parancsolunk,
Aztán majd jól a farukba szúrunk!
Azért mert oly nagyra nőttek,
Nem adjuk nekik az erdőnket!
A méhek ekként filozofálnak,
S míg szövik a harci stratégiát,
A ménes tovább vágat a réten át.
Így aztán csodák, csodája,
Elmaradt a méhek s a ménes csatája!

Vincze Paula

Gyerekkorom óta írok, verset, drámát, elbeszélést, fordítok – mindezt az íróasztalnak. Erre azt mondják, dilettáns vagy grafomán.

Kérdés, a kettő között mi a különbség. Kérdés, köztem és e két jellemzés között van-e különbség. Ha őszinte akarok lenni, azt mondhatnám, a grafománt elfogadom, a dilettánst nem.

Na, de a szavak az életemen mit se változtatnak. Igaz, az írás sem.

Lépést tartani

Lehet-e lépést tartani? Lépést előre?
Vagy hátra is kell figyelni?
Ki figyel hátra? Csak aki dőre?
S aki előre, mekkora a szemellenzője?

Hólapát

Hajnali hóban falapát hangja ébreszt.
Tejszín sötétben koppan a szívedre: tél
lett.
Nehezen kelsz, hideg morzsolja szőröd.
Mától a ketreced tél és fagy az őrod.

Fecske, galamb

A félig kész nyaralóba
Beköltözött a fecske.
Fecskefészek, fecskefészek!
Fejünk felett a szerencse!

Azt mondják, ha galamb száll be,
Szerencsétlenséget jelent.
Fecskefészek, fecskefészek!
Szerencsét kérek, ha lehet!

Elveszi éveid

Évre évet ad
Az élet – s úgy érzed, EL-
VESZI éveid.

Nem fáznak?

Verebek csupasz
Téli bokorban. Fa-váz
A házuk. Nem fáznak?

Kleopátra

Kígyómarástól nem leszel
Kleopátra.

Fel- vagy megbélyegzés

Bélyegeznek leveleket, embereket.
Feltépik a borítékot, a lelkeket.

Hinni

Azt kell hinni, ami valótlan
Vagy hinni – csak a valóban?
Ami nincs, abban minek hinni.
Isten van: INRI, INRI.

Bánat és öröm-segítség

Kit hívjak meg, hogy együtt sírjunk?
Kit hívjak meg együtt örülni?

Trolival járunk

A troli-dróton
Autók fénye fut
A proli úton.

Boldogság keresés

Ha két madár, hát
Kék madár, ha két magát
Eggyé kívánja.

Rakéta

A szép szavak rakéta.
A magas szféra,
Addig is fel tudnak emelni!

- o -

A múlt napok,
Ha eladjuk a hazát,
Tartják tovább.

Hol gyöngy égen,
hol feketeföld főzeléken
éltem.
Hol gyöngy – életem,
Hol feketeföld félelem.

Éggel beszélő csendes fűben élők,
Szárnylebbentő nyelven Istent dicsérők.
Eget kémlelő fűtipró talpasok –
Mi kik vagyunk? Én ki vagyok?

Elnapolja a
Hold a napot, a tél
A tavaszt? Soha!

Feketén fordul
A tóba a hó. Hahó!
Itt a tavasz már!

Hajókat indít
Az ima szavát fogva
Az Isten értünk.

Béka fenéke
Szinten buborék indul.
Költészet lesz-e?

Én a szívemre
Örömet szoktam húzni
Nyáron és télen.

A temetőnek,
Mondd, az éghez mi köze?

Virág Zsófia

Bemutakozás... Soroljak magamról adatokat? Inkább nem teszem. Az adatok olyanok, mint egy ruha. Körbevesznek minket, sokat elárulnak rólunk, s ahogyan a ruhát, úgy a rólunk szóló adathalmazt is lehet

úgy alakítani, hogy előnyösebbnek tűnjünk fel.

Életkoromat úgyis elárulja az a vers, melyben méltatlan utódként József Attilával feleseltem egy kicsit. A szűken vett haza – a táj, ahol élek – ott rejtezik a tavaly megjelent „Verselőben”: Baja, a Sugovica-part, a hatalmas Duna és a sejtelmes Gemenc...

Fontosabb az adatoknál mindaz, ami a „belső embert” jellemzi. A szépséghez, az örömhöz, az embertársainkhoz fűződő viszonyunk; képességeink, képzelenségeink, esetleges képmutatásaink.

„Feleselős” versemen kívül képeslap-gyűjteményem néhány darabját hoztam magammal. Képeslapjaimat, a környezetem szépségeiről vagy viszonytagságairól szóló játékos kis villanásokat kedvesemnek és barátaimnak szoktam elküldeni SMS-ben, azon frissiben, ahogy kipattannak a lelkemből. Most papíron is világgá röptetem őket...

Születésnapomra

Eljött a harminckettedik,
s velem lesz holnap reggelig,
létem
látom.

Végigélve már bút s derűt
verset írtam, sok egyszerűt:
ezért,
azért.

Írtam már néhány mélyet is,
melyet, ki olvas, nézhet is,
ki ez,
ki az

életbe ily mélyen merült,
hogy számára már kiderült,
mily mély
az éj?

S ki ez, ki mélyben lent hevert,
kit az élet már összevert,
de nem
tetem?

Hogy került újra ide föl,
ahol a napfény tündököl,
s a bú
tabu?

Titkomat most elárulom,
honnán a derű arcomon:
Isten
minden!

Hiszem, hogy sorsom jobb lehet,
hogy engem biztos kéz vezet:
e hit
segít.

Életem örök-szép dalát
énekli nekem sok barát...
... barát
s család.

Ez a szép dal a szeretet,
az örök élet-eredet:
ez az
igaz!

Lábam ha szilaj táncba kezd,
ajkam ha énekszóba kezd:
lebeg-
lobog

a lelkem – érzi lényegét,
a benne zengő szép zenét...
lendül,
zendül.

Boldoggá tesz mind, ami szép,
harmonikus és tiszta kép:
állat
s élet.

Gyönyörködtet egy szép madár,
vagy virágba borult határ,
s a fény,
ha huny.

Aranyhíd, napfény, holdsugár,
cikázó hal és kis bogár,
látom
létem.

Létem, melyért hálás vagyok
annak, aki mindent adott,
szeret
s vezet.

Tenyerén élem életem,
s lehet, hogy néha leesem,
de fel-
emel.

Mert szeret: szívem felderül,
s mondatvégimre így kerül
napont-
a pont.

Nyáréji tükörpár

A nyár-éjnek csöndje: fekete bársony.
Tücskök szava benne: gyémánt csillagok.
Hogyha e csöndben egy részeg szava harsan:
Az éj-puha bársony ronggyá rontatott...

...
Összeforrad újra a szétszabdalt bársony,
Bátortalan' gyúlnak tücsök-csillagok:
A távolban békák érces kara zendül...
Álmok hona felé tovabaktatok.

Kóló

Végigtáncolni egy szép éjszakát...
Hallgatni közben szívünk dallamát...
Idegen s jóbarát egyként nyújt kezét...
Boldog táncos transzba víg zenész vezet...

Felsír a tambura, a lelkünk rárezeg...
Szorosra fonódnak lánccá szőtt kezek...
Egyre csak nőnek a táncoló körök...
– Lábamban, szívemben ez a tánc ÖRÖK!

Zordon versike

Az utcán semmi nesz.
Lépteket lábam ropogva tesz.
Az utcán semmi nesz.
Lábamon semmi zokni.
Nem tudom: meg lehet szokni?

Lábamon semmi zokni.
Lehúzta a csizma.
Hiába harcolt talpam minden izma.
Voltak is, lesznek is ily kemény telek.
Holnap... Holnap okosabb leszek.
Hosszabb zoknit veszek.

A tavasz öröme

Zuhogó napfény füröszt meg engem,
A tavasz özöne rám nevet:
Napszikra-csöppek csókolják arcom,
S átmelengetik szívemet.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Ötödik éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2013 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

Kedves Versírók, Alkotók!

Az Info-Szponzor Kft. a Verselő Antológia mellett további kötetek kiadásával is igyekszik színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítani a művészet kedvelőinek.

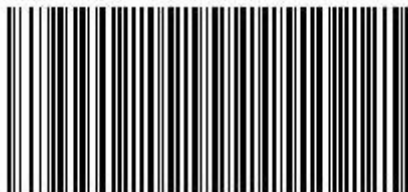
Már harmadik alkalommal fog megjelenni 2013 nyarán tematikus antológiánk. Valamint további, különleges kötetek kiadását is tervezzük.

Ajánló akciót is indítottunk, amellyel segíteni tudjuk a megjelenést.

Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket!

Mindent megtalál kiadón honlapján:

<http://www.infoszponzor.gportal.hu>

ISSN 2068-341X